

Sodrásban 09

Sodrásban 09

Sodrásban 09

*Amatőr költők
antológiája
2009*

2009

Szerkesztő: Baranyai Attila

Borítógrafika: Jakus Tamás grafikus

Tipográfia: Baranyai Attila

Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes
(<http://iropult2006iropult.5mp.eu>)

ISSN 2060-565X

© Vizuális Pedagógiai Műhely Bt.

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy a
részletek reprodukálásának jogát!

Megrendelési cím:

Barátok Verslista

8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

(<http://www.verslista.hu>)

Trásaink

FÁKLYA IRODALMI ÉS KÉPZŐMŰVÉSZETI STÚDIÓ – KÁRPÁTALJA

Kenyeres Mária: Ítélet

- Kövezd meg! – zúgja a tömeg.
- Irgalmaz! – súgja a szél.
- Feszítsd meg! – ordít a vezér.
- Bocsáss meg! – sírja a tél.
- Hallgassunk! – mondja a gyáva.
- Én félek! – suttog a lány.
- Nem szólok! – fénylik több szempár.
- Nem lehet! – egy ifjú kiált.
- De hát én... – mondja a vádlott.
- Hallgass el! – vádol a vád.
- Nem vagyok... – kezdi el ismét.
- De igen! Már nincs tovább!
- Hadd legyenek... – Nem kell! Nem kellesz!
- Nem tudod... – Nem is kell már!
- Nem igaz! – Nem fontos az már!
- Menj! Itt már nincs szükség rád!

Kenyeres Mária: Ma és holnapután

Mordul a magány.
Rám talált november.
Nyútt szükség,
szürke gond
fog velem kezét.
Erőtlen húrjaim
bambán nyöszörögnek.
Fáradt vagyok. Beteg.

Nem gyógyít meg
a nyárszagú hit sem.
Mordul a magány.
Megvirradt.
Itt van.
Menekülök innen.

Kenyeres Mária: Vers lesz

Vers lesz.
Én köddé
szürkült
lobogásom.
Vers lesz.
Szent a neved.
Vers.
Így kívánom.

Kenyeres Mária: Olyan vagy

Te is csak olyan vagy,
mint a többi.
Szappanbuborék,
kopott látomás.
Lúdbőrt ölt testem
Emlékedtől,
Mint hó alatt rezzenő
Megfagyott virág
Sóhajt utolsót
Egykorvult
Tavaszi napfény után.
Hagyd el a kifogást!
Ne szédíts!
Menj el!
Öleld a szebben nevető
Kirakatbabát

Torzít a tükör.
Ajtómban
A kulcs bezárt.

Kenyeres Mária: Mindörökké

Csipet só a föld,
Álmom a szeretet.
Génjeimbe temetett
Sorsom megvetem.
Holdárnyék lettem,
Szájra varrt igazság.
Megvetett pimaszság,
Ronggyá nyúlt alázat.

Kenyeres Mária: Neked adom

Fénnyé lett kezem
nyújtom újra érted
a gyémántsín időbe.

Holtta hült létem
írtam árnyékkodra,
szükszavú imával.

Tedd semmivé kéklő,
néma mindenségem:
ne ereszd többé!

Kenyeres Mária: Pillanatkép

Csábító látszat a világ.
Koldustól csent boldogság.
Az önámításod tart meg.
Táncolj, ha húzza a cigány.

Fodor-Nagy Gergely: Eggyé olvadás

Odvas fakéregbe bújt elme
A szív szavától nedvesen dideregve
Tartja dúskeblű testedet.
Rajtam szőlőt nevetve eszel.
Vérem helyett te folyasz agyamba.
Mint anyaméhben, a magzat szívemben vagy,
Rúgásodra dobban, feszít, roppan.
Mint parazitát, úgy lökne onnan,
Mégis ölel, és te nevetsz vérző agyarral.

Imre Ádám: Anya

Fodor-Nagy Gergely: Elvált

Erotikus Sátán lettem,
Véredben közömbösen állok.
Mondom: visszatértem,
Nincs rózsaszínű átok,
Harcod szakadék felett –
Az alján és sem várok.

Imre Ádám: Apa gyerekkel

Fodor-Nagy Gergely: Ne

Nem kell, hogy tetsszem,
Nem kell, hogy szeress.
Kerülj, mert értelek.
Utálj, mert kértelek!

Gyűlölj engem, mert...
Ahogy minden embert!
A világot! A Mindent!
Mint tagadók az Istent.

A jóság énfélettem –
Azt már elfeledtem.
Lázadásom börtön:
Büntetésem töltöm.

Fodor-Nagy Gergely: Kanális-parton

Könyörgő zöld gyepen
Reggel a szennyvízzel
Folyóvíz hempereg.
Gőzölög melegen.
Játszanak gyerekek,
Gurul a babafej.

Imre Ádám: Apa

Fodor-Nagy Gergely: Préda

Utcákat járva
A prédát kémlelem:

Ez nekem túl vastag,
Ez nekem túl kecses,
Ez megvolt már húsznak,
Ez nem lesz meg senkinek,
Ez nekem túl buta,
Ez meg túl nagy elme.
Meglátom a vadat!
Szája, szeme, melle
Nekem való falat!
Jaj nekem, hiszen ismerem!
Ő nem lehet áldozat,
Ő túl jó nekem!

Ma sem lőttem semmi jóra,
Mehetek haza csendben, üresen.

Mónus Dóra: Állapot

Végtelen.
Megérthetem,
de át nem érhetem.

Életem
nem érthetem,
csak az enyém legyen.

Érzelem,
érezhetem,
de majd elfeledem.

Állapot –
főnt mindazok,
de én mást akarok.

Mónus Dóra: Düh

Süket a csend és hallgat,
tied a szó, de gyáva vagy.
Ordít a zaj és fárast,
jogos a düh, te csak hallgatsz.
Hová jutsz hát, így ne folytasd,
az élet nehéz, mindent elrontasz...!

Mónus Dóra: Magyarnak maradni

Dönts el,
tudsz-e igaz magyar lenni,
s ahhoz méltóan élni?

Mert magyar az,
ki mélybe zuhan
magasba vágyva,
s egyetlen faágban,
egy piciny kis hajtásban
meg tud kapaszkodni,
föl tudja magát húzni,
mert igazán tud bízni.

S tudd azt: ha magyar vagy,
akkor magyarul kell élni.
Mert testben magyar vagy,
de lélekben is az vagy...?

Délczegh Nikolett: Kéj

Falánk mosoly,
ordító kéj.
Csak egy pillanat,
és felemészt.

Tükör nélkül
üres fénykép,
érintetlen ég,
hangtalan ének:
szürke százszorszép.

Délczegh Nikolett: Tudom

Újra érzem
tested
bűnből lopott
múltját.

Újra érzem
ajkad
málnaízű
csókját.

Újra érzem
szelíd,
csakazenyém
Lényed.

Most már tudom:
soha
nem hagylak el
téged.

Délczegh Nikolett: Cudar

Lincselt ének,
idegi láncszem,
sáros szívek
örök sötétje.

Délczegh Nikolett: Ez vagyok

Csak egy hang vagyok
a nyomott létben,
csak egy porszem
a sűrű fényben.
Csak egy csendes
lenyomat
a poros útszélen.

File Anett: Itt a tél...

Itt a tél, itt a tél,
Jéggel, faggyal, hóval kél.
A gyerekek örülnek:
szánkóznak, hógolyóznak,
hócsatáznak,
de a mai életünkben
nem becsülik a világot.

Bodnár Alexandra: Ha lehetnék...

Ha lennék büszke sas,
A magasba szállnék,
Odafent boldogan
Égi mezőt járnék.

Ha lehetnék tigris,
Mint madár a felhőt,
Dacosan uralnám
Otthonom, az erdőt.

Ha lehetnék delfin,
Bújnám az óceánt
Önfeledten játszva,
Mint pajkos kisdíák.

Ha lennék...nem leszek,
Mert fel nem szárnyalok,
A tengert sem bújom
– csupán ember vagyok.

Horváth Adrienn: Tisza

Folyik a Tisza sebesen,
Méregbe rándul hevesen.
Háborog a viharban,
Csendesebb a zsvajban.
Folyjál, folyjál, te Tisza,
Légy a világ folyója!

Szemere Judit: Hazámért

Magyarok, legalább mi összetartsunk!
És a mi Urunktól el ne forduljunk,
És ne düljön köztünk testvérháború,
Hiszen népünk sorsa ettől szomorú.

Sok nép igáját hordta már nemzetünk,
De Istenünknek hála meg nem törtünk.
Adjunk hálát neki, hogy élhetünk még,
Hogy tragédiákon át is élhet e nép.

Szörnyű, mikor más népek leigáznak,
S az, hogy szétszabdadják a mi hazánkat;
De szörnyűbb, ha magyar magyar ellen fordul,
És testvér testvér ellen hadba indul.

Uram, adj hát békességet a népre,
Magyar a magyarnak legyen a testvére.
Uram, hívj mindenkit a keskeny útra,
S tedd a határokat Vereckén túlra.

Hadd éljen a magyar újra békében,
Hadd legyen újra a Te kegyelmedben,
Hadd számíthasson magyar a magyarra,
Ne nézzék, hogy melyik ország polgára.

Kérlek, tartsd meg, Uram, drága hazámat,
Adj áldást e világban a magyaroknak.
Hívd magadhoz e sokat szenvedett népet,
Hogy megismerje az igaz Istenséget.

Szemere Judit: Valóság

Álmodtam sok virágos kertet, rétet,
Álmodtam egy szebb, boldogabb éltet,
Álmodtam örömteli szíveket,
Álmodtam édes örömkönnyekeket.
Álmodtam egy új világot, éltet.
Hol minden szív meglátja a szépet.
Elhittem, hogy gyönyörű a világ,
Elhittem, hogy engem semmi sem bánt.
Elhittem azt, hogy mindig kék az ég,
S hogy ez az azúrkék szépség megvéd.
De rájöttem, hogy hiába álmodunk.
Hiába az, ha szebbre, jobbra vágyunk.

Hiszen boldog lehetnék, ha nem vágnék,
Vágyaim nélkül én is tisztán látnék.
Nem látnám a képzelt, álmodott jövőt.
Nem láthatnám mindenhol csakis, csakis őt.
Őt, kit szívem minden része kíván,
Végre boldog lennék, ha őt nem látnám.
Örömmel, boldogságnak nagy ára van,
Ennek ára előre láthatatlan.
Feledned kell szíved legnagyobb vágyát,
Temetned álmaid színes világát.
Mindig el kell fogadnod a tényeket,
Mire talán kevés már az életed.

Kalinyina Krisztina: Kínlódás

Szennyes völgyben	Gyilkos élet
Őrült álmok,	Érzem: megöl,
Puha ágyban	Fehér ruhát
Kínzó vágyak.	Vörösre költ.

Majoros Viktória: „Az én hazám fekete föld” Gondolatok a nyelvről

Az én hazám Beregszász.
Nekem a szülőföld fogalma nagyon sokat jelent. Itt születtem, itt él a családom, itt tettem meg az első lépéseket, itt kezdtem el beszélni, iskolába is itt járok, itt lettem először szerelmes, és még nagyon sok minden van, ami ideköt. Édesanyám itt kezdett el velem az anyanyelvemen beszélni. Hogy miért beszélünk édes anyanyelvről?
Mert kedves, édes, értékes, drága, szeretett kincsünk a szép magyar nyelv. Ha egy kis időre is elhagyom Beregszászt, akkor azonnal rossz érzés tör rám. Ha mégis elmegyek, a szívem akkor is a szülőhazámhoz húz vissza.

ÁBRAHÁMNÉ ÁGNES

Szeretve szívem

Szeretve szívem összes érzetével
Zsibongva-zsongva zsákba zsúfolódik,
Erőtlen kéznek érintése csúszik
Remegve százszor-nézett életképpel.

Eltéve minden ősi észrevétel,
Temetve minden sérelem, mi bújik,
Viaskodom, de győztesen kibúvik,
Eltelve lelkem titok-szegletével.

Sem élve vígan minden percben véled,
Zenére hangos éjszakákon ébren
Imádlak, és te virrasztod a lelkem.

Vajúdva kínban sem feledve téged,
Elsírva szólok érted, édes, éjben:
Meglelve téged, és szeretve, szívem.

Elmúlás?

Anna nagy nehezen kievickélt a taxiból a hóra. Fájó testét-lelkét elkezdte vonszolni, fejét lehajtva a hószakadásban, szemüvege akár ne lenne, mentek, mentek nagyfiával és férjével, amíg meg nem látták, hol lesz mama temetése. – Nagymamát is ilyen időjárásban temettük – gondolta.

A halottaskocsi fiatal vezetője köszönt, fogta az urnát, és az előkészített asztalkára tette. A szélvihar rángatta az urnatakarót. Álltak. Némán.

Néha valamelyikük megigazította a selyem szemfedőt. Ezt a neszt sosem feledhetem. Tíz óra. Koszorú sehol.

Odamentek a fiatalemberhez. – Most csak úgy tegyük be a falba? – kérdezte. – De hát hol a koszorú? És mi beszédet fogunk

tartani, és... – Mi nem tudunk koszorúról, és nem jön senki más, és már mennünk kellene a másik temetésre... – Mobil nincs sem az apánál, sem az anyánál, ebben a családban sem születni, sem élni, sem meghalni nem lehet emberien.

Anna gondolatai újra beindultak, s csapongtak összevissza. Az elmúlt napokban férje és fia heroikus munkával kiürítették a szörnyű lakást, hogy visszaadják az önkormányzatnak. Fia is messziről utazott ide, lánya pedig nem is tudott hazautazni. Mama elviselhetetlen volt, és ő sem viselt el soha senkit. Testvérei messzi városban, haraggal voltak iránta: okkal nem jöttek. Ennek a laza családi köteléknek is vége, fél éve örökre megszakadt egy másik vérvonal is, és egy hete az utolsó. Anna arra gondolt, hogy négyen maradtak. Négyen a világ ellen? Négyen a világban? Milyen világban? Hol vannak a sokat pátyolgatott szomszédok? Hol vannak a „barátok”? Ketten vagyunk... Egyedül vagyok...

– Figyelj, Anna, a fiunk a mobilján felhívta a virágosokat, bal-eset történt, rögtön itt a koszorú, a fiatal emberek várnak, semmi baj, mindjárt elkezdheted a búcsúztatást... – Anna kezében szorongatta a fekete szegéllyel bevont kartont, rajta mama fényképe, egy csodálatos képeslap, és a kézzel írott levél-búcsúztató. Szép volt a megérkezett urnakoszorú, szép volt a nagy koszorú a selyemszalaggal. – Szervusz, mama. sok szenvedéstől menekültél meg, hogy hirtelen elestél. Sokat szenvedtél, ha fel nem is neveltél. Nem lettél boldog, bárhol is éltél. Mindenki megbocsát, menjél hát békével. Vár az édesanyád, ki már rég megbocsátott. Menj csak, látod, rajtam van a nagykabátod!... Ezek a szavak nem hangzottak el, csak Anna agyában forogtak, miközben olvasta az otthon megírt búcsút. A fiatal emberek betették a kockasírba mamát, melléje a búcsúztatót, bezárták, ráakasztották a nagy koszorút, elbúcsúztak. Álltak hárman. Vége. Egy élet befejeződött. Ki tudja, hogyan tovább, és mivégre...

Szakadt a hó. Annáék végigmentek kifelé az úton, majd várták a taxit lehajtott fejjel, hogy a szemüvegüket védjék. Anna bemászott az autóba, hogy beteg testét-lelkét hazavonszolja.

BALÁZS LÁSZLÓ

Régi dolgok...

Télen megvénült
régi tavaszok alá
– míg még pihegnek –
üres papírt tolok.
Tollra támaszkodva
hátráló érzelmes gondolatok.
Félénken vissza,
ide a közelmúltba,
középről a margóra,
végül a lapra csak árnyékom vetem,
ahogy az éledő fény
a jégkeretben
beáramlik mögöttem...
Nyikordul halkan,
ahogy enged
a rosszul záró ablak
a télvége kegyeletét
sértő szertelen szélben,
és szárnyra kap
az üres lap.

Visszatérés

A kézifék reccsen,
majd begyógyul gyorsan a csend.
Ha lehetne, ki sem szállnék.
Maradnék ebben az átmeneti helyzetben.
Pedig, hogy ölelne az éj.
Végül lépteim elkísérnek
a házig, hol negyven watt
égve maradt,
várakozás fénye vetül
az ajtó elé
megtörölni lelkem,
mielőtt belépnék...

BARNA JÚLIA

Hajdúdorog

végtelenből kiszabott idő és tér?
vagy határok közé zárt töredék-egész?
ki vagy mi vagy városom?
a lelked keresem
és a helyet ahol nagyapám
két világháborúval ezelőtt
kézen fogta nagymamám
ahová a kórházból apám
utolsó sóhajtása szállt:
egyszer még szeretnék hazamenni
(azt akarta mondani:
szeretnék még lenni!)
az utcák geometriáját őrzöm fejemben
a kiindulási pontokkal egyetemben
emlékszem jól az egykori Dorogra
az állomásra a nyárfasorra
a régi iskolám még áll
és a nagyapám háza is kopottan
– létében is emlékből lopottan –
itt minden visszaköszön
nincsen semmi amihez nincs közöm
minden utcában egyszerre lakom
a ködben kékülő házak értik gondolatom
más tájak elrohannak mellettem
ez itt várja hogy megérkezem
idegenségből ide zökkenek vissza: nincs más
ez az egyetlen realitás
itt élek a védtelenség kisebb fokozatán
a viszonylagos változatlanságban
szegényebben a hús határtalannal
meséket feledtető józansággal

hajnali gondolatok

nézd hogy foltozza a hajnal bíborával
az éjszaka szakadásait
és nappallá nő belőle
a mindent ölelő formába töltő fényzuhatag
– legyen világosság! – létezést áhítanak
a sötétbe rejtett meg nem születettek
és a csoda mindennap megtörténik
kívül és benned
megteremt és megteremted
a napkelte új esélyt ragyogtat
de félelmeid sarokba szorítanak
győz a körülmények túlereje
a dolgok csüggesztő kényszere
csak néha szabadulsz ki
az álmok kegyelméből tágasabb terekre
a szabadság lényege leginkább
a hegytetőn érzékelhető
fentről fénytükör a tó
és a világ úgy tűnik lakható
árnyékba sehol nem ütköző
szemed ha égre emeled
a fény éles szilánkjai nem sebeznek
a szívedben harangozó költemények
itt messzire szállnak
ami nincs itt kitalálható
innen Isten is megszólítható

ablakból

az ablak keretében kitágul a szoba
a benéző részlet-végtelennel
amelyben távoli tetők torlódnak össze
– különböző síkok különböző szögekben –

látszólag rendezetlen
közelről nyilván az utcára merőleges rendben
szomszéd nyírfákkal nézünk komolyan egymásra
az ágak végén tekintetem elszéled
mint őrizetlenül hagyott felhőnyáj
az úttalan kékségben
szétfoszlik mint a biztató kilátások
és a semmibe futó okoskodások
a harangszó a gondolataimat megzavarja
elűzöm a harangkötelet ráncigáló képet
– ma már a harangozás is gombnyomásra megy –
a tetőkön túl a kékbe tűzött fenyők örködnek
a távolság fontos szakaszhatárain
– a kék végtelent jelent
a végtelen soha meg nem érkezést –
nyugtalan alkony jön
a színek elszakadnak a fénytől
nem lát senki kezemmel mégis
elfedem arcomból kinéző meztelenségem
a fényt hirtelen felhőrpintik az árnyak
üvegcsillagokat csendít a félelem
villanyt gyűjtök
elriasztom a kitalált szörnyeket

a láthatatlan lány

az idősíkok egymásba vetítődnek
kristálytükörnek emlék-temetőnek:
a kezdetekre visszanézve látom
lobogót lengetnek álmodó várfokok
a remélve rettegett jövőnek

a láthatatlan lánynak aki voltam
szürkévé alázottan nem tudok
a színekről számot adni
a remények és a kétségek
összeütköztek vagy kitértek egymásnak
ismeretlen középpontok körül
pörgetett a centrifugális erő
kicsapódtam messze
lakhatatlan vidékekre:
azóta már átlábaltam
a felnőttkor tárgyilagos jelenidején
megérkeztem a múltat gyengeségből
torzító nosztalgia
terméketlen tájaira
legbecsesebb emlékeimet
(bár értelmét ennek sem látom)
a fénytől is óvom
szétmállana mind a napvilágon:
fűtetlen szükségalakás a jelen
felette az ég jeltelen
az ágy kivet a tükör eltaszít
az vagyok aki nem akartam lenni
mit kezdjek ezzel az idegennel?
(az is idegen aki nem lehettem)
árnyékba csomagol az este
az elmúlás jön szembe:
megbocsáthatom-e magamnak késve
– az idővonal ablakából nézve –
a bizonytalan álmokat
és az álmoktól folyton távolodó
valóságokat?

BÁRDOS ATTILA

Hitvány ország

Ez egy hitvány, hitvány ország,
szégyellhetné végre magát.

Édes fiát sínre veti,
szép leányát elemésztí.

Bolondok a vezetői,
Széchenyijét megőrjíti.

Szabadságát lezüllesztí,
igaz hitét pénzzé teszi.

Amije van, nem műveli,
de a jussát követeli.

Közösségét is meglopja,
aranyait tékozolja.

Kivonul a jelszavakra,
elkészve megy a munkába.

A vagyonát szerteszórja,
vígán merül a mocsokba.

Tanítóját kigúnyolja,
jótevőjét megharapja.

A rendet sehogy sem tűri,
gazdaságát tönkreteszi.

Nem tiszteli vezetőit,
Hitványságért lelkesedik,

Idegeneket majmolja,
hagyományát elárulja.

A hűséget nem becsüli,
még önmagát se tiszteli.

Hibáiért mást okolja,
még önmagát sem vállalja.

Józan szóra ritkán hallgat,
inkább nekimegy a falnak.

Véres fejjel azt hirdeti,
hogy őt mindig Isten veri.

A nagy homály

A nagy homályban
hörög a szerelmes város,
véres teknőjében
keserű lepény dagad.

Egykor-volt síró arák
lába közt lucskos az Élet,
húsos szeméremdombján
élvez az Akarat.

A barbár Vágy rémes jelenéből
tétován áhított jövő fogan,
s az ágaskodó, bódult hitből
csak a hajnal révülete marad.

BODÓ CSIBA GIZELLA

I. A padovai döntés /Regényrészlet /

A két lovas némán állt fent a vadrózsák színesítette dombon. Messziről szinte mozdulatlanoknak tűntek.

Tekintetük a völgynek a reggeli csendben eléjük boruló, nádas szigetekkel foltozott szürke vizét pásztázta. A halászfalu néhány szegényes, nádtetős háza, mint két kar, kanyarodott az egyik öbölre.

A fiatalabbik lovas – bár nézte az iszaptól szürke tavat, a szerényen nyúló dombokat – befelé figyelt. Milyen érzések és milyen erővel váltakoznak benne – nem igazán tudta megfogalmazni magának.

A látvány egy pillanat nyugalmat adott. – Itthon vagyok – gondolta, de elég erős leszek-e az elhatározásomhoz? Elég erős-e? – kérdezte hangtalanul. S azt is tudta, nem csak erő kérdése lesz ez a Padovában meghozott döntés.

Aztán újra csak gondolatok nélkül nézte a fény játékát – nem igazán jutott el tudatáig a madarak tavaszi csivitelése –, mintha elvesztette volna érzéseit, csak valami homályos ürességet érzett.

Hat napja még Padovában volt. Nem oly régen még az egyetemen jegyezte a magisterek előadásait, jogot hallgatott ott, ahol olyan diákok is tanultak, mint Titus Livius vagy Galilei. Még az egyetem padján ült, melyet azon esztendőben alapítottak, amikor odahaza megszületett az Aranybulla: 1222-ben. Az egyetem falai mellett, a Prato della Valle ovális terén sétált esténként hazafelé a Via Mariára. A Szent Ferenc-kolostoron keresztül tért be a székesegyházba – egy esti imára. S mindig olyan büszkeség töltötte el a lelkét, hogy ott lehet atyja jóvoltából Il Santo Padovájában. Il Santo, mert Szentnek hívta a város Antalt, Szent Ferenc tanítványát, a szegények védelmezőjét. Még csak néhány napja mindennek. S most itt áll a szülőföldjén újra, de atyjával már csak a temető fehér kőkriptájában, a szálkás kereszt mellett beszélhetett.

Gondolataiból a másik lovas hangja téríti magához. – Induljunk, Imre – szólal meg csendesen Anna, a nővére. Még dél előtt a Rendházhoz kell érünk.

A ló prüsszkölve rázza meg a fejét a hirtelen jelzéstől. Elindulnak Berény felé.

Árnyas szurdokerdők ösvényein haladnak a nedves hordalék talajon; tulajdonképpen a nem is itt honos, inkább az atlantikus klímát kedvelő bükkösök sorjáznak. Szaim egy parlagi sast vesz észre, amint legalább másfél méteres szárnyait kiterjesztve a rét felé száll, ahol valószínűleg bőséges ürge-ebéd várja. Gondolat nélkül követi tekintete a széttárt szárnyakat.

Csákvár felé haladnak. Ez ősi földeken emberemlékezet óta éltek. Jártak erre a poros rómaiak, de gótok is; az avarok, majd a magyarok jöttek: szőlőt ültettek, s letelepedtek.

Nem vágtaznak, kényelmes galoppban haladnak, hiszen napok óta úton vannak. Egykedvűnek tűnő, de fájdalmak mélységeiről árulkodó tekintetével pásztázza Szaim szeme a vidéket. S bár lelkét üresnek érzi, mégis mintha szomjas lenne a szépségekre, a táj békéjére. – Lám, minden olyan gyönyörű, hogyan lehet ez? – kérdi magától, amikor tekintete a fürtös gyöngyikére réved, a bokrok mellett a sárga nőszirmra, amin nagy gyöngyházlepke pihen meg, majd tarka szárnyaival ellibben mellette.

A lösz-gyepen kecske- és birkanyáj tépdesi a növényzetet, törpe cserjések göcsörtös kis fái tekergőznek napnak kínálva ágait. Egy keleti gyertyán makkocskája billeg a szélben. – Mi mindent túlélte, még a jégkorszak előtti, melegebb idő növénye vagy, s mégis itt állsz, mintha mi sem volna természetesebb – töpreng el mélységes szomorúsággal. Aztán a szurdokerdőt karszterdő váltja fel.

Megállnak egy rövid pihenőre, s hogy bekapjanak néhány falatot. Leheverednek a meleg földre, Szaim tekintete itt is egyik csodáról a másikra ugrik: ürge csemegézik ágaskodva egy szál

kóróról; egy imádkozó sáska vagy ájtatos manó vadászik összetett „kézzel” a fűszálak között. A buckán cerszömörcevirág billeg, berkenye mosolyog piros bogyoival, medvefülkankalin bókol... – Te is a jégkorszak relikuma vagy – állapítja meg fanyar csodálattal magában Szaim, s szinte fáj neki, hogy nem tud örülni, mint hajdanán, ahogy járták a vadász-mesterrel a dombokat, ligeteket nyáridőn.

Bár jogot tanulni ment külhonba, odakint is sokat böngészte a természet nagy kincsestáráról írott kódexeket, iratokat. Tanulmányozta a gyógynövényeket – még itthon, gyermekkorában is sokat olvasgatott a pataki könyvtárban a Föld számtalan csodájáról. – Hogyan leszek meg mindezek nélkül? Mi vár rám? –

Tüzet gyűjtanak. Távolabb a zsombékost tiporva szürkemarha gulya legel – így messziről is erőt sugároznak a szép állatok. Lelátni a láprétegig, ahol hosszú lábú gázlómadár – üstökös- vagy se-lyemgém lehet – meg fehér gólya emelkedik, egy piros lábú can-
kó udvarol, a víz apró szigetein meg récék táplálkoznak.

Ők is elfogyasztják a hozott sültet, van még a fehér cipóból is, a kulacsban sem melegegett át a savanykás bor. Indulnak. A kísérő finom puhabőr-csizmába bújtatott lába könnyedén bújik a kengyelbe, nadrágja is puha bőr, férfiasan üli meg a lo-
vat, s csak egészen közlelről észrevehető, hogy nem férfi, kor-
ban is talán dupla esztendő-t számlál, mint Szaim, de az utóbbi
idő tragédiái mélyítették arcán a fájdalom vonásait. Szaim hu-
szonhárom esztendő-s. Az Úr ezerhétszáz-negyvenhatodik esz-
tendéjét írják.

*

Szaim – azaz Szathmáry Imre – apjának édes bátyja révén ju-
tott ki a Cellini családfőhöz. A családfő jó ismeretségben volt a
pápai nunciussal, s ajánlólevéllel bocsátotta útra a fiatalembert
a padovai Santa Maria utcai egyemeletes palotába. Az ajánló-
levél igencsak megfelelő volt, hiszen Szathmáry Imre rokon-

ságban állt a Szapolyai családdal, s hajdan Szapolyai János is a padovai egyetem diákja volt.

A Cellini család szívélyesen fogadta a jó modorú magyar fiatalembert, ki fiuknak, Francescónak diáktársa lesz. A nem hiavalkodó, de kényelmes palota oldalszárnyában szállásolták el őt, ahol Francesco szobáján kívül csak vendégszobák voltak.

Padovába érkezése napján vendéglátói vacsorára hívták meg, s itt ismerkedett meg Imre a Cellini család féltett kincsével, Cintiaival. Cintia elpirult, szemét lesütötte zavarában a találkozás-kor, s maga sem értette azt a hirtelen különös érzést, amit a fiatalember megpillantásakor érzett. A vacsora alatt azonban már bátrabban hallgatta a fiú beszámolóját útjáról, s tekintetük többször találkozott. A köztük támadt finom rezgést még Francesco sem vette észre, aki szigorú fivéri szeretettel vigyázott húgára. Imre már az első órában – mélyen belül – úgy érezte: ez a szempár ettől kezdve vele lesz minden nehéz órájában, minden kétséges percében, minden örömeiben. Vele lesz, mint két csillag, s segíti lelkének az eligazodást az idegen földön.

Cintia olyan szép volt, mint egy Botticelli-kép, s tizenhét esztendő, amikor az ifjú Szathmáry fiú megismerte. – Cintia Artemis istennő megnevezése volt, s azt jelenti, hogy Cynthus hegyéről származó – mondta a fiú –, s te biztosan megérdemled e nevet.

Imre kitűnően ismerte a latin nyelvet is, így többé-kevésbé megértette magát, s Ő is jól értette vendéglátóit.

– Itt fogom tölteni ifjúi esztendőim néhányát, meg kell hát ismernem e várost. A várost, mely a XIII. században Ezzelino de Romano család uralma alá került. A család tagjai még a középkori olasz zsarnokok között is hírhedtté váltak kegyetlenkedéseikkel. Sötét tragédiák és gaztettek tanúsága vésődött a város zegzugos utcáinak jellegzetes lábasházaira. – „...a táj még mindig vérzik a sebektől, miket III. Ezzelino ütött” – olvasta Szaim Petrarca sorait, melyeket több emberöltővel később írt a filozófus-költő.

Kapuk

A kapu, min érkeztem,
rég bezárta szárnyait;
melyen majd kilépek,
még zárt erőd,
ködfüggönnyé válik
előttem, a vég előtt.
Hányszor kerekedik
a hold közben,
hányszor lesz aratás,
öreg mérföldekre
vagy szűk méterre
a Vég-állomás?
Pusztít-e őrzöngő szél,
hol most az otthonom?
Jéghegyekkel harcolok-e
még Élet-Antarktison?
Szemem bíbor nap-utat
hányszor kísér,
felhangzik-e még
hajnali szerenád,
mielőtt minden véget ér?

Kaláris-szemek

Cseppekben engedi el
az eresz jég-kalárisát,
tél-gyöngyeit böjti szelek
fűzik, sodorják tovább.

*

Fiatal vesszőn volt egykor,
ma palackban őrzött óbor,
minden beérik egyszer,
ha jó életet élt, jókor!

Csillag

A semmiből jöttem,
A mindenségbe térek.
A mindenségből jöttem,
Várnak, hazaérek!

Valahol ha vagy...

Valahol, ha vagy
magányos farkas,
erdőt járó, nyugtalan,
apróknak hatalmas,
lehetek még Neked
lencse végen fókusz,
százszínű festék,
ecsetben a mókus.
Üres pohárba
töltött vörösborod,
szomorú népdalban
nem az öregkorod.
Palettán szivárvány,
masinának állvány
Tihany felett,
kopasz dombon
egy félénk kiáltvány:
– Keress, öreg farkas
a folyópartokon,
kósza verssorokban,
csonka várfokon.
Keress, amíg tavasz...
fűtyül böjti szél –
– Kereslek míg tavasz...
addig van remény.

BOR ERIKA (EVELYNE LANGERH)

A vihar – Az alkoholizmus léleknyomorító hatása –

Kint a távolban egy ház kéménye füstölög. Vajon kik lakhatnak abban a házban, s ott van-e *nyugalom szigete*? A csendet kutyák ugatásai szakítják meg, miközben a távoli kémény füstje egygyé válik az ég kékjével. Odakint hideg van. S idebent is. Ma szombat van.

A szombat fájdalmas, lelket bénító. A hétvége egyet jelent a mámoros, bódító, önfeledt züllöttséggel. Miért érzi némely ember, hogy a magányt, bánatot, szomorúságot, problémát bele lehet fojtani az alkohol átmeneti eufóriát okozó habjába? MI hiába tudjuk azt, hogy az ital hatásának megszűntével a probléma megmarad. Ez nem elég. Az kell, hogy a másik is tudomásul vegye. *Miért fontosabb az alkohol züllesztő hatása a családdal, gyermekekkel szemben? Kiürül az üveg aznap este, de a probléma másnap is megmarad. Hogy miért? Azért, mert az ital nem oldja meg a problémákat.* Az alkohol rabja a hétnek végére, mint egy üres pohár, megtelik gondokkal, s szombat napján kiborul. Ekkor megtölti alkohollal magát, hogy legyen ereje szembenézni a következő héttel. A pohár megtelik, az üveg pedig kiürül. A család tehetetlenül szemléli, ahogy a megüresedő pohár minden szombaton tele lesz, majd évtizedek múltával szilánkjaira hullik. Csak akkor már azt a poharat nem lehet megragasztani. Helyesebben: meg lehet, de tökéletes soha nem lesz. Ami egyszer elromlik, az sohasem lesz már olyan, mint azelőtt. Nincs mit tenni, csak évtizedekig tűrni, beletörődni a megváltoztathatatlanba. *Vajon mit éreznek ezek az üres poharak? Az ital miért megoldás a problémáikra?* Legalábbis ŐK ezt hiszik. Miért több, mint a család, gyermekek, szeretet, béke? Beleérik magukat a MI helyzetünkbe? Milyen lehet nekünk, akik megkötözött kezekkel, tétlenül nézzük e lassú halált, az önpusztítást? S eközben MI – a tehetlenségünk miatt – befelé sorvadunk. Kialvatlan éjszakák, másnapi fáradt ébredések, veszekedések, kiabálások. Nekünk, a

velük egy légtérben tartózkodóknak éreznünk KELL, ahogy az Ő sejtjeik kilélegzik az erjedt bűzt, a cefreszagot. Előttünk tipegnek-topognak, sejtjeik erjedt, rothasztó piaszagot árasztanak. Beszédük elkent, nehezen érthető, fenyegetőző, érthetetlen. Nézzük azt, hogy alig bírnak menni, olyanok, mintha nem is emberek lennének. Tulajdonképpen ilyenkor tehetnénk fel önmagunknak azt a kérdést, hogy kivel is állunk szemben. Nem ember: az ember nem így viselkedik. LÉNY. Az alkoholos ember – LÉNY.

Befelé ordítunk a tehetetlenségtől, mert gyilkolják önmagukat az alkohol rabjai, akiket olykor mindennél jobban szeretünk. Kiabálunk egymással, aztán MI rájövünk, hogy ŐK most nincsenek beszámítható elmeállapotban. Próbáljuk kikerülni őket, hogy a szobán kívüli életben ne kelljen összefutni velük öntudatlan állapotukban. Ha mégis összetalálkozunk, ordítunk egymással, de legbelül megszólal bennünk egy hang, hogy hagyjuk őket, ne süllyedjünk le arra a szintre, ahol ŐK vegetálnak. Próbálnak meggyőzni bennünket, hogy ŐK bizony józanok, s MI képzelődünk. Ha rákérdezzünk, hogy miért nyúltak a pohárhoz, ránk förmednek, hogy nem ittak semmit. Miközben a füleinkkel is „látjuk”, amint zárt szobájuk ajtaja mögött a kupakot lecsavarják, s azt is, ahogy az üveget a szájukhoz emelik, nyelik a nedűt, amiből – ha mértékkel tennék – nem származna baj.

Veszekedések... harag... gyűlölet... önmagunkkal s az alkohollal szemben, „aki” mindig leküzdhetetlen s erősebb, mint a család, a szeretet. Hányszor kijelentett ígéreteket, hogy nem lesz többé szombat. Csak szavak. Lesznek ugyan csendesebb évek, de aztán újra csak azt látjuk, hogy sűrűsödnek a szombatok. Már szerdán és pénteken is szombat van, az ártalmas bajok forrása miatt. Szomorú szombatok. Tudjátok-e, hogy valakinek fájdalmat jelentetek? TI fájdalmas szombatok. Remegünk, reszketünk az ágyban a fejünkre húzott takarónk alatt. Imádkozunk, hogy csak ezt a napot éljük túl, s talán – még ha kell – a holnapot meg az összes szombatot.

Majd jön egy másnap. Ha szerencsénk van, az már egy új ébredés, ha nincs, akkor újra egy szombat kezdődik, vasárnap napján. A józanodás, fogadkozás napja ez. Reggel hallani a megtisztulást, ahogy a züllött szombat távozik szervezetükből a véce csészéjébe. BÚZ és HANGOK. S még ekkor sem gondolkodnak, hogy hány májsejtjük, agysejtjük látja kárát a hétvégének. Egy darabig lehet bírni... Évtizedekig... LEHET, S KELL KIBÍRNI!!!

Ülünk a kikapcsolt tévénk előtt, háttal az erkélynek. Nézzük a fekete képernyőn a fellegeket s az ég kékjét. Arra leszünk figyelmesek, hogy odakint vonulnak a felhők, távoznak a képernyőről. Egy repülő hűz csíkot a végtelen kékségben, berregő hangjával megtörve a csendet. Majd egy vészt jelző madár repül a távolba. Hátrafordulunk az erkély felé. Az ég hirtelen besötétedik. Közeledik a VIHAR!

A következő pillanatban már csak azt látjuk, hogy a vihar betöri szobánk üvegajtáját, s szilánkjai repülnek felénk. Fröcsköl a gyűlölet, vad az indulat. FÉLÜNK. Védtelenek vagyunk. A vihar rövid időre beköltözik szobánkba. Felborítja nemcsak az üres poharakat, üvegeket, hanem a körülötte lévő kis poharakat is. S a bor vöröses cseppjei az asztalterítónkbe beszívódva örökre nyomot hagynak, mint kezünkön a törött poharak szilánkjai.

A távolban lévő ház kéménye kialszik. A kutyák nem ugatnak többé, a nyugalom szigete örökre meghal.

VIHAR=ALKOHOLIZMUS

POHÁR=ALKOHOLISTA

KIS POHARAK=CSALÁD

MI=JÓZANOK

ŐK=RÉSZEGEK

LÉNY=RÉSZEGBE

SZOMBATOK=RÉSZEGBE, ZÜLLÖTTség

A bánat

Csak vakon nézek ki fejemből a tükörben lévő önmagamra. Állok arcommal szemben, s eközben szemem sem rebben. A kagylóban hallok a vízcseppek szomorkás hangjait, mert a csap nálunk mindig rossz... de aztán szabad akaratommal elzárom. Ezt még megtehetem... szabad AKARATTAL... AKAROK! – ordítja bennem egy gyászos hang.

A szemem pislog, egy hajszál az arcomhoz ér, amit hátra simítok. Tegnap vadul ordított bennem a düh, mára már csak üresség maradt belőle! Ez sem jobb... Most fájdalmat és örömet sem ÉRZEK a gyász...a bánat másnapján! Mint akit agyonütöttek, és a kórházi ágyán fekve a fájdalomcsillapítók hatása miatt nem képes FÁJDALMAT ÉREZNI!!!

Hiányozni fog! De továbbra is ragaszkodom hozzá gyermeketegül, attól a pillanattól fogva, amikor anyáskodó szeretettel talpra állított engem. Már nem vagyok FONTOS TÖBBÉ A SZÁMÁRA... Az Ő számára sem... ANYA... ANYA... ANYA...

Letörlök egy koszt tükör-arcomról, és elgondolkodom. Még mindig megmaradtam tisztának az életben, még mindig magamra tudok nézni a tükörben reggeli felébredésemet követően. És mégis: mit érek vele? – tette fel nekem egyszer anyám e kérdést. Nem akarok többé jó lenni. Mint annyiszor már, mindig sikerült talpra állnom, de most nem hiszem, hogy menni fog.

Gondolataimból felébredve meglátom, hogy már megint eleredt az eső a vízkagylóba. IGEN rossz a csap. Nekem most jó hallanom a vízcseppek kagylóban megkoccanó hangtalan hangját.

Arcomat időközben belepi a fájdalom. Szemeim szomorúan lesik önmagammat, a mama szemeivel. Viszket az orrom hegye, hát teszek ellene. Mit szeretünk az arcunkon? Én semmit... talán a mama szemeit. A szemem pillái világosak, a szám semmilyen, az orrom mosolygáskor „kövér” lesz, a fogaim „zöldek”! (Ezt még ő kérdezte mosolyogva, amikor mutattam neki a ballagási képet.) Szóval, nem hófehérek a fogaim.

Naiv vagyok... buta... egy senki... egy gyerek... ezt látom a tükörben visszanező önmagamon. Újra érzem a fájdalmat, tompán, mélyen... mert lassan indulnom KELL, és most senkit nem AKAROK látni ilyen lelkiállapotban. Kinyitom a fürdőszobám ajtaját, és elindulok a FÁJDALOMBA (iskolába)...

Indulnom KELL egy még nehezebb út felé... Te oda nem követhetsz... én választottam, ereszd hát el a kezemet... talán már egy ideje nem is fogod, s csak most vettem észre. Felébredtem egy harmincegy évig tartó álomból. Az üveggolyó összetört, szilánkjaira hullott, az álmaim szertefoszlottak. Ma néma maradok... ÖRÖKRE. Háború dúl a lelkemben, és mindenféle hülye gondolatok kezdték meg támadásukat bennem. SZABAD VAGYOK...

A szeretet hiánya nem beszél, csak fáj!!! Menekülök vissza a magányba.

Búcsúzni... a gondolattól, érzelmektől, múlttól, a de-jó-VOLT-egyszertő; az emberektől, be nem teljesedett álmoktól, az el sem kezdődött, de már befejeződött barátságtól; szerelmektől, hangoktól, haragtól, bánattól, boldogságtól, képektől, szavaktól, nyomortól... s talán még önmagamtól is...

U.i. „Yesterday”

„Próza” a meg nem született gyermekért. Egy anyáról – az összes anyának –

Furcsa egy világban élünk, s nem kegyes velünk még a sors sem. Ahol a gyermekáldás: ÁLDÁS, oda nehezen érkezik meg a baba, s ahol a szülő számára úgymond TEHER egy csöppség születése, oda seperc alatt megérkezik a kis LÉT! Vannak, akik mindent megadnának az anyaságért, míg mások mindent megtennének ellene, s vannak olyanok is, akik meg egyszerűen nem tudnak mit kezdeni ezzel a helyzettel. Megadni minden szeretetet a gyermeküknek. *Jó anyja vagyok-e a gyerme-*

kemnek? – tehetik fel sokan a kérdést önmaguknak. Miért pont én vagyok a gyermekem édesanyja, sokkal jobbat érdemelne... Azt mondják, velünk született az anyai ösztön. A szülés fájdalmas, örömteli pillanatában egy új kis életet létrehozni, majd magunkhoz ölelni: mennyei boldogság. Úgy gondolják, minden ettől az első pillanattól függ.

Soha nem feledem el annak a délutáni beszélgetésnek az emlékét, ami mély nyomot hagyott bennem. A majdnem édesanyává vált, elkeseredett személy bánatát. Vele szemben ültem én, s ő szépen lassan kezdett bele picije történetének meséjébe. – Tudod, annyira vártuk ezt a babát. Megvettünk neki mindent, berendeztük a szobáját, és mégsem lehet mellettünk. Éppen akkor ment a tévében egy gyermekgyilkos anya története. Olyan nagy igazságtalanságot érzek. *Ilyen helyre miért születik baba? Én mindent odaadtam volna érte. Az egész házamat* – mondta szomorúan. Ez alatt én végignéztam a szépen berendezett, tiszta, kertes házukon.

– Biztosan volt valami oka, hogy nem születhetett meg – feleltem csendesen.

– Az orvos azt mondta mindvégig, hogy egészséges. Túlhordtam. Tudod, mi a nehéz? Látok magam körül anyákat, gyermekeiket tologatva, akikkel együtt jártam terhesgondozásra. A szomszédnak is most született meg a picije, akinek gyakran hallom a sírását. Találkozom velük minden nap, miközben tologatja a babakocsiját. Nekem pedig nincs kit tologatnom. A munkahelyemre sem mertem visszamenni. *Mit mondjak nekik? Miért nincs babám? Nehéz róla beszélnem. Neked nem, mert te IDEGEN vagy, és nem látom rajtad azokat az érzéseket, szomorúságot, amiket a férjemen látok.*

– Én csak azt tudom mondani: volt valami oka annak, hogy most nem lehet melletted. Nyugtasson az a tudat, hogy még mindig jobb, hogy most történt veled ez a tragédia, mint ha elveszítettet volna három-négyévesen, amikor már hosszabb idejű, erősebb az érzelmi kötődés. Volt valami oka, hidd el. Talán évekkel később súlyos beteg lett volna, s ezért kellett most mennie. Ez az, amit nem láthatunk, mert szerintem min-

den előre meg van valahol írva. Fiatal vagy még, s a következő babád, hidd el, egészséges lesz!

– A kislányom is az volt. Csak túlhordtam. Még most is tartanak ebben az ügyben a vizsgálatok. A férjem is annyira várta, ő, aki korábban nem is akart gyermeket. Azt mondta, hogy nagyon szép érzés volt a karjában tartania, és hogy gyönyörű szép kislányunk VOLT. Miközben mindezt mesélte nekem, én láttam szemeimmel a gyönyörű kis jövevényt, *finom tiszta babaillatával, apró kezecskéivel, picuri lábaival, bájosan néző szemeivel*. Felálltam, és odamentem hozzá, majd megsimogattam a vállát, miközben elérzékenyülve kerestem a vigasztaló szavakat.

– Próbálg megnyugodni, tudom, hogy nehéz, DE az idő minden sebet begyógyít – reagáltam.

– Elvittük a bababútorokat a szüleimhez – felelte sírva. *A napokban megkérdezték tőlem az utcán, hogy mi van a picimmel? Azt feleltem, hogy jól van. Hazudtam. Mit tudtam volna mondani... Császárral született, aminek itt van a hege a pocakomon, de nem baj, mint ahogy az sem, hogy a striák is itt maradtak a testemen. Csak Ő lenne most ITT közöttünk!*

– Megnézhetem a heget? – kérdeztem tőle. Aztán felhúzta ruházatát, és megmutatta nekem. Ilyen pici helyen kifért egy pocaklakó feje? – kérdeztem meghatódva.

– Igen. Itt volt bennem, és mindig megsimogattam, amikor nagyokat rugdosott – miközben ezt mondta, végigsimította a hasát.

Nehéz ilyen helyzetben még hallgatni is. Keresni a nyugtató szavakat. Magyarázatokat találni, hogy MIÉRT? S egyáltalán: a könynyeket lenyelni, s befelé zokogni a meg nem született gyermekért.

A XXI. századi város peremén – A takarítónőkről –

Miután jól felöltözködtem, elindultam otthonról, s utam első ízben lakótelepünk orvosi rendelőjébe vezetett. Türelemmel vártam a soromat, s eközben szemléltem az idegen *lakótelepi arcokat*. Elhaladt mellettem egy körzeti orvos, jól megtömött orvosi táskájával, fejében a hatalmas tudásával. Én illetudó-

an köszöntem, amit figyelembe sem véve sietős léptekkel mel-
lettem elhaladva fogadott (?).

– Mindegy – gondoltam magamban.

Tovább nézelődtem a rendelőkben várakozó embertömegben.
*Mindenki arckifejezésén az ország gazdasági válságának
nyomait fedezhettem fel.* Lógó orr, beesett szürkés arc, karikás
szemek, szomorúság, bánat. Társadalmi körkép nyomorral fű-
szerezve – európai uniós országunk városkájában. Ez a pilla-
natkép megfogott engem. S a következő percekben már egy
másik háziorvos kifelé haladó sietős lépteire lettem figyelmes.
Nem mertem köszönni, mert féltem, hogy ez a tanult ember
sem fogja fogadni. Csak pár pillanatig tartott ez az érzés, és –
magamon erőt véve – mégis megtettem.

– Viszontlátásra, doktor úr! – köszöntem el tőle.

– Kezét csókolom, viszontlátásra – hagyta el száját e köszöné-
si forma, miközben a fejét kissé előrebiccentette.

Igen, igen. Sosem szabad általánosítani. Van ilyen is, és
akad, ugye, olyan ember is. Nem vagyunk egyformák, még ha
ugyanazt tanultuk is. Ha intelligensek és tanultak vagyunk is.

Aztán megjelent egy fiatal lány, szép barna hajjal, kedves,
mosolygós tekintettel, egy kulcsomóval és egy partvissal a
kezában. Feje kissé le volt hajtva, alázattal nézett ránk és a kis
felmosó vödrére. Szótlanul figyelt bennünket, s ha olykor el-
kapott egy-egy tekintetet, megszeppenve a földre tekintett, a
cipője orra hegyére. Kedves, becsületesen dolgozó munkás-
embert láttam meg a személyében, kinek feladata, hogy két
kezével tisztává varázsolja a rendelő váróját, hogy tartsa a
rendet. Majd, miután végeztem az orvosnál, kezemben a re-
ceptekkel, hangosan elköszönve lépkedtem a kijárat felé. Há-
tam mögött hangokat hallottam és a kulcsok *csörömpölését*.
A kis hölgy jött utánam, hogy kiengedjen az ajtón. Be volt zár-
va, mivel a rendelési idő már befejeződött, és *ő fehér, átlátszó
bőrű kezeivel* próbálta a zárban elfordítani a kulcsot. Ezt köve-
tően illetlenül köszönt nekem. Volt benne valami elképesz-
tően gyönyörű, ott legbelül. Nem külsőségre gondolok, kedves
olvasó, hanem arra, ami a lelke mélyéről felém vetítődött. Az az

alázat, törekenység, szegénység, szomorúság, fájdalom. *Hatalma volt felettem – a lelkem felett – emberi értékeinek...*

Felszálltam a buszra, és további utam a belváros felé vezetett. A buszon is ezt a szegénységet láttam az emberek arcán. *A busz utasai maga volt az ország*, akiken látható volt a jelenlegi állapot nyomora. Nem szoktam kinevetni a bánatos embereket, de annyira nyomasztott ez a *festőien megalkotott kép* a buszon, hogy elkezdtem nevetni. Ennyire NAGY A BAJ! Aggaszó volt, ugyanakkor röhejes is. Nem lehet, hogy ilyen nagy a baj! És a tegnapi híradóban közvetített családokra gondoltam, akik nem tudták kifizetni a csekkeket, gyermekeik gyógyszereit, mivel a munkahelyeik megszűntek, s maradtak helyettük az újszülöttek, illetve a lakásra felvett kölcsönök. És ezek az emberek – akik ilyen élet helyzetbe kerültek – nem tehettek róla, rajtuk kívülálló okok áldozataivá váltak, és egy sem sajnáltatni akarta magát. Mert épp ŐK nem kérnek a sajnálatból. Aki elmondja a nyomasztó körülményeit, egyik sem akarja, hogy sajnálják. Csak dolgozni szeretnének, enni és a csekkeket befizetni. Senki sincsen biztonságban, de talán a legnagyobb veszélynek a társadalom periferiáján élők vannak kitéve. *A XXI. századi város peremén. Kellek-e holnap, lesz-e állásom, ha másnap bejövök dolgozni. Mert a család, a csekkek, kölcsönök nem tűnnek el, ha a munkahely egyik napról a másikra megszűnik.* Leszállván a buszról így bandukoltam egykedvűen, lehangoltan a város peremén, amikor egy vendéglátó egység előtt megpillantottam egy hölgyet – kezében partvissal – egykedvűen a földre pillantva.

Drámai fájdalmat láttam a tartásában. Egy takarítónő volt, picit meghajlott gerincívvel, előre eső vállakkal, lehajtott fejjel, alázattal, egyszerűséggel. Kereste munkájával a kenyerét. Szegénység volt a szemeiben. Testalkata kissé pufók volt, ennek ellenére is nagyon fázható az utcán, ahogy végezte munkáját. Biztos vagyok benne, hogy otthon szeretettel várták piciny gyermekei, és csak ez tarthatta benne a lelket, hogy kibírja a nehéz munka gyötrelmeit. Ő is ember volt, aki nem irodában, meleg helyen dolgozva kereste meg a kenyerét, hanem a hidegben, az étterem előtt sepregetve a távozó emberek lenéző tekinteteinek tüzeiben. *Taka-*

rított. Szépen. Becsületesen. Emberien. Mivel hogy erre a munkára is szükség van, s ezt is meg kell becsülni. Nem a benne dolgozóknak van szüksége alázatra, mert ők becsülik e munkát, örülnek, hogy ez is van, hanem az embereknek, akik lenéző tekintetekkel pillantanak rájuk, mellettük elhaladva. S ők ezért alig mernek az emberek szemébe nézni, félve a megalázó tekintetektől. *Ezért van jelen minden mozdulatukban az ALÁZAT!* Én jómagam is részese lehettem, benne mozogtam egy rövid ideig. S így volt alkalmam megízlelni minden nehézségét. Láttam embereket, olyanokat, akik lenézően néztek rám, miközben én sepregettem, ők, akiknek sokkal alacsonyabb volt az iskolai végzettségük, mint nekem. Nem akarom megérteni őket. Mint ahogy ők sem akarnak megérteni minket. *Ki szereti a koszt? Ugye? Milyen fontos az ő kis munkájuk is. Ők ugyanolyan fontosak, mint bárki más, tele érzésekkel, még több szívvel, szeretettel. Meggörnyedt hátukkal, hypó által kimart, fázós kezeikkel, fájó, megdagadt lábaikkal, éhes tekintetükkel, idő előttelőregedő testükkel dolgoznak a kevés pénzért!* Talán az tartja őket életben, ebben a munkában, hogy otthon várja őket egy szerető család, gyerekek, s a férj fájdalmat elsimító kezeinek vigasztaló simítása.

Miért csak azoknak jár kitüntetés vagy dicséret, akik felsőbb szellemi körökbe tartozóknak vallják magukat? A szellemi érték tiszteletreméltó, becsültnivaló dolog, de más értékek is ugyanolyan fontosak. *Amelyek emberiek, szívből fakadnak, s a lélek táplálja azokat.* S miért nem jár díj vagy dicséret a négy gyermeket megszült édesanyáknak, a kétkezi munkájukat becsülettel végző embereknek? *Az ő munkájukról miért nem esik soha szó? Tisztelettel, köszönettel! Talán azért, mert annyira természetes az, hogy tisztaság van körülöttünk. Ha belegondolunk, hogy milyen kimerítő tud lenni egy hétvégi nagytakarítás, akkor talán meg tudjuk becsülni ŐKET, akik mindennap ezt teszik...* Ezek az emberek (akik szegények is) becsülettel, alázattal (a munka alázatával) végzik mindennapi megélhetésüket biztosító, kevésbé kedvelt munkájukat. Nekik is jólesik a kedves szó! Most ez róluk szólt. Róluk, Takarítónőkről. Köszönet a fáradságos, nehéz munkájukért.

DEMJÉN LÁSZLÓNÉ

Eszterlánc

Esztike teljesen átlagos kislány volt. Kék szemű, szőke hajú, rizsszem fogú, csupa mosoly. Anyukának, apukának szemefénye, nagyimami boldogsága. Az átlagossága azzal fokozódott, hogy anyu és apu külön éltek, mint millió más kisgyermek szülei. Ő maradt azonban a legfontosabb, mivel nem született sosem testvére.

Mindig az érzelmei irányították, már kicsi korában is, és ez nem változott akkor sem, amikor már a lábmérete is elérte a végleges állapotát. Nem volt nagy észkombájn, de akaratos, harcos természete segítette abban, hogy felverekedte magát a legjobb tanulók közé az iskolában. Nem tudott szépen énekelni, nem volt benne a színjátszó körben sem, de ő menedzselte mind a két csapat szerepléseit. Szóval, egy teljesen átlagos kislány volt.

Aztán jöttek azok a fránya fiúk.

Szilveszter volt az első komoly fiú. Amikor már nem volt első és nem volt komoly, Esztike úgy emlékezett vissza, hogy csak a neve miatt jártak. Eszter és Szilveszter. Jó, mi? Olyan romantikus! De ha már keressük a romantikát, akkor az mutatkozzon meg a nevekben is. Tutira vette, hogy összeillenek. Aztán egy bulizós novemberi estén Esztike odaadta a szüzséségét. Nem volt jó, de nem volt rossz se. Egy kicsit fáj, meg egy kicsit égett, meg kábé két percig tartott, de nem volt benne biztos, hogy még egyszer akar szeretkezni ebben az életben. Legalábbis nem Szilveszterrel. A karácsonyi nagyimami-féle töltött káposztát még együtt ették, de az év végi névnap bulira már nem ment el. Anyuval és nagyimamival elbúcsúztatták az óévet – és vele együtt Szilvesztert is. – Majd lesz másik! – mondta nagyimami, de Eszterke már ilyen zsenge, tizenhét éves korában is meglátta a lehető legnagyobb igazságot, hogy

minden férfi egy disznó! Egy kislány nem egy kardhalat akar, hanem egy delfint. Olyan fiút, aki odabújik, aki kézen fogja, aki büszke rá, de nem csak a push-up formázta cicik miatt, hanem saját maga miatt. Olyat, aki okos, de irányítható. Aki szeret, de szabadnak hagy. Aki felelősséget érez, de nem kíván többet, mint amit adni tudsz. Segítség! Vannak ilyen fiúk?

És akkor Esztike csak várt, várt.

Talán, mert nem volt testvére, már korán felmerült benne a saját gyermek utáni vágy. Fiatal anyuka akart lenni: barátnője a saját picit, szóke, rizsszem fogú kislányának. A főiskola alatt már úgy nézett a fiúkra, mint leendő apa-alanyokra. Azért legyen magas! Egy férfi ne legyen kicsi, főleg, ha egy száznyolcvan centiméteres lány áll mellette – mondta Eszterke mindig. De ne legyen túl izmos! Olyan izék ezek a csupaizom, csupaszcsga pasik. Legyen erős! Mert ugye csak át kell valakinek emelnie a küszöbön, amikor belépünk a saját lakásunkba, és inkább ő engem, mint én őt – mondta Eszterke. Meg nehogy szóke legyen! Jaj, ezek a szóke fiúk! Egy csepp férfiaság sincs bennük! Hogy Brad Pitt? Olyan csak a mesében van, te! – mondta Eszterke.

És akkor Esztike csak válogatott, válogatott.

Amikor István belépett a képbe, anyu, apu és nagyimami is azt gondolták, hogy oda kell adniuk az ő picit lányukat. Hihetetlenül tökéletes volt. Egy delfinfiú. Gyönyörű és kedves. Segítő-kész és szeretetreméltó. Barna és szőrös. Ja! Magas és erős. Puszilgatós, ölelgetős, meleg volt a tenyere és a szíve is. Aztán külföldre ment dolgozni. – Eszter! Hidd el, csak két év! Csak két év, mondom! A gyerek? Hát lehet gyerekünk utána. Még főiskolára jársz, légy türelmes, kérlek, várj rám! – mondta István, de Eszterke csak sírt, csak sírt, és kisírta a szívéből az első tökéletes fiút.

Amikor nagyimami meghalt, és anyuval ketten maradtak a nagy házban, úgy érezte, hogy kettéhasadt a világ, és neki a

rosszabbik oldalon jutott hely. Erővel, akarattal, szinte zombiszerű állapotban tette le a vizsgáit. Mikor kezébe kapta a diplomáját, csak anyu örült vele a diplomaosztón. Apu nem ment el. Nem bírta a felfokozott érzelmeket. Apu a nyugalmat és a magányt szerette. Anyunak csak Eszter maradt, de Eszter nem akarta, hogy neki csak anyu maradjon. Anyuval boldog volt, de egyedül volt.

Nagy lendülettel kezdett el dolgozni. Az idősebbek nehezen fogadták el céltudatos, akaratos természetét, de mivel nagyon bájos volt, szinte mindenki behódolt neki. Szinte mindenki, kivéve Kornélt. Kornél egy utálatos pofa volt. Vékony, szikár, parancsoló természetű. Ja! A főnök!

Amikor ketten voltak egy helyiségben, szinte szikrázott körülöttük a levegő. A főnök úr nem tolerálta a 'bulizás után később jövünk be dolgozni' vagy a 'buliból jövünk dolgozni' eseteket. Vagy csak azt nem tolerálta, hogy őt nem hívták? Ezt ki kell deríteni! Esztike bedobta a push-up módszert – passzos fekete topban, magasán, szökén, huszonöt évesen hófehér Signal-mosollyal – és bejött: a hétvégi csapatépítő tréning után Esztike és Kornél már egy csapatot alkottak. Nem volt delfinfiú, nem volt szép és kedves, de megbízható volt, ami egy leendő apa-alanynál már pozitív elbírálás alá esik. Hogy ki kit emelt át a küszöbön, arról nem szól a fáma, de hogy a közös lakásban, a közös hálósobában, a közös franciaágyon a legtökéletesebb dolgok történtek, azt mindenki érezhette a munkahelyen. Anyu és apu boldogok voltak, bár nem ilyen fiút szerettek volna a lányuknak. Kornél nem volt hűséges. Amit nem tudunk, az nem fáj, nem is fordult elő sokszor, a szerelem pedig lobogott, mint a gázláng. Amíg ki nem fogyott a tartály.

Amikor Kornél kiment külföldre dolgozni, Esztike megint csak sírt, sírt. Sírt, amikor elment, sírva örült, amikor hetek múlva megjött. Te már olyan sokat sírsz! A gyereket is sírva fogjátok csinálni? – kérdezték odabent a lányok. És Eszternek bekattant: a gyerek! Kornél mondta: várjunk még! Eszter

mondta: jövőre harminc leszek! Kornél mondta: van kint egy nőm, akitől gyermekem lesz a jövő hónapban. Esztiike hazaköltözött anyuhoz, és megesküdt, hogy jövőre neki is lesz gyermeke.

Aztán Esztiike csak várt, várt. No, nem olyan sokáig. A fiú, vagy inkább férfi – nevezzük inkább így – nem a semmiből bukkant elő, hanem a szomszédból. Hogy van ez? Éveken át látjuk egymást, figyeljük egymást, éljük az életünket, és elmegyünk egymás mellett, aztán belobban a szikra. A szikrából vágy lesz, a vágyból meg ágy. Harminc év körül az ember már könnyen ott találja magát, mindenki vállalja be, saját felelősségre ajánlom! Az élet elmegy gyorsan, és még gyereket is csinálni kell! Legalább egy beleférjen! – tette össze a kezét a templomban vasárnap Esztiike.

Az újabb apa-alany – Tamás – szép fiú volt. Magas, barna, bújós, puszikodós, kézfogós, olyan ’mikor leszel már az enyém, ha az leszel többet nem eresztelek el’ típus. Esztiike mondta, hogy neki baba kell, Tamás mondta, hogy neki Esztiike kell és egy baba. Így nagy volt a boldogság, amíg Tamás állást nem kapott külföldön. Esztiike pedig csak sírt és sírt. Nem akarom, hogy sírj – mondta Tamás. –Nem akarlak elveszíteni, hiszen csak most kezdtük el. Hidd el, csak két év. Gyűjtök pénzt, a tied leszek, te meg az enyém. Boldog akarok lenni veled, és azt akarom, hogy te meg velem, csak velem légy boldog. Gyere, veszek neked egy fagyit, te bögmásina...– fogta kézen Tamás, és bementek a cukrászdába. Az ajtónál fiatal pár ült egy pici szőke lánnyal. Ismerősnek tunk, főleg a férfi. Magas, barna hajú, kék szemű; mosolyogva nézték a kislányt, ahogy ügyeskedve kanalazta az eperfagyit. Nézte Eszter is. Gyönyörű, csupa mosoly ez a gyerek, bárcsak nekem is ilyen születne! Szia, Eszter! – köszönt a férfi. Szia, István – köszönt Esztiike is, és csendben kifordult az utcára, és csak sírt, sírt.

DOBLER ANITA

Mit gondolsz...

Mit gondolsz te rólam,
s meghallgatod-e,
én mit gondolok?
Mit tudsz te rólam,
ha biggyedő ajkad
felé nem fordulok?
Megvetésed oly kevés,
egy néma érintés,
mely eltűnt céltalan,
trónod ingatag,
senki sem tartja meg
múló királyságodat.
Mit tudsz te a fájdalomról,
vagy mit tudsz a
ki nem mondott szóról,
mit tudsz a nyárról,
mit a frissen pergő hóról?
Sajnálsz...engem?
Kövezel ismeretlen.
Hisz jó helyre születnél,
jó embert szeretnél.
Jót ittál, jót ettél,
semmit nem vesztettél.
Mégsem cserélnék veled ,
nem nőttél fel hozzám,
gúnyolj csak ma még,
ha ez jól esik,
bármit mondtál rég;
Ma én – holnap te,
s úgy hiszem:
fájni fog a helycsere...

Álmodozás

Az élet színei bennem ragyognak,
könnyem se mos le mindent,
eltűntem e földről, nem keres senki,
milyen furcsa játékot hagynak,
titokban... úgy szeretnék boldog lenni.

Karnevál

Lehetnék boldog is végre,
nézelődöm itt a Földön,
hol kéklő csillagok serege
arany ábrákat rajzol az égre.
Zúgó örvénybe fojtanám
e hosszúra nyúlt karnevált,
hogy elmerüljek benne,
kincsem kezemben lenne
Nem kergetne cifra magányba,
ha volna hova, tán odamenne,
hol lusta virága
egy későn jött tavasznak
– nem szikkadni – nyílni merne.
Üres a fejem, mint egy szobornak,
kinyújtott nyakkal figyelek,
bejő-e a hajnal titkos lakomba.
Dacolok a fénnel,
mint egy pimasz gyerek,
áradás dönt le,
cseppjei rólam leperegnek,
pattog egy deszka alattam,
ahogy rajta járok,
eső önti el házamat,
s én üres szélben, üres székben
a senkinek magyarázok.

Őszi tánc

Vége egy napnak,
karomat összezárom,
kitárt lelkű fák közé
haragom odavágom.
Lenőtt hajú varjak,
kócos, árva lányok,
mások szerelmét
koldulva körbejárok.
Szakadt tarisznyám
vérig sérti a szél,
hagyott egy dalt nekem is,
majd magához beszél,
megtáncoltat a bugris,
dühödten rángat,
megcibálja hajam,
végül ledönt engem is.

Mama

Mama elment...
Hát – itt hagyott,
elment már messze:
egy szeles, nyálkás este,
– még látom, ahogy
szikkadt, kis teste
rám borul dideregve.
Ez valami átok.
Minden sír körülöttem,
és ettől én sem látok...
Ő az? Ott a kapuban,
ahogy fázósan néz utánam,
s én még visszaintek,

Ő meg csak néz,
tudom, visszavárna,
s mintha könnye hullna,
szaladnék is hozzá,
de továbbvisz a lábam.
Sosem látom többé
gyönyörű ráncos kis kezét,
szürke haján
a megnyugvás lakik,
e vad világban egy
boldog kis sziget
a tenger alá végleg elbukik.
Nem látnak többé e szemek...
Tollat fogok érted,
fogcsikorgatva harcolok:
ne rágjon szét a fájdalom.
Nem érdekel ez az egész,
várom: majd felébredek,
Mamám megsimogat,
s gyönyörű ráncos
kis kezével,
féltőn letörli könnyemet.

Sziget...

Építettem egy szigetet magamnak,
ketten élünk rajta: a félelem meg én,
utolsó hullámunk lehullt a partról,
ülünk a sziklák kemény peremén.
Kergetjük egymást, elbújunk a homokon,
messze jár mind, aki idegen,
maradok itt, inkább állok a sorban,
több vagyok, nincs semmi baj: élek..
Hajótörött – álomszerű, cifra nyomorban.

Ez a bánat...

Ez a bánat megjelölt engem,
arcomnak nyomta tövisét,
de szeret... nem ellenség.
Ki emlékszik már rá,
ha félreterel a semmiség.
Messze szállt, elvétette nevem,
semmit nem adhattam neked.
Kár, hogy így hagytál itt...
Hangokat suttog a szám,
falhoz nyomom szégyenem,
forró homokon eléd futok,
nem fogadtál örökbe,
így csak voltam neked.
Úgy szeretnélek, mint régen,
maradhattál is volna,
mégis: örök nyomorba bújva
maradj velem... Anyám.

Egy pillanat

Eltávozott a vágy, mohó szemével
tükrözi a sötét éjszakát,
olyan mélység nyeli el a vándort,
hol nem pengeti néma húrját,
hol együtt maradnak az árnyak,
s felém nyúl még félve,
hogy érezzem édes illatát.
Csak egy érzés, egy pillanat,
izgalomtól lángra gyúlva
száz halált hal mind, ki itt van,
vagy fejét lehajtva monoton
rájön: ő végleg itt maradt.

Magányos este...

Többször kellett volna szeretni téged.
Többször kellett volna mondani...
Többször kellett volna átölelni...
többször kellett volna nemet mondani.
Soha nem lesz több esély,
soha nem lehetek már gonosz veled.
Most már van időm, van mindenem,
van otthonom és van Istenem.
De nincs időm, visszaforgatni
már semmit nem lehet.
Nem könyörgök, már nem tehetem...
Csak nézz rám, vagy csak bólints...
Hinni kéne a feltámadásban,
de ehhez is kevés a hitem.
Mit számít, ha sírva kérlek:
Mama... kérlek, maradj itt velem.

Hullámok hátán...

Szemem sem rebben, éget a parázs,
kéjsóvár szeretők, buják és szenvedők
mellett magamat megrángatom.
Fénylő ezüstből épül ez a vár,
lebukom a víz alá újra és újra,
kincseim egyenként kupacba rakom.
Hátrahőkölök, ha jön egy hullám,
saját álmomon lebegek,
az leszek már, akivé lehetek,
talán most körülféltenek engem
mosolyokba font pajkos delfinek:
váratlan, buta kis csodák.

FAZEKAS MARGIT (SZOMORÚFŰZ)

Tavaszi érintés

A délutáni nap a nyitott ablakon tűzött be. Fénye finoman melegített, simogatott, mintha egy égő fáklya lenne. A fák ágain keresztül táncoltak a fények, zizegésük olyan volt, mint egy lágy zene. A lemenő nap vörösen izzó gömbként színesítette be a horizontot. A leszálló este már langyos. Friss, tavaszias – fák és fű illata lebegett az ablakon, és a hús fuvallat apró csillagok sokaságát: fényszikráit szórta a földre. Az éjszaka sejtelmes árnyékként borított be mindent. A kósza szellő megmeglébbentette a függöny fodrait. Lassan megjelent a Hold, gömbölyded, ezüstös fényével – ráült a háztetőre – világítva kukucskált a tető pereméről az ablakon át. Magányomban, szomorú szemeim könnyfátylán át figyeltem szelíd huncutságát.

Szerelmes álmodozásomban hallgattam az éjszakai neszeket. Emlékeimben parázsló, fénylő szemeid jelentek meg, melyeket talán a holdsugár ígézte vetített élém.

Figyelted már az éjben susogó sejtelmes hangokat? Emlékszel? A fákon fészkelő madarak éjszakai nesztét, csivitelő hangocskáikat? Mintha álmukban mesélnének. Mintha a Hold is szelíden mosolyogna rajtuk. Tejszínfényű ragyogásával szívem összeolvadt, majd az égen, a tető fölött továbbvonult, míg az éjben szemem elől elnyelte a horizont.

Lelkem beitta az édes illatokat, szívemben a bánat, a szomorúság pihent meg, és karcosan marta be hiányodat.

Álmaimban...

Álmaimban hozzád visz az utam
Kereslek a végtelen messzeségben
Telihold ezüstös fénye világlik
A csillagokkal teleszórt égen

Szólnék...

Szólnék az estéről, szólnék az éjről,
Szólnék a hajnalról, a kelő nap fényéről,
Szólnék a madarak vidám énekéről,
Szólnék a fényes, ragyogó kék égről,
Szólnék a nappalról, szólnék a szélről,
Szólnék a tavamról, a tündérmesékről.
Szólnék a szemedről, a ragyogó szépről,
Szólnék a hajadról, mint éjjeli mesékről,
Szólnék a hangodról, a simogató-lágyról,
Szólnék, mert szeretlek, s nagyon hiányzol.

Lecsókolnám arcodról

Keresem kezed bársony érintését,
keresem fénylő, féltő mosolyodat,
keresem szemed tiszta ragyogását,
keresem kedves, simogató hangodat.

Lecsókolnám arcodról a bús árnyakat,
lecsókolnám minden fájdalmadat,
lecsókolnám a tegnap összes bánatát,
lecsókolnám, s a holnap boldogságot ad.

Utolsó szikráit szórja...

Vöröslik az alkony a láthatáron
Utolsó szikráit szórja a Nap
Homályosulnak a fények az égbolton
Felváltják lassan az esti árnyak
Csendesen megnyílik a menny kapuja
Fénylenek a Hold s a csillagok
Szívemben előtörő felvillanó érzések
Feléd szárnyaló vágyó gondolatok

Tehozzád simulok

Ülj mellém, nyújtsd felém kezed,
ujjaid ívét arcomon érezzem!
Tekinteted varázsába belesimulok,
szemünkben a szerelem izzó lángja lobog.

Lelkem mélyén az érzés felragyog,
forró vágyaimmal tehozzád simulok.
Szeretlek! Szívem szíveden pihen,
lelkedből lelkemig száll ez az érzelem.

Tebenned

Mindent Tebenned látok.
Gyönyörű szemeid ragyogása,
Arcod kedves vonása
Az életem, boldogságom.

Mindenkor imákat mormolok.
Szeretlek és magasztallak,
Mindörökké áldom a nevedet,
És kincsként őrzöm szeretetedet.

Rád gondolok

Aranyfény szövi át a tájat,
dalolnak, trilláznak a madarak,
az azúrkék égbolton felhők szállnak,
enyhe szellő simítja bús arcomat,

lelkem is messzire szárnyal,
rád gondolok lebegő csöndemben,
a tudat, hogy vagy, megvigasztal,
elmerülök szemed mély ölelésében.

Hajnali ébredés

Fák között aranylik a sugár,
árnyék és fény játszadozik,
bolyongó álmaimból ébredek:
sebzett lelkem keresi...lelkedet.

Hajolj szívemhez

Vonj magadhoz szelíd szerelemmel
hajolj szívemhez forró szenvedéllyel
szomjazom szemed tüzének varázsára
árnyékod öleljen magához utoljára...

Általad megtalált

Aranyban csillogó szemed
szomorkás mosoly arcodon
kérges burok szíveden
mélyen eltemetett fájdalom
általad megtalált életem
mint világosság a sötétben
lelkünket gyógyító érzélem

Rólad mesél

Gondolatom száll feléd,
mint életem a vén idő kerekén.
Minden estémen elnyugodva,
álomszárnyon hozzád suhanva,
hű szívem minden pillanata
rólad mesél a csendes éjszakába’.

FEHÉR KORNÉL

Szeretem a hajad!

Szeretem a hajad!

Ahogy vonul utánad
hű szolgacsapat módján,
vagy mint szerelmesek
hada:
lágyan bevonva,
fekete glóriába fonva
ártatlan, hétfői
madonna-arcodat.

Szeretem a hajad!

A vékony, fürgé
selyemkatonákat, testőreidet.
A csillogó, ébenillatú
erőteret.
Mágnest, mely vonz,
keményen fogva tart,
és édes nyugalmat ad.
Mint anya, babusgat.

Szeretem a hajad!

Legszebb trófeámat:
a fényes párduc-bundát,
zuhogó éj-patakot,
forrást,
mely lemossa a gátlásokat,
eszmét fakaszt és ágyékokat.
Vajúdó vágyakat szül
gizgazos álomképből.

Befejezetlenül

A Nap forog, forog a Föld körül,
és bús dallam kél gyáván, egyedül.
Ér tágul, sűrű, forró vér buzog:
alkoholtól bódult tamtamok.

Fűszál hegyén harmatcsöpp kacsint,
az ég riszál, megfordul, visszaint.
A dombtető szélén mogorva kövek
lustán vakarják bozontos mellüket.
Zúgnak vérfolyók, s a tamtamok,
felhők száján habos nyál csorog.

A Föld forog, forog egy Nő körül,
s robban az atom valahol itt, legbelül.
Őrült radioaktív táncra kél,
simogat, zenél, mosolyog a szél.
Pajkos illatok egymáshoz bújnak,
füstölnek kicsit, majd lángra gyúlnak.
Örömódát szítálnak kis kottafejek,
elindul az asztal, szeretkeznek a hegyek.
Számkivetve forgok, forgok Magam körül,
s néz egy lány, zöld tengerszem-párája mögül.

Ha elhiszed

Föld leszek, ha arra jársz,
Csók leszek, ha csókra vársz,
És eldobogom ritmusát,
A szívednek.

Ég leszek, ha arra szállsz,
Betakarlak, nehogy fázz,
Keress majd, és megtalálsz,
Ha elhiszed.

Az első szerelem

Cserfes volt, alig-szőke, kékszemű,
Mikor a hintát lökte nevetett.
Nem tudta még, milyen a K-betű,
Esetleg ötéves, ha lehetett.

Én ősszel már iskolába mentem,
Cipeltem hát az apró cuccait.
Kavicsot dobáltunk mind a ketten
És hallgattuk az erdő hangjait.

A Szinva partjáról szállt fel a dal,
Mellette feküdt az aprócska rét.
A híres, komor Molnár-sziklával,
Meg ezernyi fával volt szemben épp.

Tetején áll egy ősi, nagy kereszt.
Vad legendája rítul átkarolt,
Megragadott fojtón és nem ereszt;
Mi rémített, a halál szele volt.

Rúgtuk a labdát, játszottunk sokat,
Miközben folyt a bor, a dáridó.
A közelben füttyült egy kisvonat,
És felhangzott a harmonikaszó.

Kézen fogott bennünket az alkony
Megcsókolt lágyan, összeboronált.
Ölembe bújt hamisan a parton;
Komolyra vettük – a papás-mamást.

Kettőnk közül én voltam a szajha,
A hamiskás, a csúful tettető.
Vadul izzott málnaszörpös ajka,
Éva volt ízig-vérig: valódi nő.

GEISZ LÁSZLÓ

Az élet

Rőzseláng az élet, porladó idő,
elkopott, köddé lett, emléktemető.
Büszkén indult álom, süvítő remény,
hegyre törő cél, mely völgyben véget ér.

Ha Te virág lennél

Ha Te virág lennél,
én lennék a méh.
Fullánkomat adnám
a bibéidért.

Ha Te tópart lennél,
én lennék a nád.
Susogó bánatom,
tán meghallanád.

Ha Te felhő lennél,
én lennék a szél.
Ha fújnék, hallanád,
szívem mit beszél.

Ha Te tenger lennél,
én lennék a part.
Veled átélhetnék
ezernyi vihart.

Ha Te börtön lennél,
rabod lennék én.
Biztos börtön vagy, mert
rabul ejtettél.

GERE IRÉN

Jelöletlen lapokkal

Jelöletlen lapokkal
játszottam végig
minden játszmát,
– nem csaltam –
sokszor vesztettem,
nem loptam meg
soha, senki álmát.
üres zsebbel kószáltam
sokszor az éjben,
– lassan mentem –
nem néztem hátra,
nem volt mért félnem.
ha néha nyertem,
– forgandó a szerencse –
volt sok barát a jóban,
kincseim mindig
számolatlan szórtam.
a nagy csatáknak
– ilyen a sorsom –
máig nincs vége,
hazardjáték az életem,
és egyre több a vesztesége.
léptem lassúbb talán,
más nem változott,
hitem a játékban örök:
vállalnom kell a kockázatot!

...futtába'...

hallod, hogy
pletykálnak rólad,
és kiröhögnek,
mert jó vagy.
nem törődsz velük
– ez a te harcod –
hisz neked így jó:
ezt KELL akarnod,
mert anyád így
tanította és apád is
ezt állította eléd:
te csak „légy jó”,
ha százszor is
rúgnak beléd!
törött üvegcserepeken
futtatnak mezítláb,
és te futsz,
ez a te utcád,
és ott van a házad,
már nincs is messze!
hiába fektetnek
gerendákat eléd
keresztbe!
még sebtében
letépik az inged,
s mikor úgy hiszik,
már nincs miben hinned...
te visszanézel
mosolyogva a
vállad fölött,
pedig tudod jól:
nem ez volt
az utolsó
ilyen köröd!

Lépkedek feléd

Lépkedek feléd
a januári ködben
– jótékony lepel
elfed, átölel –
nem láthatod a
félelmet arcomon,
a kezem sem,
ahogy ökölbe szorul,
csak lépkedek feléd
félve, szótlanul...
egy marék hó
olvad ki tenyeremből,
közénk telepszik
a némaság,
orvul a lelkembe
fészkei magát
a kérdés:
lépjek-e tovább?
aztán újabb lépés,
sután, tétován –
a januári ködben
botladozva előre
– nem látlak, de
tudom: elindultál
te is, bizonytalanul,
engem keresve a
labirintus-éjben!
én itt, te ott...
sötét ösvényeken
fázva félünk...
lesz-e út, amin
egyszer, majd,
egymáshoz elérünk?

Bizonytalanul

Állsz reménytelenül
vacogva, fázva,
talpadat égeti e század,
állsz bizonytalanul:
vajon megmarad-e csontvázad
ősleletnek,
ha léted leszárad, és
évmilliók peregnék
el feletted!

Könnyeid

Romokban látod vélt világodat,
romokban látod lepke-álmodat.
Vattacukor szerelmed elolvadt csók közben,
hernyóselyem perceid fonallá szövődtek...
ólom-könnyeid a porban elgurultak!

Fontos-e?...

Lassan, némán feljön a Hold...
hiányzom-e valakinek?
valakinek, aki szeret! ...
Fontos-e még valakinek –
fontos-e, hogy hozzá érjek,
fontos-e, hogy bekopogjak,
bekopogjak, elé lépjek...
megszólítsam, felemeljem...
fontos-e még valakinek –
fontos-e, hogy ÉN szeressem?

GERGELY EDIT

Fény-képek a szerelemről (részlet)

Pallók neszét hallom,
földünkön hevernek –
rég, kipróbált, korhadó szerelmek.

Hamis hajnal ébreszt,
ajkamat harmatként éri egy
könnycsepp – csókjaid körvonalán.

Igaz tükröm a szemed –
tisza vizű tó, mely
fürdet, ahelyett, hogy képbe zárna.

Fény-képek Istenről (részlet)

Újkori sírabló szívvel
hűlt köveken forgok,
s már vallom feltámadásodat.

Könnyeken át tisztult
lelkemen ősi a kép –
csöppnyi létem mértéke Te vagy.

Még menekültem, Uram,
Tőled, s egyre Feléd –
örökre visszasír szerelmed.

GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA (GAMBIA)

Folyók

Merengve állok meg a kék Duna-parton,
Itt születtem, éltem, ezt hazámnak vallom.
Első szerelmemnek ez volt melegágya,
Innen indult utam egy másik valóságba.

Rajna mentén járva elhal lassan léptem,
Ez lett új otthonom. Anélkül, hogy kértem,
Befogadtak engem, de megvolt az ára –
Szomorúan vágyom a magyar világra.

Tisza közelében ismertem fel újra:
Sok mindenki vagyok – szerepekbe bújva.
Húg, nővér, szerető, feleség és anya,
De saját magam csak nálad: Magyar Haza.

Késői vágy

Arcodba nézve látom a múltad
Szemed fénye mégsem fakult
Némely álmaid semmibe hulltak
Szívverésed újra kigyúlt

Élted ráncokba rejti a régít
Tested lassan elnehezül
Minden lélegzetvételed szédít
Sóhaj tündér lelkedre ül

Látod az élet lüktet a fényben
Tudod a vágy csalfa s facér
Várva reménykedsz ebben a lényben
Tűzre lobban újra a vér

Öledbe húznád ölelnéd testét
Érintése mennybe emel
De érzed a való irigy lestét
Csókot szádra sosem lehel

Vágyódás

Őrizve régi melegségedet
vágyom a múltra, mely nem talált helyet
életem sóvárogva remélő napjaiban,
s csak feldúlt érzéseimet hallgatom nyugtalan.

Őrizve barna szemed bársonyos tekintését
vágyom ajkad tétova érintését,
mely számon édes gyönyörűséget váltva
a szívemet érné, eksztázisra várva.

Őrizve leheleted forróságát
vágyom karod mohón birtokló szorítását,
mely légszomjas tűzvészként felperzselve
terel, hitvány bujaságba kergetve.

Őrizve kezed gyengéd tapintását
vágyom bőröm átható borzongását,
mely orkánként átszaladva testemen
felostorozva állapotodra meg keblemen.

Őrizve ujjaid simítását
Vágyom tested epedő lángolását,
mely öntudatlan aléltságba taszít,
sötét elmémen át derengve vakít.

Őrizve ágyékod fájdalmas kívánságát
vágyom testem szomjas fuldoklását,
mely elhamvasztva ily merő álmaim,
széttépi fejemben megőrzött vágyaim.

Szavak

Zajong a gyűlölt türelmetlenség bennem.
Nem segít, nem érik be gondolat fejemben.
Hívom szavaimat, turkálók a múltban.
Keresek, kutatok elmémben elfajultan.

Gyötröm önmagam, magamra gyűjtanám a halmot.
Nem segít, nem indul be a malom, melyet hajtok.
Kínlódva könyörgök: ne adjál fel engem!
Ítélj el, kímélj meg, vegyél hatalmadba csendben –

Magány

Tapintom saját ujjaimmal. Érzem
lágú ajkam, hideg poharam, s megértem:
melletted is egyedül vagyok,
magányra kárkoztatott,
e hideg földön melege vágyva,

gondolataimat fenve,
kifogyott szavaim egyre kergetve
értelmemet egyre másra
megcáfolva látom:

nem ez, mire oly régóta vágyom.
Ez nem az én világom.

Negyvenévesen

Negyven év után magam mögé nézek:
Némely emlékek rosszak, mások szépek,
S remélem, még messze előttem a tél,
Melyben hamvam a földhöz visszatér.

Emlék

Néha fáj, néha sajog,
néha lüktet, néha ragyog,
néha gyötör, néha nem,
ha rád gondolok, azt hiszem,
mellettem állsz, téged látlak,
talán te is megtaláltad
régi múltad, mégsem bánod,
ha újra befogad világod!

Megígérem, halk leszek,
nem bolygatom meg életed,
és talán, ha tehetem,
megbújok egy kis helyen
elmédben, s tudatodban megjelenve
csak lassan, csendben, settenkedve
kerülnék néha fölénybe,
hogy emlékezz egy régi névre.

De bennem is lüktet itt valami belül,
mely mindenén át a felszínre kerül,
s mint holdvilág az ablakon,
mely beköszönt, majd eloson,
mely néha itt van, néha nem,
mely hiányzik, ha nincs velem,
mely felidéz egy alakot,
s én sejtelmesen hallgatok...

Érintés

Évek múltán messzire sodort a sorsunk,
nem maradt más, csak régi emlékek voltunk,
De jött egy nap, mely lázasan elmémbe égett,
mikor – oly sokára – újra megtaláltalak téged.

S naivan barátságodra vágyva,
kerültem elődbe, kissé izgulva-várva,
mit hoz az óra, mely nekünk maradt,
Mit éltél meg, miről mesél szavad.

S a végső pillanatban, veled szemben állva
valami késztetett, hogy szívemet kítárva
kényszeredetten, sután feléd lépjek,
hogy ártatlanul megérinthesselek téged.

S e tétova gesztus, kezed naiv tapintása,
elkerülhetetlen' átszaladt lelkemen,
felidézte egy régi érzésemet testem borzongása,
s én bizakodtam: talán te is érzed ezt velem.

De kimondani a vágyat, mi ma már csak egy álom,
nem lehet, hisz ez felkavarná világom.
Bár némely percben, ha nagyon szenvedek,
ajkaim titokban megformálják neved.

S lecsukott pillámon át nem kínozt a múlt,
valóságnak látszik, mi régen romba hullt,
s megértem végre, mi még összetartozunk,
s bár kísért a vágy, sorsunkkal megalkuszunk.

Évszakok

Ízlelni szeretném a tavaszt
Talpam alatt érezni: haraszt
Felinni szememmel a nyarat
Szagolni zápor után a sarat

Tapintani kezemmel az őszt
Engesztelni a szelet, a bőszt
Melengetni a didergő telet
Tudván újra jön a kikelet

Gondolatok

Egyszer, mikor – nagyon régen –
álmodozva feléd léptem
a szerelem útján elindulva,
nevetve a gyerekes múltra,
leomlott rólam a félelem,
s felhagyott nálam az értelem.
Kicsit naivan – közeledre vágyva –
maradtam nálad várva a csodára,
s emlékszem, csak tétován, resten
csókoltál meg végre engem,
s egy kicsit megszeppentem,
mikor egyszerre észrevettem:
kezed nem maradt állva,
elindult, a blúzomat babrálva,
s kívántam bár a folytatást,
meghökkenve éreztem a hatást:
szívem hevesen verve a torkomba ugrott,
ajkam kiszáradt, a vágy a porba sújtott –
S emlékszem kis szobádra,
melyben egymással hálva
kicsit szégyelltem magam,
hisz ártatlan voltam, nyugtalan,
s lehetetlen, hogy felejtsem,
miként öleltél, szerettél engem,
s még azt sem felejttem el,
mikor tudtam, hogy menni kell.
Fájt, de hitem veszítve a világban
kimondtam, mit rég megbántam,
s csak abban hittem, bizakodtam,
hogy az idő, amit veled voltam,
megmarad neked, mint egy álmodás,
és reméltem, hogy lesz még folytatás,
de végül megtanultam,
az életedből kiavultam,

s nem emlékszel rám néha sem,
mint ahogy én emlékezem –

Most, hogy újra életembe léptél,
mégis több vagy egy emléknél.
Néha fáj ez, felismerve,
de mit is mondhatnék erre?
Hisz úgysem hiszed, mi engem meghatott:
néha úgy érzem, szerelmünk tetszhalott!

Mégsem ismertelek

Ismertelek évekig, előttem jöttél-mentél.
Külsőddel szívemben vágyat nem keltettél.
Szemed mögé nézve vehettem csak észre,
mily szépség lakozik elrejtve a mélybe.

Szíved vidámsága, szemed smaragdzöldje,
Fellobbantott engem, letaszított a völgybe.
Éveid nagy száma nem rémített engem,
Engedve utat nyitott a tiltott végtelenben.

Kezed már nem erős, de becézése édes.
Bőröd már nem feszes, de vágyad sem kétséges.
Érintésed perzsel, ölelésed lángol,
Elhozod a mámort – sejtelmes homályból.

Írás

Ha egy fehér papírt látok,
tollamat kezembe veszem.
Feltámadnak más és más világok,
nem tudom, a végén hová érkezem.

Gondolataim előtörnek,
s karjukban tartanak csalárdan,
mint aktus után a szeretők,
kielégülten s szétziláltan.

Hisz nem csitul az úzó vágy,
jelen érzelmeim árja
Csak csillapul, míg új erőre hág,
míg elmém lázas titkait kitárja.

Ki vagyok

Szemben állok önmagammal,
Kék szememben szőke hajnal,
Sápadt arcom, piros ajkam
Reám villan pirkadatban –

Termetemet felidézni,
próbálom elmémbe vésni.
Ma kedvelem tán alkatom,
de gyűlölöm őt másnapon.

Testem minden porcikája
Rámutat a valóságra,
S ha hiányozna rajta jel,
Nem hinném a múltat el.

Nézd az embert, mennyit élt meg!
Látszik rajta, mit ér végleg?
A külseje felmérhető,
Bár nem itt rejlik az erő –

Két kerek szem, írisz fénye,
Kékje fullad a sötétbe,
Felragyog még csillogása,
Mosolygok a napra várva.

Kívánság

Oly nagynak tűnik a táv, s én mégis látlak,
Oly réginek tűnik a vágy, s én mégis kívánlak.
Csukott szemem mögött felizzik egy kép,
Fellángol egy érzés, s ez nekem nem elég.

Oly szépnek tűnik a tény, s én mégis félek,
Oly messze tűnik a báj, s én mégis remélek.
Álomittas arcom forró csókod' várja,
Megvonagló testem legyen szerelmed magtára.

Emelj a magasba, taszíts a mélybe,
Lehelj az életbe, fullassz a kéjbe.
Törd meg testem, feszítsd keresztre lelkem.
Ölelj meg, kínozz meg, ejts önkívületbe engem!

Ítélj el, ments fel, vessél máglyatüzedbe,
Téríts meg, rendíts meg, kergess révületbe.
Érints meg, simogass, marcangold a testem.
Szoríts meg, engedj el, áldozzál fel engem.

Önnönmagamnak

Rohannék – mögöttem felgyújtva a tájat,
Törölném emlékeimet, befogadva e vágyat.
Menekülnék – túrva a szorongató érzést,
Szemem eltakarva tennék minden lépést.

Szabadon fordítanám arcomat az égnek,
Szaladnék, nem érdekelne, rólam mit vélnek.
Meg kéne állnom, hogy lélegzethez jussak,
Megtorpanva tudnám: nem kell, tovább fussak.

Elhagynám életem magammal szemben állva,
Felismerném énem, tétován zilálva,
Tekintetem rám szegezném a múltat felmérve,
Mindent ellöknék – az újat remélve

S ha megtalálnám, mit is érne ez az érzés,
Sietve indulnék, feltéve a kérdést:
Ez lenne csak minden, ennyi csak a vágyam?
Loholnék utánam, hogy magam megtaláljam.

Fohász

Végý kezedbe, tartsd elesett testem,
Ölelj magadhoz, hogy önmagam feledjem.
Segíts magam' átadni a fénynek,
Oldjál el a bűntől – megalázva kérlek.

Reggel

Ég alján a pirkadat,
kék, bíbor, még hallgatag.
Ásítva kel lomha fény,
settenkedik a remény.

Nyugaton még látom őt,
kerek felhőterelőt.
Virradása véget ért,
elhagyja e föld felét.

Mit a telihold nem tett,
fénybe vetni az eget,
megteszi a nap – kacér.
Sugara a légbe ér.

GÓSI VALI

ha ugyanúgy...

ha
ugyanúgy
ahogy a réges-régi ősz
első éjjelén
halkan
hajnalt
lehelnél
derengő szememre
s a kelő nap fényétől
bársony
meleg kezed
simítva
csendben
ugyanúgy
ébresztgetne
bánatunk köddé válva
túnt álom lehetne
s repülnénk
együtt
szállnánk örökre
újjászületve
ahogy a régi őszön
suhannánk megint
messze
amíg a fényből
talán egy angyal
ugyanúgy
felénk
integetne

**Mosolyodért
(Mirának)**

Létedért sírok
Fagyott lelket lehelő
Fényvillanásként
Dermesztő lázálmomból
Mosolyod élni ébreszt

Kő alól bújva

Kő alól bújik egy gyenge fácska,
félénken megremeg, csodálkozik.
Ámulva néz a fénylő világra,
fatönkhöz hajolva kapaszkodik.

Nem sejti még, hogy magányos, árva.
Fatönk-anyja már régóta halott.
Hiába vágyna a fény csókjára,
s hogy átöleljék óvó ág-karok.

Hajtása gyenge. Riadtan rebben
szellő dalára, míg egy kis levél
szárnyait bontva nyílik épp' széjjel,
s halk rezzenéssel víg táncra kél.

Ámul a fácska, s bánatát rejtve
nyújtózik büszkén az ég felé,
s a kicsiny levélre párát lehelve
fohászat susogja: esőt remél.

Könnyekre vágyik, de fél gyökérrel
is kapaszkodik a napfény elé,
levelet érlel ágán, s gyengéden
árnyékot borít a fatönk fölé.

HAJDU MÁRIA

Szerelmes négysorosak

É des a lelkemnek lelked suttogása,
D obbanó szívednek csendes vallomása,
E sendő testünknek fellobbanó vágya,
S zerelmed tüzének minden villanása.

Boldog sóhajodra vágyom,
csak arcodra a párnámon,
apró csókokra a számon,
ébren is csak ezt álmodom.

Először álomban láttalak
mikor elragadott a képzelet.
Most, hogy a karomban tartalak,
már tudom, hogy élni érdemes.

Az elakadt szó

Általában megvédett az élet,
de őrangyalom most eltévedt.
Kinek mi jutott, kire mit mértek,
romhalmazzá váltak az évek:
a remélt jövő semmivé lett.

Ültem, egy ideig, a romokon,
bénult aggyal és kihűlt szívvel.
A száraz, sivatagi homokon
kinyúlva és kiszáradt testtel.
Mint a fogyó Hold, olyan lettem.

Vakon fojtogatott a rémület,
és torkomban a szó elakadt.
Agyamra ráborult a szürkület,
mint örültet láttam magamat,
bentről hallottam a hangomat.

Kitörni készült az elakadt szó,
és felrázta zsibbadt lelkemet.
Úgy zúgott, mint a megáradt folyó,
és színessé vált a szürkület.
Útjára indult a képzelet.

Márciusi ábrándozás

Fagyokat kerget a tavaszi szél,
álmosan ébred az erdő, a rét.
Fakadó rügyet napsugár simogat,
nyitnikék dalol, s tavaszt hívogat.
Báránfelfő a rétre mosolyog,
kicsit időzik, s tovább gomolyog.

Lila orgona illatát ontja,
fűzfavessző rügyeit bontja.
Fű, fa, virág új tavaszra ébred,
téli álmából lassan feléled.

A nyár kacagását hallom újra,
mókus neszét – odújába bújva,
rózsák nyílását a kiskertemben,
patak futását a távoli völgyben.
Tó vizén a holdsugarak táncát
és a fénylő csillagok mosolyát.

HANGYA LAJOSNÉ

Nagymamák

A nagymamák egy mosollyal beérik,
A boldogságot unokákkal mérik.
Szutykos kis ölelő kezek,
Ha nyakadba hajlanak,
Elfelejtődik, hogy milyen bajban vagy.

Fogy az életed, kopik az ízület,
Mégse hagyjon el a lendület:
Mindennap új csoda vár –
Ne várd, hogy kattanjon a zár!
Az ÉLET maga a varázs,
A gyermekzsivaj, a kacagás
Betölti a szíved, a lelked,
S elfelejtet, hogy el kell menned.

Gyermekeimnek

Meztelenül jöttél a világra,
Meztelenül térsz belőle vissza.
Gyűjthetsz felesleges tárgyakat, pénzt,
A végén – sajnos – úgyis hazaérsz.
Vendég vagy csak a Földön.
Kell, hogy az ittlét örömmel töltsön!
Örülj a fénynek, víznek, bárányfelhőnek
S annak, ha gyermekeid szépen felnőnek.
Örülj az Életnek, szárnyalj a széllal,
Szállj szembe gyűlölséggel, irigységgel!
Eszed, hited, szabadságod az egyetlen esély –
Magaddal kell elszámolnod: őszintén élj!
A szeretet ereje ha magával ragad,
A világon mindjárt jobban érzed magad.
A szeretet ereje mindenre képes,
S ha hibáztál is, nem lehetsz vétkes!

HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász)

Téli idill

Ezer aranyló sugarát szórja
a vakítón szikrázó tűzgolyó
ott messze a kék horizonton
egy báránfelhőt sem látsz

eme tájon finom csend honol
a látóhatáron üde szép színek
Varázsa bűvöl el téli világnak
látképe csalfa e mesés tájnak

későn érett termései az ősznek
megfagyva fűrtökbe' csüngnek
Magjai fázósan itt dideregnek
Zúzvara hangján csilingelnek

jelezve adják tudtára világnak
erdei madárnak s éhes szájnak
az e tájba bóklászó juhnyájnak
e mezőn éhen ne kóboroljanak

lelsz itt szőlőt zúzmarás fűrtöt
begyed-bendőd is megtömheted
s idillnek napfényét élvezheted
itt az ideje venni egy napfürdőt

élvezd hát a hideg tél szépségét
szikrázó hótakaró vakító érzését
ád a jó természet mesés látképet
halandónak pihenést adó szépet

(Angered 2009-01-02)

Modern világban

A mai világban mindenütt
intelligens éber automaták
ketyegnek a pontos idővel

ahhoz hogy belépj a házba
kell kódolt mágnes kártya
plasztikból való – használatra

beütöd a többjegyű kódot
és már mehetsz zöld az út
de rohanni itt sem ajánlatos

bölcs elektronikát sürgetni
azt sem érdemes felesleges
mert rögtön lezár a védelem

és akkor ott állsz csupaszon
kártya nélkül kizárva hoppon
dolgozni sem kell eme napon

bármi megtörténhet a világba'
az elektronok fellázadnak néha
nem működhet örökké a kártya

(Hisings-Kärä 2008-02-21)

Téli tankák

Kopasz már faág
búsan csivitel madár
Egyedül dalol
Elhagyta őt a párja
bánat dalát kántálja

Havas reggelen
Piciny pintyőke kopog
Ablak párkányán
Fázik a kemény télben
Eledel után kutat

Vörös horizont
Lebukik a tűzgolyó
Naplemente jó
Bíborvörös ég alja
Jó estnek birodalma

Sok kis apró fény
tárul fel égi világ
Vénusz csillaga
Nagymedve sziluettje
A végtelen Tejúton

Itt lent is eljött
Sötétség birodalma
Itt-ott felgyulladt
Már a színes esti fény
Faháznak ablakában

(Angered-Gårdsten 2000-11-21)

Havas Tél

Havas reggelen
napfényre ébredem jövőj
lelkem vigasza

Fény az mi éltet
melengeti szívemet
téli napsugár

Pasziánsz

Meghitt, hosszú téli estén
kártyát veszek a kezembe
pasziánszot rakok ki belőle

a nyolcas variánst játszom
saját felemás formátumban
én az ászokra rakom lapom

megszokott rutinnal kirakom
lapot lapra, katonás rendben
a patinás ósdi kártyaasztalon

az első sort teszem ki felülre
majd a többi is helyére kerül
így múlik a hosszú téli este

ez idő tájt fölösleges rohanni
és a legjobb lépést érdemes
itt jó alaposan megfontolni

bölcs lépés jutalma ász lehet
amit a sorból így kiemelhetsz
melyre a többi lapot ráteheted

elején csupasz vala az asztalod
növekszik bő kártya-halommal
dolgozni fel hát öreg cimborám

bármi is legyen ma az eredmény
vidám lesz estéd szórakoztató
s ha nem hát lőn újabb kirakó

régi bölcsek élvezetes játéka
laza könnyű szellemi torna
amint látod fennmarad örökké

e pasziánsz mellé rímfaragó
barátokat téli estén vigasztaló
könnyed Szószövő e hétre való

(Hisings-Kärre 2008-02-19)

Az ódon tornácon

Durva lópokróc alatt
unod már a banánt
Kényelmes hintaszékbe
lopod nap sugarát
Bűvölöd a legyet ami
Fennakadt pók hálójában
Eközben fürkésző tekinteted
a messzi kék égre mered

Sűrű finom fodros
báránfelhők közelednek
Könnyű lágy szellők
szárnyán lengedeznek
A távoli horizonton
sietve tovatűnnek
hogy eső után égbolton
szép szivárványt kergessenek

Odalenn a friss kertben
húsvéti bárány legelget
előre-hátra a tornácon
hintaszékem ringatom
amely éles reccsenő hangot ad
a száraz deszka padlóján
s eme hangtól riadt meg a
bárány játék közben a zöldben

a délutáni időm elszaladt
így hát most folytatom
az üres ábrándozást
belesüppedve hintaszékembe
meg mély gondolatimba
ahol egyedül maradtam
jó barátaim társaságában
meg a semmittevés meséjével

(Hisings-Kärre 2008-03-12)

Őszi kavalkád

Légy üdvözölve ősi indiánok nyara
hosszú meleg vénasszonyok hava
minek nevezzetek őszi napok sora
boldogan fogad Földnek ezer lakója

Hívogat jó októbernek színes világa
gyérül már Napnak is vakító sugara
délre szállott már a fecske madárka
csalogatja őket is az idő vándorútra

Napnak aranyló sugara ragyogj még
vidíts fel kicsit-nagyot október elején
mikor eljő este kopott annak melege
reggel meg vacog korán kelő emberke

Színes kavalkád fogad az őszi erdőben
csodaszép levelek kergetőznek a szélben
forgószél felkapja, majd repíti messzire
az elfáradt levelet várja az avar fövénye

Jó öreg természet új ruhát cserél ősze
színeset tarkát selymeset meg barnát
szépítkezik ősz is lankás hegyek alján
ahol fűrtök érlelődnek Napnak melegén

Bor lészen belőle hordók telnek nedűvel
jó must forr most ősi pincéknek mélyén
lészen vígság majd hosszú télnek idején
mámorítja az igaz Barátok verselő kedvét

(Angered-Gårdsten 2008-10-08)

Túlélő képzelet!

Élni eme hazug, „jó” világban – valahogy nem jó,
szárnyalni kétes értékek közt, vad kacagásban,
göcögő, meggyötört emberek, kínos bő nevetéssel
fürödni sietnek, tisztítótűzben a piszkos lelkek
kedvesen szemeznek ők, egymás gúnyos mosolyában –

Nézni, bámulni e Földön a ködbevesző, eltűnő nap
aranylón tündöklő „Isten-újait” az esti tájban,
emlékbe adni új generációnak e földi vágyat,
álomutazásban vélni, hogy e lét aranyba mártott,
bársonyos kanapén, álmodva tépni lepkeszárnyat –

Szállni magasokba, hegyek közt, kanyargós folyó,
ezüstmadár kering az ismeretlen tájak felett,
hol gyerekkorom világa véres csatatérre válik,
és egy túlélő kiált fel a sűrű gomolyfelhőben,
megbotlik, összeomlott életén, e túlélő képzelet –

(Angered-Gårdsten 2008-11-15)

Lidérces álom!

Élni ebben a mai kusza világban – sehogyan sem jó,
szárnyalni végletek közt, vergődni kínos kacagásban,
göcögő emberek, nyavalygó, szenvedő nevetéssel,
fürödni készülődnek az agyontiport, szomorú lelkek,
kedvesen kuncogó, rémes halál kéjes mosolyában –

Nézni, csodálni az ózonlyukon gyéren átsütő nap
aranyló fűrtökben lehulló szennyes leveleit e tájban,
emlékbe vésni a régmúlt, lelankadt, elfelejtett vágyat,
álomutazásban élni, hogy énünkbe a valóság kardot mártott,
bársonyos pamlagon riadva széttépni ártatlan lepkeszárnyat –

Szállni ismeretlen tájon bombázó-gépmadárral csendes folyó
ezüstösen csillogó, kacskaringós, békés víztükre felett,
hol a rajtaütéses támadás után, e táj halott kráterré válik,
és egy ártatlan, túlélő gyermeki hang felsikolt a gomolyfelhőben
megbotlik a felnőtt, sikoltva felriad álmából a harci képzelet –

(Angered-Gårdsten 2008-11-15)

András Öcsémnek!

H ol vala már huszadik századnak rég elmúlt napja,
A hol Gara falvának újszülött lakója kopogott vala,
N evezetesen ezerkilencszáz-ötvennégy júniusában,
Y es, annak is ötöd napján, azaz Pünkösöd ünnepén
E ljőve ő, várva várt gyermek, családja bő örömére.
C seperedett a fiúcska, fedezte fel e csodás világot,
Z engett az ő hangja vidáman, gondtalan szülői házban.

A hogy teltek az napok, hónapok, évek e földi sorba?
N övekedett is ő, iskolákba került, tanult szorgalmasan.
D iákévek szép élményeit, gazdag emlékek sora őrzi,
R ohanó évek hova tűntek, és szülőfalum, hova lettem?
Á lmokból valóság lett. Siófokra szülőkkel költöztek,
S zorgos munka gyümölcsét egyre inkább élvezhették.

Ö tletek, álmok sorát gyakorta valós tettek követték.
T udást, szorgalmat rendre kamatoztatta saját javára,
V aló-világot teremtve maga s családja boldogulására.
E ljött az idő, s betoppant szerelemnek gyümölcse hozzá:
N ékije is ada Isten Feleséget, Gyermekeket sorban

É veit feláldozta, és utazott, dolgozott sok más világban:
V olt ő Ausztriában, sőt forró Afrikában, Szaharában
E lmesélte kalandjait nekünk a homoksivatagról sorban,
S ikert siker követ, évre év jőve, s félszázad lett ma belőle

Áldjon a Jó Isten egészségben, bő békességben
Sok boldog születnapot kívánunk Tenéked Szeretteid körében!
Nékem, tollkoptatónak csak ennyi maradt itten hátra, hogy
Gratuláljak az Ötvenedik Születésnapon illendően
S mi mind azt kívánjuk Néked: tartson meg téged a Teremtő
Még vagy ötven esztendőben, hogy Százados lehessen belőled
Isten engem úgy segéljen, úgy legyen!

E nevezetes nap tiszteletére lejegyeztettek eme sorok
Siófokon , az Űrnak 2004. esztendejében, annak
hatodik havában és ötödik napján

Süvítő szelek járnak

Büszkén áll egy tölgyfa
Lent mélyen hegyoldalba
Süvítő szelek járnak oda
Az esti piros alkonyatba

A völgyben sok a rőzse
Mondtam neked jó este
Itt az idő szedjük össze
Legyen fűtenivaló a télre

Megkopott dalt zengnek fák
Dúdoltam halkán a dallamát
Mondottam csendben imám
Hittem a jövőm jobb lesz tán

És mennyi idő a múlté már
Süvítő szél ablakon ki-bejár
Büszkén hittem jobb jövő vár
Elkopott szónak súlya nincs már

(H-Kärä 2008-06-06)

Hóvirág

H ívogat csalogat tavaszi napsugár
Ó riás léptekkel közeleg a megújulás
V irít már az első hírnök a hó fedte lankákon
I gaz a medve még igazak álmát alussza de
R ezdül a világ emberek is kimerészkednek
Á lmából felébredt e kis virág is szerényen
G yorsan kap erőre s e tavaszt így köszönté

(Angered-Gårdsten 2009-03-13)

Árvalányhaj

Á rulkodó apró titkos jelek
R ólad mindent elmesélnek
V idámat szomorút s tudnivalót
A lkalomra illőn szépet diszkrétet
L obogó szép hajad kócolja a szél
Á mokfutás itt ez végtelen rónán
N evet az úr a homoki ördögfia
Y es meghajtod előtte kócos fejed
H alkan muzsikál a süvítő szél is
A lábbhagyott vad száguldása
J aj mennyi bús sóhajlás utána

HORVÁTHNÉ NAGY ZSANETT

Csodalámpa

El-elgondolkodom,
Vajon mit adhatnék neked,
Ha egyetlen mosolyommal,
Már megvan mindened.

Úgy találtam, írok rólad,
Egy csöppnyi költeményt,
Hogy mások is lássanak,
De feladtam a reményt.

Azt mondtad, ismerlek,
Az egyetlen vagyok.
De más hogy' érti majd,
Mi benned a titok?

Akartam, hogy tudják,
Nekem Te vagy a remény,
Ahogy hajnaltájt kel,
Percről percre a fény.

Messzi barlangban, mikor
Elhagyott lámpásra lelsz,
Kézbe veszed, tisztogatod,
S majd ámulva figyelsz.

Megsimítod, s fel-felragyog,
Telve csodával, varázssal,
S minden álmod teljesül,
Egyetlen egy lámpással.

Lényed így világítja be,
Egész kies életem,
S nem kérsz cserébe többet,
Mint két meleg tenyerem.

Míg szereteted tündököl,
Nem számít semmi más,
Mert leomlik az éj is,
Melletted, Kislámpás!

Fényed teljessége gyúl
Hálás szerelmemben,
Nélküled sötét ölel,
Hát hogy írjam ezt szebben?

Szeretlek. Százszorta jobban,
Mint ahogy szóval mondható,
S hogy mások értik, vagy sem,
Most már nem mérvadó.

Mondd, mit adhatnék neked,
Csodalámpám, fényem?
Hisz a sírig tiéd,
Szeretetem, s éltem.

Kis gyufaárus

Hó hull kinn az utcán,
Halkan koppan a csend,
Bolyongok a téiben,
S látom: csodát üzensz.

Árva lelkem felnéz
A szitáló égre,
Egy angyalnak szárnya,
Pelyhek ölelése.

Úgy szeretnék hinni
Szép dajkamesében,
Mezítlábas lányban,
Szilveszter fényében.

Követni őt végig
Hóban, fagyban, jégben,
Érezni a lángot
Csöppnyi tenyerében.

Varázslatos tűz ez,
Puha bársony álom,
Új hitet remélek,
Mosolyodat látom.

Egyetlen szál gyufa,
Ennyire vagy tőlem,
Hogy eltűnjünk együtt,
Mint mese az éjben.

Nem tudhat jövőt

Nem tudhat jövőt, ki múltat nem ismer,
S ha múltat tud, jövőt már nem is mer.
Én ezért szeretem a múltam veled,
Mert szebb jövőt nem ismerhetek.

Teavers

Kezemben a teásbögre,
Körbe-körbe lögybölöm,
Lám, kergeti egymást egyre,
Az illat s az íz-özön.

Mint nyáridőn, ha fény
A vízben körbe-körbe jár,
S cirógatja a vízcseppet
A huncut napsugár.

Fel-felcsap a tea gőze,
S körbe-körbe forog velem
A forró illatfelhő:
Egy forgó világegyetem,

Hol a méz egy csöpp boldogság,
S a citrom benne: élet –
Hát ilyen savanyú
S édes is a lélek?

Kezemben a teásbögre,
Körbe-körbe lögybölöm,
S eszembe jut mind, ami volt:
Sok bánat és sok öröm.

Emlékek szunnyadnak
A bögrém legalján,
Belenézek, s felkavarom,
Ehhez legjobban értek tán.

S milyen jó, hogy ily egyszerű,
Egy teával bánhatnom,
Ha túl savanyú: kell bele méz,
Hogy a múlt ne bánthasson.

S ha nem tetszik, hát az se baj,
Egykettőre felhörpintem,
Csak nem mondja meg egy tea,
Hogy elvesztettem, hogy már nincsen!?

Kezemben az üres bögre,
Még mindig körbe mozgatom,
A teát megittam, de még itt az íze,
S lenne még mit mondanom.

De elhallgatom, mint annyiszor,
S ezek az elnyelt mondatok
Adnak majd holnapután,
Egy új teára indokot.

Valakivé válni

Valakivé válok,
Mégis ugyanaz maradok,
S közben csak hozzád,
Hozzád rohanok.

Elveszítve határokat,
Betegen, de boldogan,
Nem rád haragszom,
Te eltűnt, nyomtalan!

Csak ha téged nem talállak,
Akkor azt a magamat,
Aki darabokra tép,
Mielőtt még felkel a nap.

Valakivé válok,
Mégis ugyanaz maradok,
Álmok martaléka
S néma sóhajok.

JÓSZAY MAGDOLNA

Fűzfák alatt

A tó vize gyöngéden reszket,
ahogy a tavaszi nap fénye
elbotlik a lágy fodrokon,
látom a tavon a tavalyi hínárt,
s egyben a múltat és jelent
tisztán fényleni arcodon...
Míg átvonulnak a vadkacsák
a fűzfák lehajló ágai alatt a tó felé
nyugodt-kényelmesen,
a fényben csillámló víz – meg
egész, részeddé vált életem –
ott tükröződik mélyen
a szemedben.

Dallam neked

Csak szavakat írok neked,
és messziről küldök hozzád
életjeleket,
oly távolra nem röpíti a szél
néma gondolataimmal az
érintésemet...
Pedig
jó lenne puhán megsimítani
mindennapoktól törődött,
kedves arcodat,
jó lenne, ha hallanád
lelkemből neked kottázott
őszinte dallamaimat.

Hideg esőpermet

Esernyőmön hideg
esőcsepp permetez,
pár őszi virág még,
mit a szem felfedez.

Az ég szürkén ásít
e nyirkos világra,
a szél kapaszkodik
begombolt kabátba.

Megfázott, megfáradt,
elillant a nyár,
méz-ízű emléke
csalfán messze jár.
Az ember fázósan,
még sötétben kél,
s lenyugszik a Nap is,
amire hazatér.

A színek napközben
nélkülünk léteznek,
mire számíthatunk,
csupán az érzések.
Elraktározódnak
a nyári emlékek,
hogy hideg estéken
átölelhessenek.

Nagypéntek

"Íme, a te fiad." Beteljesedett
az Írás, s a Golgotán esti fény lett...
vihar sorjázza a lelkeket.

KACSKOVICS ATTILA

Elfogynak az álmok

Hány évet szenvedjen egy ember,
Hogy nirvánát zengjen a lélek?
És hány név szakadjon imába,
Mire utat nyit felénk a végzet?
És mondd: hány testet dönt rabságba még
A kifulladt eszme hörgő kacagása?
Ha örökké alszol, elfogynak az álmok.
Idővel elfogynak az álmok.

Hányszor kell, mondd, meghalni még,
Hogy arcunkba süssön a nap?
És hallgasson, ki néma csend,
Ha éneke virágba dönti a mezőt?
És miért nézzen – ki amúgy is vak –
Életek színeivel megfestett képet?
Ha örökké alszol, elfogynak az álmok.
Idővel elfogynak az álmok.

Hány világ dőljön romlásba még,
Mire testet ölt az értelem?
És hányszor robbanjon érzelem
Megkövült eszméik romtemplomán?
S meddig szavaljuk versünket hiába,
Hogy szívedben szülessen szabadság vágya?
Hiszen, ha örökké alszol, elfogynak az álmok.
Idővel elfogynak az álmok.

KISS CSILLA

Vámmentes terület

Ez volt a táblán, amely alatt beszélgettek. A felirat segített a fiatalabb lelkeknek is megérteni, hogy ez az egyetlen hely, ahol nem kell vámot fizetniük cselekedeteik, gondolataik után. A Földön ezt a fizetséget néhányan karmának hívják.

Istenem, milyen hosszú idő telt el, amíg megértette, ez nem büntetés, hanem következmény. Lassan jött rá, a karma a felelősség törvénye. Most már nem csodálkozik, sokadszor van itt. A messzeségbe merengett, ahol a fényben Isten országát sejtette. Aztán lefelé tekintett a Földre, és szinte érezte, ahogyan húzza lefelé a sűrű anyag. Az egyikbe még nem mehet be, a másikban már több ezerszer járt. Az egyikbe már nagyon vágyott, a másikat már néha nyűgnek érezte.

A vámmentes területen emlékezhetett.

Szeretett itt lenni, örült a meghívásnak, amelyet a lélektársa tett. Most nem együtt mennek az „útra”, a „másik” több pihenőt kapott.

– Nem félsz? – kérdezte a társa.

– És te nem unod még? – kérdezett vissza.

Életről életre vándorolni, és annyira kevés a haladás. Az indulás szomorúsága, hiszen csak az előszobát ismerjük még, de szívünkben ennek is elvisszük az emlékét. A vágyak ereje, a fizikai test nyűgjei, a szenvedés. Folyton folyvást.

– Vigyázz, ne ess a türelmetlenség csapdájába! Ekkora fizikai korlátokat felvállalni, csak hogy kevesebbet kelljen lemenned, emberpróbáló feladat – figyelmeztette a másik. Egész életében a kerekesszékekben élni, biztos, hogy ezt akarod? Sok mindent nem élhetsz majd meg, ami szép odalent. Nem mondhatod majd az anyádnak, hogy szereted, mert nem tudsz majd beszélni. Nem ölelhetsz szeretőt, hiszen a karjaid nem fognak működni. Nem élhetsz át intellektuális sikereket, hiszen azt gondolják, baj van az agyaddal. Sokszor más dönt majd helyetted. Nem lesznek sikereid.

– Tudom, mit teszek, csak nézz rájuk. – Majd a messzeségbe mutatott, ahol egy emberpár körvonalai rajzolódtak ki a fényben. Ők lesznek a szüleim, ha rájuk nézek, már megéri.

– Tudsz róluk valamit? – kérdezősködött újra a másik.

– Igen, választhattam őket, megengedték – mosolyodott el, ahogy újra az életvidám, fiatal párra nézett. Egy ideig azt fogják hinni, ők gondoskodnak rólam, és nélkülük nem létezhetem. Aztán lassan megengedik, hogy a tanítójuk legyek. Ha elfogadják a sorsukat, ha elmúlik a kezdeti dühük, ha észreveszik sorsukban a fejlődés lehetőségét, csodákat fognak átélni. Szeretném megsejtenni velük a valódi lényeget. Ha képesek lesznek nem csak a szemükkel, hanem a szívükkel is „látni”, a szemembe nézve a mélyben megláthatják a teljességet, ami idefenn vár rájuk – mondta a társának, szinte révületben.

– Te tudod már, milyen a teljesség? – kíváncsiskodott a nála fiatalabb lélek.

– Már kezdem sejteni. Ezt te is tudod, csak elfelejtetted. Mindenki onnan jött, de a szabad akarat félrevitt minket. Emlékszel arra a kedves, földi mesére, amit Bibliának neveznek? Amikor Ádám és Éva evett a tudás fájáról, olyanok akartak lenni, mint Ő. Ám amikor megkapták a szabad akaratot, a tilalom megszegésével választottak. Ott vesztették el a teljességet, de Ő kegyes volt hozzánk, és lehetőséget adott, hogy visszataláljunk hozzá. Az út bizony göröngyös. Ha az ember meg akarja találni isteni lényegét, neki is meg kell tapasztalnia az anyag szenvedését. A teremtés fájdalmas, ugyanakkor a végeredmény leírhatatlan. Én nemrég kezdtem emlékezni. Ezért választottam a nehezebb utat.

– De mégis, szerinted milyen a teljesség? – vált sürgetővé a társa.

– Ha legközelebb útra kelsz, figyelmesebben szemléld a földi világot. Bárhol fellelheted, hiszen minden az Ő műve, mindenben ott van. Szemléld csendesen a naplementét, vagy éjszaka a csillagos eget. Hallgasd a szél zúgását, vagy félelem nélkül tekints a villámlásra. Feledkezz bele a zenébe, hagyd szabadon mozogni a testedet tánc közben. Simogass meg egy bársony szirmú virágot, vagy nézz bele egy szenvedő ember hálás szemébe. Hidd el, tudni fogod: ez az. Ha egyszer, csak egy pillanatra is megéled, sose felejtjed el. Ezt fogom közvetíteni a világnak a nyomorék testben. Aki érzékeny lesz a jelzéseimre, tudja majd fogni az adást.

– De mégis, miért éppen ők? Hiszen olyan boldogok! – akadémiskodott tovább a másik.

– Éppen azért – mosolygott az idősebb. Hogyan választhatnék fogyatékosként olyan embereket a szüleimnek, akik nem ismerik a nevetést? Kegyetlenség volna. Azt sem akarom, hogy túl sok türelmük legyen hozzám, mert belefulladnának az önsajnálatba és az elkeseredésbe. Ha túlesnek az első sokkon, és elhagyják a sértettség érzését, jól fogják kezelni a helyzetet. Látom rajtuk, hogy van bennük elegendő öntudat és függetlenség, hogy tanulhassanak egy olyan gyermektől, aki a saját világában fog élni. Ha túl akarják élni, kénytelenek lesznek megtanulni a korlátok közötti szabadságot. De tudom, ha a segítségemmel megküzdenek velem, mások tanítójává válhatnak. Most még nem hisznek Őbenne, de a csírákat már elültették bennük az előző életeikben. Én csak a katalizátoruk leszek. És persze kellőképpen önzőek is, és ez jó.

– Ezt hogy érted? – csodálkozott el a társa.

– Ha néha nem merik bevallani, hogy nyűgnek érzik a gyermeküket, és nem tudnak elszakadni mellőle, akkor nem fogják bírni. Sokáig nem tudják, de irigyelni fogják őket. Nem lehet majd őket manipulálni, nem befolyásolják majd viselkedésüket konvencionális minták. Ha először rájuk mosolygok, mint fogyatékos gyermekük, csodákat fognak átélni. Tisztán fogják látni a tudatlanságot, a gonoszságot és az előítéleteket. Egy-szer majd megérzik, hogy soha nincsenek egyedül, Ő mindig mellettük lesz, hiszen sorsuk elfogadó megélésével az Ő munkáját végzik majd. A vállalással lehetőséget adok számukra a választásra. Vagy sötétségben élik le az életüket, belekeseredve a sorsukba, vagy elindulnak a fény felé.

– Kezdem érteni – válaszolt elgondolkodva a fiatalabb. De egy dolog nem hagy nyugodni. Mi lesz veled, ha előbb jönnek vissza ide, hiszen a Földön ők lesznek az idősebbek?

– Nem félek, hisz ha a testem szenvedni is fog, én sem leszek egyedül, és ezt te is tudod. Majd mosolyogva újra a fény felé tekintett.

Elfogytak a kérdések, most már csak csendesen álltak, és érezték, közeleg a búcsú. Összeölelkeztek és elfeledve minden szenvedést, mélyen egymás szemébe néztek. Nem érezték, hanem tudták a szeretetet.

– Ugye ez is az? – kérdezte sűgva a fiatalabb lélek idősebb társát. De mindketten tudták, már nincs szükség a szavakra.

KONDI NIKOLETTA

Eurydicé

Félek a sötétben.
Orpheus, jöjj, vezess ki a fénybe!
Itt minden oly sötét és hideg,
Csak az álmom lüktet forrón: Te magad.
Képzeletem tarka erénybe öltöztet Téged,
Óh, eljössz-e értem
Vagy életedet félted?

Holtak közt bolyongok,
Kicsi sóhaj lettem a vad szélviharban.
Isteni Orpheus!
A te mosolyod ragyog minden dalban....

Rögbe zárt sóhaj

Minél jobban szeretek,
Annál több a fájdalom.

Minél többet nevetek,
Annál nagyobb a bánatom.

Minél többször hívlak epedve,
Annál ritkábban felelsz,

Minél inkább maradni vágyok,
Te dacos szívvel útra kelsz.

Összetartozunk: Test és Lélek.
Eldobott kő és könnyű nevetés.
Rövid boldogság röpke fénye,
És gyötrem. És szenvedés.

A Bölcsesség szavai

Ne kérj: adj.
Ne hívj: jöjj.
Ne szólj, ne láss.
Ne pusztíts, ne törj.

A szeretet sebez.
A fájdalom épít.
Az igazság rombol.
A hazugság szépít.

De ha mégis vállalod
A puszta romokat,
A nap majd beragyogja
Halvány égboltodat.

De ha mégis vállalod
Az igazság könnyeit,
Ékkőként viseled majd
A szeretet sebeit.

Ha majd Lélek leszek,
Testet nem kívánok,
Könnyet nem ismerek,
A végtelenbe szálllok.

Ne félj attól, hogy
A fény majd elvakít,
Ha jól megfogadtad
A Bölcsesség szavait:

Ne kérj: adj.
Ne hívj: jöjj.
Ne szólj, ne láss.
Ne pusztíts, ne törj.

KOVÁCS JÓZSEF TIBOR

A nyugalom és a végtelen

Mellkasomra hajolva alszol;
a végtelen nyugalom
átjárja a lelkem újra, mint
zakatoló vonatom
vén kerekei a síneken
játsszák daluk; monoton
hangok mélyülő erdejében
boldogságom zokogom.
Az Éjszaka mindent csendbe ránt,
csak a vibráló fények tánca
lobog, mint tűz, bőröd felszínén
– múlt század találmánya –,
és én meg félrehajtott fejjel
nézem arcodat, hátha
a Pillanat, kulcsával, az aj-
tót az Időre zárja.
De végül átölel a tenger,
és eloszlunk a térben:
porból lettünk és porrá leszünk
a csillag-mindenségben...

A Semmiben súlytalanul

Lelkem kiégett föld.
Ökörnyálba bújt a déli szél.
Mégis menekülnék,
mielőtt a Holnap utolér.
Homlokán kopott Mária-ikon,
kezében egy karéj kenyér,
de szemében, nézd, izzik az iszony,
és megváltást tőlem remél...

Jézusnak gyenge vagyok,
míg embernek túl emberséges –
áruló barátaim
vonyítanak: mind pénzre éhes.
Gyűlölet nélkül mosolygok bambán,
s a hurok nyakamra szorul,
ellógva járom magányos szambám
a Semmiben, súlytalanul...

Kortalan szerzetes

Mosolyod végtelen tenger.
Beúszom, távol a parttól,
a bóják már rég mögöttem,
az Élet hiába hajszol,
hisz nem érhet utol többé,
ha vitorlát bontok végleg,
ezeréves, vad hajósként
csak intek a déli szélnek...

Szemed csendes kolostor,
virágod illata csábít.
Én megtérni jöttem hozzád,
és leszek a túlvilágig
kortalan szerzetes benne,
aki ápolja a kertet.
Fényében a nyugvó napnak
hálát adok az Istennek...

Múltad jelenlét

Szajhák tanyája este
– a költő múzsát keresne –
a szerelem csalfa máza.
A tömeg guillotine-t kiáltva

vezérét ejtette porba;
a Bastille lerombolva:
Párizs, a szabadság-eszme.
Ady hajnalig sétált benne...

Még egy nappali sanzon,
Montand-dal a Szajna-parton,
és beleolvadni végleg,
részévé lenni az egésznek,
csak sodródni a Szív felé:
idegenből semmivé
válni Párizsban, Barátom!
Morissont egy kádban találom...

Jelen-lét

Én még kopogok az ajtón csendesen,
mert engem még így neveltek. Meglesem,
hogy belülről rám köszön-e a válasz,
s újra kopogok, míg ki nem kiáltasz.
Én még adok, látod, hogy el nem veszem
más értékeit, én még felismerem
a rejtett léptek tétova neszéből,
halott emberek levetett mezéből...
Én még hiszem, hogy a nyelv kell nekem,
de hogy gondolataim értsd, felveszem
számtalan idegen tollát a Mának,
hogy a megkopott táncot újra járjad.
Én még csodálom a tengert végtelen
órákon át, hogy átjárjon... Létezem,
mint rész mindenből és része mindennek,
de csalfa árnyként a Nap még int egyet...

KRAUSZ ISTVÁN

Falusi emlék

Lankások közé rejtett kis falum...
Ha arra járok, felderengenek
Pipázó házak téli képei
És a nyárvégi, fáradt emberek.

Mind ott vannak a zörgő szekerek,
Zápor utáni, mélyre vájt nyomok,
Házak előtti, festett kispadon
Tarka csokorban ülő asszonyok.

Nap barnította, megtört arcukon
Ott van a hit és minden esemény,
Nem siránkoznak fáradt tegnapon,
Holnap mindig lesz megújult remény!

A sok szerelmet látott utcasark
Pislákolva egy oszlopról neszel,
Ha alkonyatkor jobbra, balra néz,
De a titokból mit sem árul el.

Egy-egy megrogyott háztető alatt
Hány nemzedéken voltak boldogok?!
Pajkos gyerekek lábai nyomát
Őrzik a gyommal benőtt udvarok.

Sok szép emléke ma is bennem él,
Bár koptatja az elfutó idő –
Egyre szűkül a kedves kis falu,
És mind nagyobbá nő a temető.

Az volt a jó

Az volt a jó, mikor nem létezett
Se nyíl, se kard, se szörnyű gépezet.
Nem borította el szmog a napot,
Mikor még minden ember jóllakott.
Amikor egy tál volt az asztalon,
Egyformán ültek mindkét oldalon.
Nem volt erős és nem volt gyenge sem,
Ahol nem maradt senki éhesen!
Mindenki tudta, mit kell tennie,
Nem leselkedett soha senkire
Sem az ármány, se gonosz indulat,
Tudták, merre van kelet és nyugat.
Nem volt kiváltság, felsőbbrendűség,
Még nagy viharban is kék volt az ég!
Nem járt a szél a futóárkokon,
Nem állt senki a barikádokon,
Nem volt őrszem, nem volt besurranó,
Nem volt mocsok, és fehér volt a hó.
Mikor az ember még nem kéjjel ölt,
Amikor még nem hatalomra tört,
Ha néha bár ejtett egy-egy vadat
Az életért, ha kellett a falat.
A nyugalom, a béke néma volt,
A megnyugtató csend távolra szólt!

Mindenek előtt!

Hát üdvözöllek, gyönyörű világ!
Tisztelettel én, Léna itt vagyok.
Azért jöttem, hogy örködjek reád,
És hogy veled töltssek sok szép napot.

Hódolatom Isten- és emberé,
S ami összeköt minden életet!
Az én kis szívem hogyané féltené
A leghatalmasabb természetet!

Kísérjen mindent olyan nyugalom,
Ami körülvelt kilenc hónapig.
Csend, béke és feltétlen bizalom
Édesanyám szerető trónjain.

Méhét, szívét és féltő szellemét
Emelte trónra a ragaszkodás,
S míg ösztöne csiszolta jellemét,
Megvalósult a nagy találkozás.

Nem kívánhat ember nagyobb csodát
A pillanatnál, mely ott átölel,
Nincs harc, amivel nemesebb csatát
Egy tartalmas életre dönthet el!

Egy kis Leoninus (disztichon)

Nyár közepére jutottak végire annak a sornak,
Melyet a tél derekán megfogadott a leány.
Holtomig éget a vágyam, nem lehet érdeme nálam
Másnak a Föld kerekén! Hű leszek, édesem, én!

Ám a regének a vége, jött a nagy Ő meg a népe:
Hozta a szép vagyónát, vitte a kedves arát.
Vad szerelem tüze éget! – Mindene rég az enyészet...
Hamvairól mese kél, messzire hordja a szél.

KÜRTÖSI GIZELLA

Hol a tücsök?

A réten tücsök ciripel,
nem látom,
csak hallom.
Nevet a sok mezei virág,
nem hallom,
csak látom.
Ők tudják, hol van a tücsök,
látják is,
hallják is.
Nem mondják el soha nekem,
de kár is,
de kár is!

Birtokos és birtok

Németórán a tanárnő mindent bevetve próbálja világossá tenni a német mondat birtokos szerkezetét.

– Gondoljunk arra, ha vezetjük a kutyát, mindig a kutya van elől, ő a birtok.

Nem egészen értem. Ha én vezetem a kutyát, nekem kellene elől lennem. Bizonytalanul szóvá is teszem.

Mire a tanárnő mosolyogva:

– Vezetett már valaha kutyát? A legjobb esetben is mellettünk hajlandó menni.

Meggyőzően hangzik, de azért kutatok emlékeimben. Nem-hiába. Látom a feszülő pórázokat, nyúló karokat és az eredménytelenül földbe gyökerezni igyekvő lábakat, legalább egy szusszanásnyi időre. Persze, ez nem általános. De igaz, ami igaz. Nem a kutya van hátul. Hm! Akkor lehet, hogy a kutya ötkor azt gondolja:

– Mindjárt hat óra. Meg kell sétáltatnom a gazdit.

LELKES VIKTÓRIA

Tolvaj

Valaki ellopta szívemből a napot
És magával vitte az összes csillagot
Lelkem zöld mezőjét hosszan mérgezgette
Míg a virágoknak nem maradt gyökere

Arcom izmocskáit végleg tönkretette
Hogy a mosoly fájjon s könny legyen helyette
Ő ajkaimban a vért megfagyasztotta
Hogy azt többé senki csókolni ne tudja

Karomban nincs erő a testem is gyenge
De lelkem szárnyalna el a messzeségbe
Már eltűnne innen gyorsan és hangtalan
Oda hol az élet boldog és gondtalan.

Régi óra

Meleg szobában ült ő
egy karosszékben. Minő
szépnek tűnt minden akkor.

Csak ült a félhomályban,
s egy régi óra kattogásában
számlálni vélte az időt.

De csak vélte ezt, ő már
Elaludt, és többé, hát...
Föl nem kelt. Elérte őt is!

Elérte őt is a halál, mint
a földön mindenkit,
s a szoba már nem meleg.

Távolban sivár a határ,
S a régi óra már nem,
ó, dehogy ketyeg már.

Sivár a határ, ha
kitekintünk az ablakon,
s a régi karosszékbe – senki nem karol.

Egyedül

Félek
nagyon-nagyon.
Élek
még itt vagyok.

Te jól tudod, hogy aggaszt a jövő,
és lelkemben alig van már erő.
Most nem vagy itt, hogy lefogd a kezem,
most nekem kell helyesen döntenem!
Most nem szorítasz izzó, forró vággyal,
egyedül küzdök az álmatlansággal.
Nem ébredek melletted, mint nemrég.
Felkelek, de sötét még kint az ég.

Félek,
te ezt jól tudod.
Élek,
most még itt vagyok.

MAGYAR MAGDA

Májusi este

Gyöngysor a harmat a rózsalevélen
Elbújt a napfény az este zsebében
Csendül a májusi esteli ének
Éjjeli égen a csillagok égne
Orgonaágnak ölnyi virága
Zöldülő kertben liliom-lándzsa
Átölel érzed százezer illat
Csend csodasátra álomba ringat

Könnycsepp

Könnycsepp lettél a szememen,
Arcomra gördülsz csendesesen,
Megpihensz égő ajkamon,
Szívemre cseppensz – mint fájdalom.

Mese a szegény ember kenyeréről

A szegény már megette fele kenyerét,
S kivették szájából a másik felét.
Tiszta búzáért lett kérges a tenyere,
Éhes gyomra koroghat ma bele.
Van ereje bőven, dolgozna, ha hagynák,
Üres tarisznyával útra ki nem csapnák.
Lábáról a csizma akár szárig kophat,
Foltozott nadrághoz ne akarjon jobbat.
Kopjon fel az álla, feküdjön gödörbe,
Minek az ilyenből egy is magyar földre.
Aki már megette felét kenyerének,
Miért nem érti, hogy vége a mesének!

MICHAEL MENDLER (NEWYEAR)

Hiány

fakul egy díszes pillanat
fülsiketítő köztünk a csend
láng-párnákon árnyék
– többé nem tüzel –
kifáradt a fényt gyűjtő ismeret
nem tudtam hogy a mosoly
ily törékeny

haragszító ígéret
nem is kellenek
sietünk elhagyni
mit sosem értünk el

kezdeni újra?
céltalan futás
elképzelésed másnál
régén sorban áll

mégis
sokszor
nyilallást érzek
belül úgy tüzel
megszoktam meleg tekinteted

s ha az est leszáll
sóhajokba rejtene magát
– oltaná bánatát –
bennem a hiány

Esőcseppek

Megeredt az eső
dobol az ablakon
mint a beismerés
mindent tisztára mos

Ne hasadjon tovább

öröm villan a könnyeken át
mikor meglátsz
szemed a régi hév fényét
issza még
szórja rám
– csábos –
emlék-lugasunk
puha árnyékát

ittas szüretekre ránt
felkavarja újra
a táncok mámorát

– de látszik
megkarcolták
szorongás fonta köré magát

ne félj
nem engedem
hogy árnyékká érjenek
arcodon a csodák
ölelésem
– viharzó lángolás –
átkarolja szíved

– ne hasadjon tovább

Hiába hullong a harmat?

mikor láttam arcodon
eddig!
nem tovább!
halkulni kezdett
sóhaj-szült
rongyos álommá vált
bennem a vágy
nyílt sebhelyén
betört az éj

hiába hullong a harmat
nem elég
a szomjas rögöknek több kell
mint
remény maradék

még
nyüzsögnek bennem a képek
rád festettem annyi szépet
gyenge
finom árnyait
a fénynek

most
sejtések ezrei
rajzanak a légben

árnyékká értek a csodák?
a holnap felé vezető utat
lezárták?

– csak Benned lát választ
a szorongás

MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT

Téli merengő

Aki nincs annak emléke él
Arca elsárgult levél
Vállamra hull itt a tél
Lelke fehér hópehely
Szememre száll ott olvad el
Bánatát így sírja el

Megmaradnak-e a Teremtés pillérei? („Teremtés pillérei” csillagképződmény a Sas-ködben)

A templomban edzett lelkem
Keresve néz a nyári éjbe
Hátha a kezdetet meglelem
A csillag-szülő mindenségbe’

Sötétlő porfelhőkből állnak
Fotogén pillérei a Teremtésnek
Sűrűsödő szövetté válnak
Bölcsője új csillagnemzedéknek

Csillag-bölcsők csillag-temetők
Talán néha egymásból élnek
Széthulló sötét, öreg ősködök
Csillogó csillagkohókba térnek

Elindult a gigászi démonok harca
Angyalok küzdenek hősi vérrel
Sérülnek a pillérek az Alkotó arca
De a sátáni harc semmit nem ér el

Így egy apró sárgolyóhoz kötötte
Még élvezhetjük a Teremtés csodáit
Míg porszemnyi Kék bolygónk
Majd egyszer lehunyja szempilláit

MOLNÁR SZILVIA (APHRODITE)

Állati flört és önvallomás

Sajtot eszik már a macska is,
Túl vastag lett orcáján a bőr.
Az hiszi, viselkedése ócska,
Cifra praktika két egérvárás közt.

És a sok egérlánynak ékesen bókol
Párizs-fúttá, szédítő szerelmet kedvencére csókol,
az pirul, vonzalmát nem rejti már, hisz a
Szajna hulláma vibrál szem-kékje vizében.

(Fém szagú reggelek, a magány-tükörben
árul petrezselymet a közöny, vagy
máskor állít várkisasszonyos tornyot,
tört üvegablak sárga kövéből vágyik ékszert...)

'...vonz kaján kandúr-lódítások íze,
míg szívem teljes sötétvörös nem lesz,
minden, ami pirosít rajta, ma jobban kell, mint a
Champignon fanyar érintése a földszagon át'...

Vágytitok

Ahogy új életre sarjad a mag,
S virágba vonják magukat a gyümölcsfák,
Ahogy felszépíti fátyol-keblét minden virág,
Ahogy csábítja csillámmal a csillagokat,
S fénye manna-nedűvel vonja be arcomat,
Ahogy a szirmok belseje bibe-vágyat lehel,
Úgy akarlak szeretni fantom-szerellemmel.
Ahogy ölet harsány-nyitottan kéjre tárja,
Ahogy tűzszemű szél-hercegét várja,
Ahogy visszasírja érzékei nyomát,
Úgy barázdálnám tested egy életen át.

MÓRICZ ESZTER

Négy sor

Esik, csak esik örökké.
Sikolt, jajong a szél,
borzadnak a levelek.
Odafent felhőt repít a szél.

Amikor...

Amikor már a szó sem elég,
amikor már meg se rebben az éj,
átkarol és magába zár.
Amikor megkövül a csend,
hiába szólsz, néma a száj.
Amikor futsz, menekülsz, de
nem vár senki sem,
amikor megcsalnak, elhagynak,
amikor futsz magad előtt is,
és nem néz utánad senki.
Amikor a mozdulatok
rideg kővé merednek,
amikor az átvirrasztott
éjszakákból hiányzik a remény,
amikor már észre sem
veszik, hogy ki vagy,
amikor meg se hallja
senki, ha szólsz,
amikor már hiába adsz
jelet a világnak,
nem kell a szív, nem kell a szó,
amikor takaródig ér a bánat, –
akkor mi van?...

NAGY ERZSÉBET (PENDZSI)

Anya

Pillangószárnyú szíved
távolból is megérinti lelkem.
Emlékszem, amint aranyló
búzamező-öledbe fekszem,
s a két csillag úgy ragyog le rám,
hogy szeretnék maradni kicsi lány.

Hangodon lágy dallam szólal,
s felelnek rá feketerigók.
Lelkemből a sóhaj
felszakad, mert emlékeimbe
égetted anyai csókodat.

Már felnőttként simul kezem tenyeredbe.
Az aranyló búzamezők is ezüstbe fordultak.
A dallam sem olyan virtuóz már,
de pillangószárnyú szíved összefonta sorsunkat,
s együtt ragyogunk az égi koronán.

Éjszakai fények

Szemhéjuk lecsukva. Pihegnek a falvak.
Dermedt fénysugár remeg az ágakon.
Tócsákban csillagok pezsegnek s hálnak,
vályakat álmodnak buborék-tájakon.

Öreg csósz járja örök vándorútját
fényes cipóként dagadva az égen.
Széllovas pendíti csillagsarkantyúját,
éjtündért röpít a Göncölszekéren.

P. BORBÉLY KATALIN

Áhítat

Templomban – csönd

Lelkemben – háború

Templomban – harangszó

Lelkemben – emléked ébred

Templomban – ima hangja

Lelkemben – búcsúzom tőled

Templomban – -orgonaszó

Lelkemben – béke

Magammal viszlek

Elhagyva

Csend van – Nem olyan mint máskor

Süket csend

Valahol a lelkem mélyén

Ahol eddig a béke lakott

Kőbe zárva

Vállamon zokogtál

s én meghaltam veled

Álmot kergettél

Hiába intettelek

Vigasztalnálak de

kőbe zárnak az elcsépett szavak

PÁL GABRIELLA

peronon

kikísért a hiszékeny emlékezet.
még ez a foszlott macska is dereng
meg a bábész állomásépület.
málladozó csikkek a tócsákban,
előtted a sínek, katonásan,
ólomszürkén, önzetlen magányban,
de innen tovább már egyedül mehetsz.

a múlt a peronról visszabandukol,
és még mindig érzed, hogy valamikor
megvetted már ugyanezt a jegyet,
s mivel a csalfa tegnap nem lehet,
csakis a silány, léha képzelet
montírozhatja az unt képeket –
de kedvre fakad, és elszalad.

hát tessék! végre egymagad lehetsz,
nem kellene integető kezek,
a vágány nem a semmibe vezet.
soha sincsen új? soha sincsen más?
hisz ez egy új, egy másik állomás.
a pálya a tied és itt a vonat,
vigyen messze a sors vagy az akarat.

Januári sóhaj

Nem én vagyok, ki elúzi az átok telet,
de messze tőled reménykedem, hogy nem fázol.
Takarót ránt, mamuszba bújik a képzelet,
segít melléd kucorodnom, s a ködös tájból,
a dermesztő éjszakából nem marad semmi.
Meztelen önzés vezet, hogy megérintselek,
s belőlem akarj forró lélegzetet venni.
Nem halogathatom tovább, hogy szeresselek.

PÉTER ERIKA

A huncut hold (gyerekzet)

Huncut a hold, bálba menne,
csillagoktól csuklyát csenne,
éjpalástba burkolózva
Fiastyúkkal sugdolózna.
Göncöl-szekerére ülne,
csacsacsázna felhevülve.
Hú, micsoda csoda lenne,
ha a holdlány bálba menne.

Tavaszi tisztaság (gyerekzet)

Képzeld – mit láttam a minap,
gargarizált reggel a nap,
s, hogy mosolya fehér legyen,
fogat mosott egy hóhegyen.
Téli göncét rendbe hozta,
felhőhabok közt kimosta.
Fénykarjait felénk tárja,
s lám, a tavaszt tisztán várja.

Boldogság-bolt (gyerekzet)

Betévedtem tegnap
a Boldogság-boltba.
Boldogság-tortámért
álltam hosszú sorba.
A csodatortából
jutott egy nagy szelet.
Kóstolót kap tőlem
minden kedves gyerek.

R. VITÁL MÁRIA

Árvalányhaj

Átölelt mezők dísz-fűszála,
Ringasson az új tavaszi szél,
Virágok dísze vagy a réten,
Aranyhajad majd őrzi a tél.
Legyél ékes toll fejfedőn, egy
Ábrándos nyári éjszakán,
Nyiladozz vadvirágok között,
Horgonyozz kertemben, muzsikálj.
A meleg szél pergessen hozzám!
Jöjj, sziklás kertek varázslója!

Szél tánca

A Tél búcsúzik Galyatetőn,
védjegye olvad a hegytetőn.
Tüzes lángnyelvével a fák alatt,
hó-paplant szabdal, nyirbál a Nap.
Forgószél táncával álmodik,
hó-könnyben a Tél távozik.
Habos ruhában a fenyvesek,
ringó, meztelen fát rejtenek.
Széllel járják a búcsú táncát,
ölelkezve a Tavaszt várják.

Könny-fényű pillám

Könny-fényű pillám reád merem vetni,
szeretném a bánatot eltemetni.
Lépteinket a sors szele tépdeli,
a fájó múlt emlékeit kergeti.

Hegyek csúcsára kapaszkodva vágytunk,
hittük, hogy álmaink valóra váltjuk.
Az élet csúszdáján mélyre zuhantunk,
egymás karjában, titokban zokogtunk.

Annyi fájdalom gyűlt lelkünkben dombbá,
orkánszél repítse bánatunk halmát.
Vihar szárnyán kormányozzuk életünk,
álmokkal, tettekkel lüktet érző szívünk.

Sors szétszaggatta álmaim köntösét,
ölelő karodban érzem, van remény.
Biztató szavad sajgó szívemhez ér,
testem párnás válladon pihenni tér.

Életünk színét sűrű könny mossza le,
szívünk kamráját szeretet töltse be.
Öntsük bele a derűs vidámságunk,
örömhírt doboljon a boldogságunk.

Ketten megoldjuk az élet dolgait,
ha értjük szívünk földjének gondjait.
Örök szerelem napfénye süssön reánk,
szárítsa a melege könny-fényű pillám.

Édesanyám

Anyá, Anyám, Édesanyám!
Könnyedben fürödtem több éjszakán.
Féltettelek, sorsod oly nehéz volt,
az emléke is könnyet fakasztott.

Anyá, Anyám, Édesanyám!
Nyári záport követő szivárvány
vagy nekem, ki átvezet az Élet
varázslatos, ívelt hídja felett.

Anya, Anyám, Édesanyám!
Ha nevetsz, kedvem oly derűs, vidám.
Az ajkad bölcsességgel vigasztal,
szavad bölcső-zenével marasztal.

Anya, Anyám, Édesanyám!
Tudom, hogy minden nap vársz reám.
Megérkezem, a szívedben nyár van,
szeretet, meleg sugárral támad.

Anya, Anyám, Édesanyám!
Szíved öröm szirmát szórod tán?
Amíg Te élsz, a bánat el nem ér,
légy velem örök védőbástyaként.

Anya, Anyám, Édesanyám!
A szíved alatt óvtál, vigyáztál reám!
A méhedben zsinór kötött össze,
öleléseid éreznem örökre!

Anya, Anyám, Édesanyám!
Május első vidám vasárnapján,
lelked tele értünk égő fénnel,
csordulásig szíved büszkeséggel.

Anya, Anyám, Édesanyám!
Köszöntelek Téged Anyák Napján!
Szeretlek szívem tiszta lángjával,
gyermekszívvel, őszinte hálával...

Múza

Testből kiszáll a
költői lélek,
Múza a tollal
kezedbe téved.
Gondolatod a
pontoknál megáll,

vonal mentén
betűt komponál.
Papírra vetett
hangtalan szavak,
írott emléke
élőké marad.
Néma köszönet
jutalma megmarad.

A csoda

Elköszönni akarsz?
Várj!
Hová sietsz?
Lassan lépkedj az úton,
a végét, kérlek, ne keresd.
Hagyd uralkodni a vágyad,
taníts, és szeress!
A Magasságos törődik Veled,
gyógyítja a sebed.
Hiszel a csodában?
Veled együtt teszem.
Én is érzem, hogy valaki
törődik Veled s Velem.
Látod, a szivárvány színű
fény sugar átível felettünk –
Utunkat a nyári nap
aranyporral szórja előttünk.
Kérlek, ne vágj még a túli-túlra!
Hallgass a marasztalókra!
Öntsd – égi könnyel – rájuk
szavad szerető záporát,
engedd, hogy élvezzük
Veled együtt a csodát!
A fényt, mely ragyog és ég
száz napot és éjt, mert hűséggel kísér.

Testvéri szív

Szülőházunk kicsiny ablakán
bekukucsált a teli Holdsugár.
Beragyogtak a békés csillagok,
a félelem sötétsége elhagyott.

Vágytunk a holdfényére gyáván.
Világítson a házunk táján!
Álmodtunk a közös párnán,
s álmodoztunk is olykor árván.

Bátorságba öltözött lelkünk,
elfedte óriás félelmünk.
Lopakodva lestük, hogy a szél,
elringatja a fák levelét.

Szűk szobában halvány fénynél,
árnyék suhant az ablakszemnél,
fantázia, a fekete folt...
félelem szelleme, pokoli volt.

Pörögtek közöttünk a viták,
repültek a porcelánkutyák,
gyermeki tettet fedí a gond,
ajtó szemén a szegénységpont.

Testvér-szívet szeretet nyitja,
izzó parázs, láng és szikra,
tűzvész soha el nem égeti,
vihar szele újra élteti.

Falusi szívünk gyermeteg volt,
felnőtt városin nem esett folt.
A becsület kíséri létünk,
ereinkben szülői vérünk.

SZABOLCSI ERZSÉBET

Szegetlen

Nyomasztó csend dübög fülemben.
Asztalon szegetlen kenyér.
Az asztal túlvégén hiányod
nézem. Várom, hogy visszatérj.
Szavak sejlenek. Zsongnak bennem
hibiszkuszt bontó éjszakák.
Csillan a kés élén egy sós csepp,
s dobog tovább a némaság.

NEGATÍV

Tegnap elszakadt egy fonál,
melyen még lengett életem.
Tegnap elhallgatott egy szó,
melyet dalolt még énekem.
Tegnap eltörött egy pohár,
melyet tartott még két kezem.
Tegnap kettétört egy lélek,
s azóta csak emlékezem...

POZITÍV

Holnap újra lesz egy fonál,
melyen lenghet majd életem.
Holnap újra szólal egy szó,
s ismét dalolhat énekem.
Holnap újra lesz egy pohár,
melyet tarthat majd két kezem.
Holnap összeforr egy lélek,
s utána éltem élhetem...

Néha még...

Néha még versekről álmodom.
Kóbor illatok lengnek
szózuhatagok felhői alatt.
Szavakat keresek,
de a mondatok nem találnek hozzám.
Betűk és hangok kavarnak,
kérdőjelek lógnak fejem felett,
dallamfoszlányok szakadozó fátyla
hull arcomra, s oszlik köddé,
éjsötét káosszá
újra és újra minden szólam.
Végül körülölel a csend.
Felhővé vált szavak emléke leng,
menta és bazsalikom, hársvirág
hullatja illatát sós ízű arcomra,
míg néha rebbenő pilláim mögött
versekről álmodom.

Szólj...

Szólj, ha fellázadt benned a szavak hiánya,
s a lüktető csend elviselhetetlen zúgássá erősödik,
ha ki akarod tépni magad a némán köréd szőtt hálóból,
ha megszólalni féltél, s már nem emlékszel hangod színére sem.
Szólj,
s felszakadnak a halk fátyolok,
akkor felreped a csend függőnye,
megerednek torkodból az először félve
felbuggyanó szavak, s mint láva, mint kőzuhatag,
mint vízesés, megállíthatatlanul patakszik a szavak árja,
felfokozott, lázas kiáltássá sűrűsödik,
s belehasít a magányba.

Csordultig...

Puha avarba süpped talpam,
a fák lehajolnak hozzám.
Az erdőben ma béke van.
Könnyű dallamot dúdol a szám.

Lelkem csordultig telve szeretettel,
de bűneim terhétől roskadok.
Rebben a szellő szent lehelettel,
s tisztuló szívvel felzokogok.

Boldog morzsák

Derengő álmok közt ránk hulló
hajnali fény csillan csapzott hajadon.
Arcodon még boldog morzsák
mosolyognak.
Csak pillantásom simogat.
Talán megérzed.
Szemed lehunyva nyújtod
felém kezed.
Összekulcsolódunk.
A kíváncsi napfény glóriába fon minket.
Nekünk születik a reggel.

Este

Valami bíbort szórt az este
a lassan úszó fellegekre.
Valami kósza szellő lebben
ebben a fáradt, álmos estben.
Valami furcsa, fájó dallam
suhan felettem lágyan, halkan.
Valami bánat sír az égen,
s lehull a nap a vérző éjben.

SZABÓ EDIT IRMA

Egybenyíló vágy

Égi lepel alatt eloson a csend,
rajtaütés-szerű lépted idebent.
Jöttöd meglepetés, bágyadt-nyújtózó,
misztikus holdvilág kísér utadon.
Kis kanapéra dőlt, hunyorgó hiány,
repedésbe olvadt, álmodó talány.
Ruhátlanná váló, lopakodó árny,
örömrésbe bújó, egybenyíló vágy.

Záróakkord

Voltak felforgató évek,
Lettek fényesebb élmények.
Vannak forróbb kötelékek,
Lesznek megkopott érzések.

Csipkerózsa-szegett dűlőn

Párás, nyári délután,
kő-Krisztus a keresztfán,
csipkerózsás vak-dűlőn
sáros földút menekül.
Kalász-lengő szél susog,
szikra-testű vágy lobog,
lábnyomunk is ott marad,
szín-nyomatot fest a nap.
Csókba fonódó idő
lopakodva erre jó,
megszentelt lankáimon
rugany-lépte eloson.

SZABÓ GITTA

Nem tudom...

Nem tudom mi történik velem?
Csak fáj valami itt bent!
Itt valami oly hevesen ver, lüktet,
Mitől könny szökik két szemembe.

Barátom, úgy hiányzol!
Hangod bűgását rég nem hallom!
Pedig hallgatnám, órákon át,
Nem szólnék, csak figyelnék rád!

Innám minden szavad, boldogan!
Hozzád bújnék, mozdulatlan!
Nem kívánnék szólni, csak éreznék,
Úgy szeretném, ha ölelnél engem!

Kelepel a gólya

Messze, a kék ég peremén,
Felkelt a friss hajnal,
S a Nap kipirult arccal,
Még álmosan néz szét.

Pöttöm béka ücsörög
A harmattól nyirkos fűben,
Zöld bőrében didereg,
A hidegtől libabőrös.

A tóra leszáll lármásan
Egy boldog vadkacsa-lány,
Várja őt a susogó nád,
Rakjon fészket a párjával.

Hangosan kelepel a gólya,
Kecsesen a vízbe gázol,
Majd lesben áll egy lábon,
Várja őt sok éhező fióka.

Fürge hal vidáman cikázik,
Hátán megcsillan a fény,
Gólya fia hangosan kér,
Pikkelyes a torkán lecsúszik.

Piros

Piros pipacsmezőben kedvesem nem lelem,
Piruló arca benne elveszett.
Pirkadat vörös égboltja alatt,
Piros ajka csókolta égő ajkamat.
Pír futott arcára szégyenlősen,
Pirosan izzó Nap midőn észrevette.
Piros pipacsmezőben kedvesem megleltem,
Piruló arca – pipacs szirmából – rám nézett.

Úgy szeretlek...

...Ahogyan kidugja zöld fejét a földből a fűmag,
S virágba borulnak kertemben a gyümölcsfák,
Ahogy lángszínű szirmát bontja a pompás kardvirág,
Ahogyan éjszaka fest aranyló csillagokat,
S fénye a felkelő Napnak simogatja arcomat,
Ahogyan téli éjszakán a sötétség zúzmarát lehel,
Úgy szalad, fut piros vérem izzó szerelemmel.
Ahogyan szűzies, fehér hó tisztaságát eléd tárja,
Ahogyan a kis cinke az éledő tavaszt várja,
Ahogyan a vadász lesi az űzött vad nyomát,
Úgy zárlak karjaimba egy életen át.

Megfordított evolúció

Folytatni kellene a tengert! Igen! Egészen addig, míg végül az óceánokkal összefüggő víztömeget alkotnának, majd így együtt ellepnék a szárazföldeket. Akkor bizony az egész glóbuszt víz borítaná. Az emberek eltűnnének, nem lennének többé gyárak, vegyszerek, autók, amik tovább szennyezhetnék a levegőt.

Az élővilág csupán a vízben élne. Az emberek, hogy az állandó vízzel való érintkezéstől ne ázzon fel a bőrük, pikkelyeket kezdenének növeszteni, amely megvédené testüket a sérülésektől. Ujjaik között úszóhártyák fejlődnének ki, hogy gyorsabban tudjanak úszni, esetleg menekülni egy-egy ragadozó hal támadása elől. Mert a vízi világban is megtalálható a vérengző és gyámoltalan természetű hal, féreg, növény.

Az emberek földi életükben viselt dolgainkkal ellentétben változnának ragadozó avagy növényevő hallá, vagy éppen növénné, és megindulna a természetes kiválasztódás, ami az egészséges egyensúlyt képes fenntartani.

Ha folytatnánk a tengert, lassacskán megszűnnének az ózonlyukak, és megmenekülnének a sarki jéghegyek a teljes olvadástól. Az evolúció visszafelé haladna, és amikor elérné a biztonságos formát, a víz alatti talapzatok újból mozgásba jönnének, imitt-amott kibukkannának a vízből, és néhány vízi állat kimászna a szárazulatokra, egy újabb esélyt adva a Földnek.

Párbeszéd

- Azt mondtad, menjünk át Piroskához, nagyon össze van törve, mert súlyos beteg a fia.
- Igen. Emlékszem. Abban a hűvös időben majd megfagyunk, pedig nem lakott messze. A házban olyan hideg volt, hogy Piroška egy vastag takaróba burkolózva fogadott minket.
- Megkérdeztük, miért nem fűt.

- Valóban! Már kék volt a szája. Ki tudja, mióta fagyoskodott. A szájaszéle remegett, amikor válaszolt.
- Azt mondta, azért nem fűt, mert vizes a kandallója, valahogy beázhatott, és nem gyullad meg benne a fa. Nem ég, csak sír, mint egy kisbaba. Többször próbálkozott vele, de az a hang megrémisztette. Azóta nem merészkedett a kandalló közelébe.
- Szerintem eszelős lehetett az a szegény asszony. Láttad, a szemei milyen furcsán csillogtak?
- Mit is mondott, milyen betegségben szenvedett a fia?
- Már nem emlékszem rá, de úgy rémlik, szanatóriumban élt a fiú.
- Vajon mi lehet most vele? És, hogy van Piroska? Olyan régen történt mindez!
- Amikor elköltöztünk, megígérte, hogy eljön meglátogatni az otthonban.
- De nem jött.
- Nem. Nem jött.
- Mintha azt olvastam volna egy újságban, leégett a háza. Nem sokkal a költözésünk után.
- Szegény! Ezek szerint sikerült beizzítania a gyújtóst!

Különleges Mátyás!

Kék szemű Mátyás,
Egyre csak szajkózza:
– Mátyás, Mátyás!
Míg be nem reked,
S ha berekedt,
Majd másképp énekel;
Ugat,
Nyávog,
Kukorékol,
Vagy épp' nyikorog,
Mintha volna kenetlen
Szekér kereke.

Ha megunta az utánzást,
Kapja magát,
Mi az neki,
S egy arra kúszó keresztes viperát,
Kemény, tompa csőrével
Alaposan kupán vág,
Avagy meglesi a vadászt, ki
Csendesen lesben áll, és
Mielőtt emelné puskáját,
Riadót fúj a hős
Mátyás!

Messzire szalad minden vad,
Repül a vadász sapkája,
Bajusza is idegesen táncol, s
Szeme mérgesen szikrát szór:
Ha egyszer elkaphatná
A színes tollú bóbítást,
Betenné a kalitkába,
S utánozhatná a szirénákat.
Betörő bíz' arra nem járna!

Ám a Mátyás tovaröppent,
Csínytevésben megéhezett.
Nem kell, hogy soká keresgéljen,
Hisz' nem válogat a beste,
Étlapján a mai menü:
Pocok, egér, tojás,
Avagy frissen kelt kismadár.
Ha elfogyott a tápláló fehérje,
Bio-dió vacsora is elég lesz.

Télire mind eldugdossa
A makkot,
Aogyorót,
Az almát,
És ha nem feledi,

Hová dugta,
Tél végéig lakmározhat.
A tavaszt vidáman köszönti,
Új dalát neki elénekli,
Párját ha végre meglelte,
Fészket rak a kedvesnek.

Új tavasszal
Új csemeték nőnek,
Hisz' szajkó pajtás
Rég elfeledte,
Hol van a rejteke
A télire gyűjtött makknak,
S a kikelet szavára,
A magok kicsíráznak,
S csíráikkal
Az ég felé törnek.

Ez a Mátyás,
Hiába is mondják:
– Káros,
– Hasznos,
– Káros,
– Hasznos,
Különleges madár,
Ez már biztos!

Aludnék...

Ezüst Hold udvarában aranyfényű csillagok,
Könnyű, pilleszárnyú, tarka álmok,
Lágyan hozzám suhanjatok.
Szemhéjamra puhán huppanjatok
Csöndben dúdolván aldatót,
Arcomat simogassák álomkarok –
Jaj! Mert még mindig ébren vagyok!

SZABÓ KILA MARGIT

Szerelem

Túl egyszerű, s mégis bonyolult
A mindent elsőpró szerelem.
Lehetsz fiatal, koros, óvatos,
Mégis elér a nagy szerelem.
Nem jön álom a szemedre éjszakákon,
Csak forgolódsz a pihe-puha ágyon.
Nem tudsz enni, pedig korog a gyomrod.
Az étel helyett csak Őt, csak Őt kívánod.

Minden éjjel

Minden éjjel várom jöttödet.
Óh, álombeli szerelem!
Sok-sok éjjel várom jöttödet,
Hogy téged átölelhesselek.
Óh, álombeli szerelem!
Ma éjjel láttam jöttödet,
Óh, jó volt, hogy átöleltelek!

Szeretem

Szeretem
A csendes falum egyszerű emberét.
A lepkéket, köveket, a selymes fűvét.
A könyvtárát, templomát, iskoláját,
A parasztházait, a hegyeit, utcáit.
A földből kiálló kőtenger nagy köveit.
Szeretem szépségét, bokrait, fáit.
A Káli-medencének szép falvait.

Mondd, hogy is éljek Nélküled?

Mondd, hogy is éljek Nélküled?
Minden percben Rád emlékezek.
Üresek a nappalok, az éjszakák,
Üres lett a szívem és a kis szobánk.

Emlékül Marikának

Telnek, repülnek a napok,
Az órák, a percek tovább.
Virágok nyílnak, s a madár
Dalolva vidáman rájuk száll.
A Te életed is egy virágszál,
Melyre a madárka dalolva száll.
A virág mindennap nyílik.
A madárka odarepül, s rászáll.
A virágok lassan elhervadnak.
Az ifjúság is messze tovajár.
Eljön az ősz, a tél, sokszor.
De egyszer majd nagy vihar jön.
S kérlelhetetlenül letépi a
Virágokat, s földre veti.
Ábrándjaink, örömeink,
A kacagó, régi álom elszáll,
És messze-messze tovajár.
Az életed, a boldog múltad már
Réges-rég elhervadt virág.
Soha többé nem nyílik már.
A madárka ismét eljön egyszer.
Röpködve téged keres, odaszáll.
De már hiába keres, nem talál.
A kismadár szomorú lesz,
Csak a múltadat dalolja,
Te jószívű, aranyos Marika.

Már csak egy vágyam van.

Már csak egyetlenegy vágyam van nekem:
Legyen szabad, boldog minden gyermekem.
A gondolatokat, melyek fejemben születtek,
Leírni szeretném, verseim követnek.
Rövidek lettek már a napok és az évek.
Sietnem kell, nem sok időm van hátra.
Ez lett hát az elfecsérelt időnek ára.
Mindent szeretnék leírni, kevés az időm.
Csak dióhéjban, mert int, hív a jövőm.
Az elmúlás könnyörtelenül, egyre közeleg.
Fülembe súgja: „Menj! Te éltél már eleget!”
Az ember mulandó, ellene mit tehetünk?
Dolgozunk, szeretünk, amíg csak élünk.

Salföldi varázs

Szívszorító, csodálatos érzés tölt el,
ha megpillantom a salföldi tájat.
Milyen vonzó, boldog, röpké pillanat,
Ez a tüneményes, gyönyörű varázslat.
A földből kiálló kövek, tüskés fenyők,
Akácfa, bicske és galagonyabokrok...
De sok boldog pillanatot, örömet nyújtott.
Elbűvölő a táj csodálatos látványa,
A dimbes-dombos, bokros, vonzó tája,
A bányató homokos, bozótos partja,
Megérintően szép ez, ennek a varázsa.

Már csak álom

Már csak álom, hogy te voltál nekem.
Már csak álom, hogy szerettél engem.
Már csak álom, hogy karjaidba zártál.
Már csak álom, hogy szerelmet adtál.

Még látom

Még látom a szemed, ahogy rám néztél.
Még hallom a hangod, ahogy becéztél.
Még látom a kezed, ahogy öleltél.
De már csak emlék az a perc és óra,

Amikor éltél, és engem szerettél.

Születésnapunkra

Lenyugvóba van már a nap sugara.
A sorsom 70-szer jár hazaindulóba.
Kalandos emlékképek játszadoznak vélem.
Sok jó és szép jut az eszembe nékem.
Fáradt, zúgó fejjel leülök az ágyamra.
Eszembe jut a régi évek kívánsága.
Azok, amelyek már nem teljesülnek.
Már nem látjuk Velencét és a tengert.
Egyre többször hűvös lett már a reggel.
Én sem, te sem szerethetsz már engem.
Hátralévő éveim békések. Sőhajtók.
Gondolatban – oly messze – rád gondolok.
Majd óriási béke és nyugalom száll meg,
S méltóságteljesen elbúcsúzom tőled.
Megdöbbszent az igazi felismerés. Itt állok.
Már nem rettegek a gyászos magánytól.
Képes leszek örülni az életnek.
Népes családomnak, gyermekeimnek.
Felnézek az égre, s látni akarlak.
Az esti égbolton a csillagok ragyognak.
Könnyes szempilláimra álom borul...
És mi ketten... Velencében sétálunk –

SZAKÁLI ANNA

Képzelet

élni, habzsolni, mi szép, mi jó,
szárnyalni boldog kacagásban,
göcögő babanevetéssel
fürödni szerető lelkek
kedves mosolyában –

nézni a hajnalt, lesni kelő nap
aranyló sugarát a tájban,
emlékbe lopni mámor ölelte vágyat,
álomutazásban hímporba mártott,
bársonyos lepkeszárnyat –

szállni hegycsúcs, kanyargó folyó
ezüstitűkrű szalagja felett,
hol a nehéz test semmivé válik,
és egy hófehér gomolyfelhőben
megbotlik a földhöz ragadt képzelet –

Felirat

Ne sirass, ne hullass könnyet érte,
élni szeretett, bár volt keserősége.
Kedves szót nem sajnált mástól,
nyugodt szívvel vált meg e világtól.
Mosollyal nyugtázd: közülünk való,
jó testvér volt, de ő is halandó.

SZEMÁN ERZSÉBET

Kamaszkori álmok

Mostanában gyakran jut eszembe
gyerekkorom különös világa,
álmodtam egy más életet magamnak,
hogy színész leszek, és Shakespeare-t
játszom, de, álmomból gyakran ébredtem
riadtan, vasmarok szorította mellem,
mély szakadékba zuhant a testem.

A nappalok békésebben teltek,
a természet nyújtotta szépséget
nekem adta Isten: csatangoltam
erdőkön, mezőben; áztattam arcom
langyos, nyári esőben; áttáncoltam
vígán szivárványnak hídján; a Rakaca-
patak hús habjába bukfencet vetettem.

Éjjel, ha az augusztusi égre felnéztem,
a legfényesebb csillag szemezett velem,
rövid életű szerelem elhalványult arccal
hullott alá a halálos mélységbe; olyan szép
szerenádot sohasem kaptam, a tóparti békák
éjjelenként adtak, s ha rám virradt a hajnal, a
felhők rajzoltak színes ruhákat.

Tizennégy éves koromra szétfoszlott az
álom, helyette mások szennyes tányérját
mostam, egy dolog vigasztalt, hogy sokat
olvashattam, vágyak és remények, oly
mélyre rejtőztek, sodort az élet, kapaszkodom
magamba, nehogy a semmibe vesszek; ha majd
fordul a sors kereke, felkapaszkodom rá.

Az én Kősziklám

harminckét éve, hogy rátaláltam,
nem nagydarab bálvány, kicsi,
formás, felszíne érdes, kötűskéket
rakott rá a természet, ritkán sebzett

vele, csak ha magát, vagy övéit védte,
könnyek arcát nem mossák, a barázdák
azt elnyelik, viharok, ha tépik, állja merészen,
nem omlik össze, csak néhány kőmorzsa

pereg le belőle, szeretete nem ragadós
méz, de ha bánat ér, odabújhatok mellé, szíve
hevesebben ver mindkettőnkért, gerincen

végigfutó remegés, a szerelem örvényében
számtalanszor magával rántott, lecsendesült
vágyak, fejem kőszikla-vállára lehajtom

Születésnapra

szikrázó tavaszi hajnal volt,
fájdalmas zölddel keveredve,
beszéltek hozzám a madarak,

de éneküket már nem értem,
változik életem, magzatvíz elfolyik,
méhemben nyílik egy virág, fejét már

kidugta, haja fekete korona, közepén
arany tincs ragyog, megszületett a
gyermekem, szeretem, szeretem, szeretem

SZÜGYI DÁVID PATRIK

Pipacs

Búzamezők, végüket sohasem láttam,
De tegnap egy rejtőző pipacsot találtam.
Halvány narancs volt már színe, s levele aszott.

Az aranymezőben mégis, mint a láng,
Rikított, integetett, nekem kiabált,
És magányomban magányával osztozott.

Suttogva elmeséltem neki hitvány életem,
Ő mellém hajolt, együtt merengett velem,
Míg hallgatott, ránk szállt az éj, és álmokat hozott.

Álmomban a búzamezőn voltam, Ővele,
Halványan zöldellt ruhája, s megcsapott lánghaja forró szele,
De odabent beteg volt, láttam: haldokolt.

Hangja egyre halkult, mint a szél, ha sokat utazott,
Elmesélte, eldalolta, mennyi szép álmot kapott,
A felhőket az égen, a nyulakat, miket láthatott.

Szót sem ejtett a végről, mi érte örültként rohant,
Mesélt életéről, s arról, Ő hogyan fogant –
Megköszönte, hogy most mellette vagyok.

Szóltam volna, de tudtam, semmit sem mondhatok,
Ez nem az én álmom, csak mellette utazhatok,
Ő elúszott lassan, s mosolyogva búcsút suttogott.

Hajnaltájt ébredtem, arcomon gyémánt harmatok,
Kezemben egy piros pipacs szírom árválkodott,
Őt már sehol sem láttam, az utolsója volt, mit adott.

TATÁR JUDIT

Hálóing

Nemrég még sárga pillangók verdestek
– rám kíváncozva – a hálósobában,
mikor az óramutató átkelt tegnapon,
és egyre beljebb furakodott a mában.
Velem mozdultak, s cinkos szárnycsapásokkal
bokától elérték a vállat, s állon át
játszva kergetőztek időzve hajpaláston,
leszálltak rólam, s szárnyalástól részegült
kábán, mozdulatlan pihentek az ágyon,
mígnem vacogva visszarepültek
felhevült, boldog testemre vágyn.

Most szárnyaszegetten hevernek a korláton.
Nincs kedvem játszani velük, de ma mondtam
egynek: légy türelemmel, kis barátom.

Reggel Tiszafüreden

Egyedül ébredek
Az ágy mellett
nagyot ásít dologtalan
nincs kit kivessen magából
a Nap pislákol
ködhártya feszül
a Tisza-tó felett
valami rág belül
szellő szór permetet
felhő szürke szakállán
végigsimít az emlékezet.

Tánc a szoba közepén

Hazaértünk. Késő este.
Még zenét és zenét még!
Fáradt volt mindkettőnk teste,
de a szoba közepén
táncoltunk még, te meg én,

ölelkezve, lassan léptünk,
nem volt többé mitől félnünk,
ott a szoba közepén
táncoltunk még, te meg én.

* * * * *

Ragyognak fent a csillagok.
Még zenét és zenét még!
Hol vagy, mondd? Én itt vagyok.
Egymagamban táncolok
itt a szoba közepén.

Nem én meg te, nem te meg én.

Február, te vén csaló!

Vemhes voltál a reménnyel,
de nem hagytad életre kelni!
Hova tűnt a szép s a jó,
mi benned gömbölyödött már,
február, te vén csaló!

Pont így

Dunapark kávéház.
Egy asztalnál két pont, iksz és ipszilon.
Kérdőjelekké görbülnek, telítődnek a másik tartalmával.
Kint hó, bent szóvivatar. Záróra.
A kettőspont így szól, holnap találkozunk, igen.
Többholnapos egyenlet. Frappáns idézőjelek,
okos pluszok, fájdalmas mínuszok. Édes szorzások,
romantikus összevonások, erotikus egyenlőségjel.
Óhajtasok, felkiáltások, kijelentések. Smiley.
Egyenletünk sokholnapossá duzzad. Két heuréka.
Vesszők és vesszők, végeláthatatlan
mellékmondatok, három pontok. Üde harmónia.
És akkor két rozsdás zárójel közül előkigyózik a zérus.
Fúriaként osztani akar. Mít neki axióma.
Aláássa magát a nevezőbe, szemfényt vesz, egyszerűsít.
Elloppja a számlálóból, amit csak lehet.
Szegény prím egyedül marad, és csak vonít.
Pont így.

Egymásba bújni volna

Egymásba bújni volna. Jó?
Cseréljünk szerepet.
Vagy tudod mit?
Ne cseréljünk.
Legyünk önmagunk
és a másik egyszerre.
Érted, mire gondolok?
Persze, hogy érted.
Most te én is vagy.
Értened kell.
Fölöslegesen meg
nem beszélek.

Az Örökbarátnak

Buszon álltunk farmerban valamikor a hetvenes évek közepén
főiskolára menet (vagy onnan el, nem tudom már),
valahol első királyunk körútján lehetett, de te ott laktál
a közelben, mit kerestél a buszon, ma jutott eszembe,
a sulis onnan kőhajításnyira volt akkor, én Budáról jöttem, az tuti.
A kupi csempés fürdőszobájában matekoztunk nevetve a tényen,
külön csoportban. Angolon másik teremben tanultunk együtt.
Irigyeltelek a spanyolért, később kaptam észhez,
nekem a német jutott, aztán mindketten pótoltuk a másikat,
a franciámmal sem maradtam egyedül, mára rendesen leköröztél,
elkezdem a hébert. A buszon kapaszkodtunk, a két kéz is
szimpatizált a hurkon, félve morzsoltuk a kilövellt szavakat,
még akkor nem tudtuk, lehetnek-e bizalmasak, csak puhatolództunk,
igaz-e szív és agy, amit hittünk egymásról, igaz.

Az én szívem máshoz húzott akkor, a tied tán épp kereste, hova.
Aztán megtaláltuk.

Évtizedek szeleltek el. Itt válás után, ott előtte, két klikk,
az éteren át egymásba kapaszkodunk, hisz kocsival járunk,
na jó, találkoztunk is kétszer, röpké fölmérő látogatás nálam,
aztán somlói, nem galuska, az még hátravan, újborból több nyelet,
a palota előtt öltönyben váratlan csókkal fogadtál barátom, ez lehet?
Ne félj, bár hogy milyen minőségben, még előttem sem kerek,
mütétednél, ha élek, farmerban mindenképp ott leszek.

Késő este a nappaliban (Kokának)

Kezemben a telefon,
szeretnék üzenni neked.
Villózik a tévéképernyő,
nincs semmi, majd csak monoszkóp.
Nézem a semmit,
és arra gondolok,
ha megüzenhetném,
néznéd velem ezt is.
De ahol most vagy, nincs TV,
és nincsenek telefonok.

T. BOGNÁR MÁRTA

Kereszt alatt

Zsófi kissé kifulladásra érkezett meg sétája célpontjához. Elég nehezen járható a hegyi rejtett kis serpentin, amin fel lehet kapaszkodni a csúcson lévő kereszthez. De ez az út lényegesen rövidebb, mintha az autóúton megkerülné majd' az egész hegyet. Megszokta már ezt a sétát, hiszen ha van egy kis ideje, gyakran kijön ide. Igaz, hogy hozza a tankönyvét is, de a tanulásból nem sok valósul itt meg.

Gyönyörű innen a kilátás. A kereszt alatt meredek szakadék ijeszti az ismeretleneket. Jobbra lent egy falu látszik. A nyüzsgés, az autók zaja, mint messziről jövő dongás hallatszik csak ide fel. Zsófi nem is ezért jár ide, hanem a csendért, a szépségért. Tiszta időben át lehet látni a szomszéd ország legközelebbi kis falujába. Emlékek tódulnak fel benne, és sajdítják meg a szívét. Azóta sem kapott semmi hírt róla...

Zsófi leül szokott helyére, egy mélyen lehajló fenyőfa hűvösébe. Nagyokat szippant a friss erdei levegőből, érzi, tüdeje kitágul, hálásan nyeli a fenyő-illatot. Bogárcák zümmögnek körülötte, méhek gyűjtik a virágport, sietnek, hiszen nem-sokára itt a dél, a hőség, és akkor nehezebben mozog ember, állat -, olyankor jó lelassulni. Majd új erő támad, és délután behozzák az elmulasztott munkát. Bezzeg a hangyák mindig szorgoskodnak, gyorsan surrannak Zsófi kezén, lábán, ő lesöpri őket, de pillanatokon belül újabbak jönnek. Egy idő után nem zavartatja magát, hagyja, hadd mászkáljanak: ahogy jöttek, úgy el is mennek.

Lassan lecsukódik a szeme, nem alszik igazán, de olyan jó elábrándozni itt, a kereszt tövében.

Évek óta jár ki ide, mióta itt tanul. Sajnos, ez a nyár az utolsó, aztán megy munkát keresni. Itt is találna, de az emlékektől szabadulni kell, és ezt csak idegen helyen lehet.

Talán másodszor volt itt, amikor találkozott egy fehér szakállú emberrel, aki szintén itt pihent. Köszöntötték egy-

mást. Zsófi nem akart zavarni, de a bácsi megkérte, hogy ne menjen el, hiszen legutóbb is látta, hogy itt ült, ahol most ő, és bár nem vette észre, de ő meglátta a lányt. Ő itt lakik, bármikor kijöhet, még késő este is, így nem fogják egymást zavarni. Az öregúr kedvessége lenyűgözte Zsófit, és beszélgetni kezdtek. Zsófi elmondta, hogy már a nyár végén beköltözött albérletébe, hogy alaposan megismerje ezt a csodálatos várost. Véletlenül fedezte fel ezt a helyet, szívesen jár ide – azóta is.

– Tudja-e kislány ennek a helynek a történetét? – kérdezte a bácsi, aki Béla bácsi néven mutatkozott be.

– Nem. De nagyon szeretném megtudni. Kérem szépen, mesélje el!

– Nem hosszú a történet, elmesélem, aztán hagyom ábrándozni! – Szóval ez tulajdonképpen egy szokványos történet: a szerelmes fiú és a szerelmes lány esete, akiket a szülők nem engedtek szeretni. Aztán a fiatalok megbeszélték, hogy egy szép, holdvilágos éjszakán kijönnek ide, és együtt, egymást átölelve leugranak a szikláról. Így is történt. A szülők igencsak bánták –, hiszen nem is sejtették, hogy a két fiatal ennyire szereti egymást. Reggel, mikor rájuk találtak, ugyanúgy ölelték egymást, mint az éjjel, mikor leugrottak. A szülők aztán ezt a picike kápolnát emelték az emlékükre, a másik szülőpár pedig a keresztet állíttatta. Míg éltek a szülők, minden évben misét mondtak itt, ezen a helyen, de már régen kihalt mindkét család! – Eddig szól a szerelmesek tragikus története –, és most Isten áldja, kislány. Talán még találkozunk!

Zsófinak ismét felrémlt ez a szomorú történet, de most még fájdalomtabban érezte át a fiatalok sorsát.

Éppen csak megkezdődött a tanév, szép, napsugaras őszt volt, így Zsófi majd' mindennap feljött, hiszen, ha beáll a hűvös, nyirkos ősz, már nem lehet feljönni –, az út is csúszós lesz. Aztán egyik alkalommal – éppúgy, mint most – elálmosodott, hanyatt feküdt, és egy ideig nézte a vonuló felhőket, a cikázó madarakat, majd lassan elnyomta az álom. Arra ébredt, hogy két sötétkék szem szegeződik rá. Hirtelen felült, megijedt, de amikor a fiú megszólalt, minden ijedsége azonnal elszállt.

– Ne ijedj meg, kérlek! Nem akartalak megijeszteni, olyan édesen aludtál, hogy csak gyönyörködni tudtam benned. Viktornak hívnak, és itt lakom a hegy alatti diákszállóban. Negyedéves geodéta vagyok, és én is gyakran járok fel ide. Nekem csak pár perc, de téged még soha nem láttalak itt. Erre laksz valahol?

– Igen! – felelte a lány. Én is ide járok az egyetemre, de az erdőmérnökre, és még csak első éves vagyok. Itt lakom én is nem messze, és nem gondoltam, hogy Béla bácsin kívül más is ismeri ezt a helyet. – Egyébként Zsófi a nevem.

– Nahát, milyen kicsi a világ, hogy már ilyen rövid idő alatt megismerted a jó öreg Béla bácsit. Egyébként ő is erdőmérnök volt, nem mondta? Itt él lent a faluban. Én is sokszor találkozom itt vele. Többször meghívott, és voltam is nála. Nagyon kedves öregúr, tele régi történetekkel. Ha már ismered, ezután együtt fogunk hozzá eljárni, biztosan nagyon fog neked örülni

– De engem nem hívott meg, hogyan állítsak be hozzá?

– Azt csak bízd rám, és gyere nyugodtan!

Hüvösödni kezdett, mikor befejezték a beszélgetést. Aztán majd' mindennap találkoztak, és a beszélgetésből rövidesen több lett: egy kialakuló szép szerelem kezdete. Viktor többször hazakísérte Zsófit, aztán Béla bácsinál is voltak, aki nagyon örült a fiatalok látogatásának. Saját készítésű szederszörppel kínálta őket, és szavukat vette, hogy máskor is meglátogatják.

Gyönyörűen teltek a hetek, majd egy nem várt esemény megálljt parancsolt az életnek, az érzelmeknek, a fiataloknak. Kitért a forradalom, és a fiatal egyetemisták tevőlegesen is részt vettek benne. A városiak is kivonultak a határra, ahová kiparancsolták őket. Aztán elindultak a nyitott határ felé. Nagyon kevesen fordultak vissza. Viktor azt üzenté Zsófinak, hogy ne haragudjon és ne aggódjon, ő is megy a többiekkel, de amint lehet, elintézi, hogy Zsófi is utána jöhessen. Most még ne vágjon bele a bizonytalanba, ha már rendeződnek a dolgok, találkoznak. Addig is bízson benne és a szerelmükben.

Apró szemű, szűrös esővel állt be az ősz. Zsófi szorgalmasan kijárt a kereszthez, elnézte a nehéz batyukat cipelő kivándorlókat. Keserű szívvel, de bizakodva gondolt Viktorra, és várta, hogy az út egyszer csak „megfordul”, és nem csak kifelé visz, hanem haza is hozza a megtévedteket. Eljött a tél, a tavasz; a kimenő utakat lezárták, most már se ki, se be! Sokszor hallotta puskák ropogását, főleg alkonyatkor, este, ilyenkor mindig összeszorult a szíve. Sokat imádkozott a kereszt tövében szerelméért, mert be kellett ismernie, hogy nagyon szerette őt, és nagyon hiányzik.

Befejeződött a tanév, de hír nem jött Viktortól. A következő évet is megkezdték már, amikor egy bírósági tárgyalás zavarta meg a város nyugalma. Elfogtak egy embercsempészt, aki kisebb – de inkább nagyobb – összegekért segítette az embereket a lezárt zónán. Ez még csak egyik oldala volt a történetnek, de kitudódott az is, hogy aki nem tudott fizetni vagy nem eleget fizetett, azt a Fertő-tó felé terelte, aztán a mocsárban magára hagyta őket. Onnan pedig élve nem került ki senki. Nyilván, hogy a segítségért hozzá forduló egyetemisták sem tudtak fizetni, hát a sorsuk meg volt írva a nagykönyvben.

Zsófi már nem remélte többé, hogy szerelme visszatér, hiszen nagyrészt a Fertőben végezték be életüket, valószínűleg Viktor is. Sokszor kiáltott fel az égre a kereszttől: „Uram! Te büntesd meg azokat, akik az ártatlan fiatal életekre törtek, és elveszejtették őket, akik akarattal vették el életüket, mert nem hajtottak hasznát a gazembereknek! Uram, adj nekik örök nyugalom, nekem pedig csendes belenyugvást!”

Hát ezért kell elmennie Zsófinak, pedig hogy szerette ezt a várost! Mennyi szép emlék fűzte hozzá. Szomorúság is vegyült a szépségek közé: Béla bácsi halála és Viktor felejthetetlen emléke. De az ifjúság elmúlik, az idő halad, begyógyítja ugyan a sebeket, mint az orvosok, azzal a különbséggel, hogy végül is mindenkit és mindent megöl.

Zsófi lelkében is felszakadnak mindig a sebek, amikor gyermekeivel, később pedig unokáival üdülni megy abba a fe-

lejthetetlen városba. Mindent megmutat nekik, csak a kereszt-hez nem viszi fel őket.

Örök szerelem

A gyorsvonat pontosan indult az újjáépített pályaudvarról. Csendes kattogása vagy álomba ringatta az utazókat, vagy elmélyülésre, gondolkodásra készítette. Éva az ablak mellett ült, kifelé nézett, és gyönyörködött az elsuhanó táj hermelin-fehér tisztaságában. Most is nagy pelyhekben hullott a hó – a koratéli délutánt még ezüstösebbé téve. Néha egy-egy madár röppent a behavazott ágakra, ahonnan csak a lehulló hópamat pottyanása hallatszott. Persze, ezt is elnyomta a vonatkerekek kattogása, de Éva szinte hallotta a lehulló a kis zuhanás hangját, mint otthon a kertben. Elmerült a csodálatos látványban, ugyanakkor megjelent lelki szemei előtt egy másfajta fehérség, egy habos menyasszonyi ruha szépsége, tiszta, fehér suhanása. Karácsonykor eljegyzik egymást Ákossal, és nyáron, a diploma után összeházasodnak. A szülők már tervezgetnek, és ők is, hogy életüknek ez a csodálatos napja emlékezetes lehessen mindannyiuk számára. Éva arcán kis mosoly suhant át, és akaratlanul is párjára nézett, a mellette ülő Ákosra, aki a nyitott könyvbe merülve múlatta az időt. Ákos megérezte a mosolygó, felé forduló arcot, és felnézett könyvéből:

– Min mosolyogsz, virágszál? – kérdezte szerelmét, aki-nek mindig valami szép megszólítást talált ki. – Nem volna jobb, ha te is átnéznéd az anyagot, holnap erős napunk lesz, aztán majd a téli szünetben pihenünk.

– Igazad van, de gondolatban kissé előre szaladtam és a karácsony kétszeres szépsége jutott eszembe.

– Én is sokat gondolkodom rá – mondta mosolyogva Ákos, – de ha nem sikerül a félév, akkor aztán hajrázhatunk a boldogság mellett. Pedig azt a pár napot igazán a boldogságunknak és a pihenésnek szánom.

Éva kinézett még egyszer az ablakon, aztán – szót fogadva – ő is kinyitotta a jegyzetfüzetét.

A vonat pedig surrogott tovább a maga megszabott útján, csak a nagyobb helységek előtt rikkantott egyet. De ezt a hosszú út egyetemistái, főiskolásai már megszokták, fel sem néztek jegyzeteikből a megállóknál. Tudták, kik szállnak fel: olyanok, akik velük együtt mennek vissza, de nekik is szinte már bérelt helyük volt közöttük. Mindegyikük fejében az motoszkált, hogy csak legyenek túl a félévi vizsgákon, szigorlatokon, aztán majd gyönyörködnek a táj csendes szépségében.

A gyors falta a kilométereket egymás után, kattogtak a kerekek a hideg-dermedt síneken, majd ismét rikkantott egyet...és...teljes erejéből kirepült a neki megépített egyenesből – le a sínekről –, és lassítás nélkül, súlyos terhével együtt az összetört állomásépületben landolt. Csikorgás, csörömpölés, recsegés, ropogás –, rémült sikolyok hallatszottak mindenfelől. A vonat megállt, de a kábult utasok még percekig dermedt csendben várták a következő szörnyűséget. Aztán teljes erővel kitört a pánik. Jajgatás, hörgés, segélyhívás hallatszott a kocsis hátsó feléből –, ami aránylag épen maradt. A vonat eleje az állomásépületet átszakítva, összegyűrődve csendesedett el. Perceken belül kiszállt a rendőrség, a mentők, az épületben tartózkodó utazni szándékozók, a személyzet, mind-mind a szerencsétlenség helyszínén kezdte meg a mentést.

Éváék kocsija roncsokban hevert. Ugyanígy a következő pár szakasz is. Ott már csend volt. Még egy-egy nyögés, jajgatás hallatszott, aztán a mindent eldöntő süket csend. Rajtuk már nem tudtak segíteni...

A mentés sokáig tartott, következett az azonosítás, ami aránylag könnyen ment a diákigazolványok adatai szerint.

Éva, Ákos és még másik három városbeli társuk összefűzött testtel feküdtek a roncsok között. A szemle és azonosítás után megállapítást nyert, hogy 29 halott és több mint 60 sebesült maradt a helyszínen. A sebesülteket gyorsan elszállították, remélve, hogy még tudnak rajtuk segíteni. A pár perccel előbb még szűztiszta havat romok, roncsok, vér és letakart

hullák borították be. A délután csendjét a szirénázó mentők, rendőrök száguldozásai törték meg. A közben kiérkezett bizottság megállapította, hogy hibás váltóállítás következtében keletkezett a tömegkatasztrófa...

Lassan besötétedett –, hiszen tél volt, ilyenkor gyorsan száll le az est. Éva és Ákos lelkei egymás kezét fogva néztek le összeroncsolt testükre és társaik élettelen hulláira. A szerencsétlenség helyszínén lebegtek. Mindent láttak, mindent megértettek, és tudták, hogy a földön töltött kevéske fiatal életük ezzel véget ért. Velük, a lelkekkel, gyorsan száguld az idő: látták az azonosítást, a szülők iszonyú bánatát, az ismerősök szívszorító döbbenetét, az értük ontott sok-sok könnyet.

- Nézd, Laci is itt van velünk!
- Igen! És Ági, meg Pali is!
- Szegény szülők, a mieink is, és az övéik is mit érezhetnek?! Pedig tudhatnák, hogy nekünk már nem fáj semmi, csak az ő fájdalmuk – mondta a mindenre érzékenyen reagáló Éva-lélek.
- Látod, most van a temetésünk – szól Ákos-lélek – és jobban szorította Éva kezét.
- Nézd, mennyien vannak! Mindenki sír, mindenki miniket gyászol! Mennyi könny hull értünk. Gyászolják fiatal életünk elmúlását, a be nem fejezett egyetemet, a barátainkat, akik velünk együtt, egy más helyszínén vannak eltemetve.
- Kísérjük haza szüleinket, és próbáljuk megvigasztalni őket.
- Addig elengedjük egymás kezét, majd utána találkozzunk ismét – nyugtatta Ákost is, magát is Éva. – Aztán pedig indulnunk kell.
- Látod, a többiek már úton vannak a végső hazába!
- Menjünk hát szüleink nyomában!

Mindketten elindultak, és a fájdalmak útján kísérték haza szüleiket. A lelkek nyugodtak voltak, hiszen egy sírba lettek temetve, ott is, örökre együtt lehetnek...

Otthon anyu és apu sírása hallatszott, akik nem tudtak megnyugodni a hihetetlen tragédiában. Nem szóltak egymáshoz, de mindkét pár tudta, hogy gyermekeiket már soha többé nem láthatják, csak majd odafenn. Nekik már csak a fájdalom, az emlékezés és a fényképek maradtak. Fájdalmuk leírhatatlan. Soha nem fognak felejteni, örök seb marad lelkükben ez a tél, ez az emlék. És majd jön a karácsony, és nem lesz eljegyzés, és nem lesz kikapcsolódás, és nem lesz már pihenés, csak az eltávozottakra váró teljes megnyugvás...

– Ákos! Hallasz? Nálatok is az van, ami nálunk! Kérlek, mondd utánam, amit diktálok – szolt Éva-lélek a barátjához. – Anya, apa, kérlek benneteket...

– Anya, apa, kérlek benneteket – ismétli Ákos-lélek szülei fülébe suttozva...

– ...engedjete el minket a nagy útra...

– ...engedjete el minket a nagy útra...

– ...most már mennünk kell! A mi földi életünk befejeződött. Ne akarjatok minket továbbra is itt marasztalni, csak megnehezítitek a magatok kinszenvedését és a mi elmenetelünket is. Nekünk már Ott a kirendelt helyünk, minket már várnak Ott! Nézzétek, a többiek is elmentek már, nekünk is indulnunk kell. „Csak az hal meg, akit elfelejtenek”, ti pedig soha nem felejtetek el minket. Szívünk hálás szeretete mindig veletek marad. Imádkozzatok értünk, mi pedig Ott előkészítjük nektek végleges találkozásunk helyét! Isten óvjon benneteket, áldjon meg sok jóságotokért, és próbáljatok belenyugodni Isten akaratába! Mennünk kell!

– ...Mennünk kell! – fejezte be Ákos-lélek is a búcsúzást, majd ismét egymás kezét fogva szálltak fel Oda, ahol már várták őket a többiek. Még egyszer visszanéztek: látták a soha nem hervadó virágok tömegét közös sírjukon, utolsó búcsút intettek szeretteiknek, városuknak, egyetemüknek, és boldogok voltak, mert szerelmüket már nem fogja érni semmi próbatétel, ők már örökké szeretni fogják egymást, örökké egymás kezét fogva...

Ketten együtt is csak 48 évesek voltak...

ÚJLAKI T. ERZSÉBET

Ádám teremtése

*Michelangelo freskója alá
A Sixtus-kápolnában*

Az Isten

Rögből teremtette: földből,
vízből és porból –
sárrá gyúrható Mindenségből,
örökkévalóságtól született pillanatból –,
de én sohasem láthattam,
csak tudom az Ősanyagot,
csak amivé lett:
Ádámot, az Ember-magot.
És alkotott Színeket:
sárgát-napnyit,
azúrkéket-tengernyit,
zöldet-erdőnyit,
de előttem rejtve az út
portól a lélekig,
kéktől a zöldig, sárgáig:
az Édenig.
S lett a Titokból Ember,
fény és sötét,
Nap és Hold,
minden, aminek lennie kellett,
és semmi, ami sohasem volt.
Az Isten akkor ott ilyen volt:
Ádámra mutatott.

A Festő

Ott a palettáján az Ősanyag,
a Szín: a kék, a sárga, a zöld,
az isteni fehér, s ahogyan az Embert
megalkotta, már látom én:
az állványon, a magasban,
a kápolna tetején
mint ömlik szét a Fény
a megszületett Ádám testén...
Csak ecsetvonásnyira a két ujj
– hosszú lesz az út Embertől Istenig –,
aztán engem ott felemelt, elragadott,
és én láttam a Festőt, amint alkotott
és Istenbe kapaszkodott.

Március

Még fájnak nekem a fák
– magam is az vagyok,
engem is kéreg vesz körül,
rám kérgesedett egészen az Idő,
hordom, mint rongyos, téli ruhát -,
vállamon lóg a szélkendő,
s utánam cinegeujjú fűzfa kiált.

Pattanna már a rügy, a mag,
hasadna melege a virág,
de még jeges tócsákba pislog a nap,
s tenyeredben elfér a kinti világ.

Tört tükörben nézed magad
– arc egy levetett maszk alatt –,
benned vacogva ébred egy halk ének,
s ledobod fájó időkérgét a télnek.

Homoródi esték

Eszternek

Két fenyőág közé születik a hold,
ezüstre váltja vizét a Homoród,
paták alatt lassan elfogy az út,
esti imára csobog a Mária-kút.

Levetett gúnyákban fáradás alszik,
keszkenőbe sóhajtás hajol,
harangvirág kongat régi meséket,
s Csaba király itt jár valahol.

Fenyők tetejéről csillag hull,
sötét pántlikát ír már a patak,
fecskebújtató, öreg eresz alól
csikóként az álom kiszabadul.

Ablakok

Ablakok,
zárt embergondolatok:
függönyözött félelmek,
sötét álmok,
titkok,
szerelmek,
halálok –
rettegett világok.

Ablakok,
nyitott házgondolatok:
fények,
magasságok,
ébredések,
vágyak,
virágok,
kiáltások –
kitárt világok.

Őszi ének

Szálfákat kínoz már a szél,
avarrá lesz minden levél,
kő alá búvik az Idő,
a tisztás szomorú kerengő.

Hűvös esők énekelnek,
barnulnak rövid perceink,
apró ködök tornyot ölelnek,
sárrá váltak nyári lépteink.

Halkulnak fecskehangjegyek,
száraz levélen fáradt bogár;
látod, sokasodnak az időjelek,
s a zöld színeváltozása fáj.

Este nagyanyámnál

Házát a dombnak feszíti az este,
muskátlis ablakában szűkül a világ,
csillaggyűjtő, kis bogarak szállnak,
s szíromruhát zárt egy álmos virág.

Öreg gerendában szű perceg,
lámpavason csüng ökölnyi fény,
mesék szóttésébe takaródzunk,
a tornyos ágyban nagyanyám és én.

Boszorkák, tündérek, óriások jönnek,
falvédőről dunnámra kék galamb röpül,
kockás kendőben kenyérillat pihen,
s nyugodt álmok gyűlnek az ágyam körül...

*

Gyermekévekkel ellibben a meseszál,
el-elkapom még megkopott fonálát,
égig érő fát araszol az emlék,
s keresi ibolyaszemű nagyanyám'.

VARGA KATALIN

Nem adom fel!

Most sajnáljam magam? Két éve elváltam, enyhén mozgássérült lettem. De van egy lakásom. Szociálpedagógusként dolgozom a Családsegítő Intézetben.

Gyerekem, sajnos, nem született. Édesapám tavaly meghalt. Édesanyám a szomszéd házban lakik.

Nem jó egyedül, ez az igazság! Barátnőim unszolására is talán, de regisztráltam egy társskereső oldalon. Az eddigi felhozatal nem túl biztató.

Itt van az egyes számú jelentkező fotója: hosszú, zsírcsimbókos fürtök, foghíjas mosolyán egy fogorvos meggazdagodhatna. Na és a helyesírása?

A végeredmény: nem akarok találkozni vele!

„Csak egy laza, szexen alapuló kapcsit szeretnék.” – írta a másik. Talonba vele!

Kétméteres, szuperjárgánnyal érkező fiatalember. Aki nagyon kíváncsi volt: enyém-e a lakás?

Egy frászt!!

De van itt...valaki. Csupán a telefonszámát adta meg.

Rendben van „Mr. Titokzatos”, én is elküldöm a mobilom számát. Ez négy napja történt. Ülök az erkélyen, és romokban hever a lelkivilágom.

Összerezzenek a telefon hangjára.

– Szép napot, Viktória, András vagyok – mondja egy kellemes férfihang.

– Vajon ki lehetsz? – mondom magamban. Aztán eszembe jut, hát persze, ő „Mr. Titokzatos”.

– Szia, András! – üdvözlöm vidáman.

– Tudod, én még sosem ismerkedtem így – kezdi zavartan.

– Valóban, rizikós az ilyen netes ismerkedés, de ez is egy lehetőség, úgy érzem – szögezem le.

Majdnem egy órát beszélgetünk. S ezt egy hétig naponta megismétljük.

Annyit már elárult ez a zárkózott fiú, hogy balesetben sérült meg, gyógytornára jár, és az orvosok is jóval biztatják. Mégis úgy érzem, maga alatt van, és a sebeit nyalogatja. Találkozhatnánk már végre!

– Viktória, találkozhatnánk már személyesen is. Mit gondolsz?
– kérdezi.

Milyen intuitív. De jóóóóóó!!

Másnap teljes megújulás a program. Zuhanyozás, hajmosás, fogmosás, pici parfüm. Visszafogott ruha.

Éppen a kávé készítem, amikor pontban négy órakor megszólal a csengő.

Begördül a sarkig tárt ajtón gerberástól, tolókcocsitól András.

– Szia, Viktória – puszil meg kedvesen. – Éppen olyan vagy, mint amilyennek elképzeltelek.

– Te sem panaszkodhatsz! – nevetek rá.

Itt ül előttem egy magas, kedves arcú, barna szemű srác. Mosolyog ugyan, de szomorúság van a tekintetében.

A konyhában telepszünk le. Egy mozdulattal ül át a kocsijából a konyhaszékre. Kis gondolkodás után teszem fel a kényes kérdést.

– András, te sosem voltál nő?

Kavargatja a kávéját, s csak hosszú percek múlva válaszol.

– Volt egy menyasszonyom, de a baleset után elküldtem. Sajnálathból senki se maradjon velem – Most olyan hidegek a szemei.

Folytatnom kell a kérdezést, egyre jobban érdekel a sorsa.

– Mesélnél a balesetedről?

Szinte belefehérednek az ujjai, annyira szorítja a moka kanalat.

– Hárman ültünk az autóban a szüleimmel – kezdi halkan. – Belénk rohant egy örült a szemközti sávból. Részeg volt. Viktória! – most már kiabál András. – Mind a ketten bennégték a kocsiban. Én kirepültem a szélvédőn, így menekültem meg. Te vagy az első, akinek ezt elmeséltem...azóta.

Hosszú percekig hallgatunk. Odaadok neki egy papírzsebkendőt, itassa már fel az eltitkolni akart könnyeket.

Szorítja a kezemet, és folytatja, mint aki megkönnyebbült.

– A húgomhoz költöztem a baleset után, amikor kijöttem a kórházból. Inni kezdtem, hosszú hajam, szakállam volt. Többet voltam részeg, mint józan. Aztán egyik reggel, ahogyan belenéztem a tükörbe, megundorodtam a látványtól.

– Nem adom fel! – kiabáltam, és egy egész üveg konyakot vágtam a tükörhöz. Azóta nem iszom. –

Megint csak hallgatunk. Aztán bebotladozunk a szobába, miután befaltuk az összes szendvicset.

– Veled minden olyan egyszerű, te kis... te – simogat meg.

Olyan jó, tiszta illata van ennek a fiúnak. A vállára hajtom a fejemet. Ő pedig megcsókol. Aztán én felugrom, és a fotel biztos fedezékéből mondom:

– András, én most egy kicsit zavarban vagyok.

Jó mulat rajtam.

– Azért menekültél el? Nyugodj meg, egy ideig még nem futok utánad. – Még a szeme is nevet most.

– De mesélj már te is magadról – kérlel.

Tekeredik a szöveg belőlem, és a világért sem ülnék le melléje.

– Nekem az izületeimmel voltak problémáim. Megfáztam még asszony koromban. De szerencsére megállt a folyamat, és hála az akaraterőmnek, nem kerültem tolokocsiba.

– Te nem kerültél oda, én pedig ki szeretnék kerülni belőle. Ilyen egyszerű! Segítesz ebben? Viktória, fogjunk össze! – húz magához.

Odaülök hát melléje. Hozzábújok. Jó ez így, és éppen vele.

Aztán elbúcsúzik, megígéri, holnap is eljön.

Amikor megszólal a telefon, tudom, hogy ő hív. Nem is lakik messze tőlem.

– Ha jó idő lesz, majd csavargunk egy nagyot. – Tele van lelkesedéssel a hangja. Meséli, hogy újra beindítja az autószerelő műhelyét. Felveszi a harcot a betegséggel. Megbeszéljük, hogy mind a ketten kimegyünk az erkélyre, integetünk egymásnak.

– Viktória, belegondoltál már? Ketten együtt győzhetünk.

Aztán... szinte egyszerre mondjuk: NEM ADOM FEL!

VIEMANN LÁSZLÓ

Mítosz

Mi a vonzóereje a mítosznak?
miért szeret az emberi értelem
egy történetet? Miért van Plátónak
“Köztársaság”-ában mese a végzetten?
Gödel szerint a gondolat – bizonytalan
alapelv. Igazság kiterjed, messzebb,
mint az emberi értelmi képesség,
és képtelen felfogni azt magasabb
fogalommal. A jóság, a kedvesség,
a szeretet és füzére mindazoknak,
mi ad, lesz – kirobbanása mítosznak.

Komoly verse az ajándéknak

Adtál nekem egy kicsi ódon,
faragott “ivory” elefántot,
egy jelet nekem gyönyört adón,
nekünk az óhajt is jelentett.

Ugye, akartam azt növelni
és emeljen minket a légbe.
Széles hátán veled lebegni
Afrikának legmelegébe’,

és engedni menni, szaladni
át szerelem gőzlő bokrain,
amíg trópusokon havazik,
vagy eltörjük búbos csontjait.

De óh! – ilyen szívtelen adás,
ha zenéjét az ivory kulcson
– bátran – egy napon lejátszanám
azon a gyászos kulcs-tónuson.

Emlékemnek semmi dallama,
éppen úgy, mint az elefántnak,
sajnálatos tónus lenne, ami volt,
egy élő, és az már nincs, halott.

Mint minden, amit úgy szeretek,
kimúl', elhunyt, mint az elefánt,
habár mi tudjuk, volta annak
megfizethetetlen, komoly ár.

Köszönöm, Úristen!

Most, amikor elérhetem megélve
Emberélet idejének alkonyát,
és engedted látni unokáimat,
így kiváltságosnak érzem magamat,
mert szépíted, mi időből megmaradt.
Megáldottál gyümölcsével e kornak!
Köszönöm, Úristen, ajándékokat.

Hála Neked Úr a két unokámért,
óvd meg őket minden búbánatért,
legyen kedved bennük – tisztelve téged.
Add nekik a mindennapi kenyered,
hogy elérjék az Örökélet-Eged.
Én, míg lehet, ölelem mátkáimat!
Köszönöm, Úristen, ajándékokat.

Ajándékok

A nőnek adtam arany medalliont,
gondolva képemet viseli azon.
Ő belezárt abba kicsi pillangót,
aminek a szárnya színe égbék volt,

és hordta azt, amíg egy felizgult napon
hozzám fordult hévvel, tükröstül, vágýón
mohón flört-csókra, és eltört a doboz,
így a lepkécske elrepült szabadon.

Adtam neki egy drága antik gyűrűt,
amit szerelmes vesztett el zálogul.
Egy este tengerről kezére bámult:
mert gyűrűjéről gyémántot hiányolt.

Halmoztam őt állandón virág-lánccal,
az is elmúlik, mielőtt elszárad.
Ő túlél gyémántot és aranyat,
leszek hát akkor gavallér – virággal.

Lelkes fiatalság

Lelkes fiatalság, kik szabadságért
rajongtak a reményük mámorában.
Végre jött az idő, hol élet elért
értelmét kapja az egyéni jogokban.
Tisztelet illő lesz az államforma,
mint a múltból ismertetett elődünk.
Talán az, ránk köszöntve függetlenül
népünk képessége szerint, szabadon
tervezhet, külföldi elnyomás nélkül,
egy jövőt és életet. – E fogalom,
vagyódás, erényt adott – félszázadra
visszagondolva – az ország népének
egyhangún. De, teória ért botra!
Nemes sóvárgást az idegen eszme
akkori brutális rendje elnyomta.
Világ köteles cselekedetének
kihagyott, tétlen engedte vérezni
magyarságunk, jogos generációnk,
és ad kitérő választ mai napig.

VILLANT JÓZSEF

SMS versek

megszeppenve térden állok,
hódolattal nyújtok át egy nagy szívvirágot,
aki adja, az nem dilis,
a virág latin neve: Dicentra spectabilis.

– nem lényeges, csak épp az eszembe ötlött –
csókolták már, rajtam kívül, a lábadon a körmöt,
én ezt a legnagyobb hódolatnak tartom,
mindegy, hogy a cipő milyen: arany-e vagy karton.

amilyen messze van a kelettől a nyugat,
amilyen nehéz megfogni egy nyulat,
oly távol essen tőlem, és essen nehezemre
megbántanom téged, jó gondolat, nemde?

szerelmem, az eget nem,
de az almát a fáról már lehoznám érted,
ezt nálam már elérted,
mást is, esetleg a körtét,
ha a létra ketté nem tört még,
lehet, még a meggyet,
többet nem, csak egyet,
lehoznám én érted még a dinnyét,
csak építtetni kellene egy pincét,
mert akkor lenne hitele, ha mondom,
hogy a felszínről a mélybe lehordom –

amilyen messze van a nyugattól a kelet,
amilyen mélyen van az atlantiszi lelet,
oly távol álljon tőlem megsérteni téged,
előbb lesznek hinduk a latinos népek –

amilyen messze van Jerevántól Makó,
ahányszor nyerít a trójai faló,
annyiszor mondjam durván ki a neved,
oly távol álljon tőlem perlekedni veled –

ha én a te neved csak egyszer is szidom,
váljék belőlem citrom (Citrus limon),
ha nem mondom ki neved kellő tisztelettel,
ébredjek egy reggel pacsirtafű-fejjel –

mondhatod nekem,
hogya a vers az életem,
de ha nem lenne ilyen ihlet,
mit lelke csak szemedből meríthet,
nem írnék egy árva sort se,
csak állnék, mint egy öreg Porsche –

bőröd fehér tündérrózsa, hajad Piper nigrum (fekete bors),
arcod nagy szírvirág, szemed harang bim-bum,
ajkad illatos rezeda, pirosuló mécsvirág,
fogaid úgy sorakoznak, mint narancseperfák,
nyaktól lejjebb tiltva vagyok, mert megszólal a nagy kürt,
akkor gondolkodj el azon, mi lesz pukkanó dudafürt –

recsegnek az ágak
idegen ütemre,
tornyosul a harag,
rozsdát szór szívemre.

rám verte durva bilincset az este,
boldogan olvadnék most puha tenyeredbe.

arcomon a ráncok kisimulnak,
elcsitul a tél,
felébredt szeméttelép-lelkem,
hétfő reggel van,
s te megjöttél

ZSATKOVICS EDIT

Néma sikoly

Kútba néztél,
hogy kiáltásod magába zárja,
rétre mentél,
hogy kiáltásod
nyomán meghajoljanak a füvek,

barlangba bújtál,
hogy kiáltásod
visszaverődjön,
s a túlsó végen is,
ne csak elől nyöszörögjön,

inkább felerősödjön,
szörcsögő hangszórók
s egyéb mondvacsinált
tapsok helyett –

KONCENTRIKUS KÖRÖK

Csak sugarainkban:
naptól s egymástól
való távolságainkban,
átmérőinkben,
széttárt karunk sugarában
kifeszített lélekhúrban –
kit és mennyit szorítunk ki,
avagy töltünk be
életünkben a levegőből,
majd a földből.
Csak ennyiben különbözünk:
egyetlen középpontunk
égő keresztje virraszt értünk.

Bemutatózunk

FÁKLYA Irodalmi és Képzőművészeti Stúdió – Kárpátalja:

A Kárpátaljai Magyar Fáklya – korábban Négy Égtáj – irodalmi és képzőművészeti stúdió mindössze pár hónapja indult. A kezdeményezés célja nem volt más, mint létrehozni egy olyan alkotóműhelyt, amely a legendás Forrás Stúdió mintájára kineveli Kárpátalja „új vetését”, egy olyan fiatal költőkből és írókból, grafikusokból, népdalénekesekből és amatőr színjátszókból álló csapatot, amely a jövőben akár egy új stílust képviselhet az egyetemes magyar kultúrában.

A stúdió vezetését Kenyeres Mária magyartanár, újságíró vállalta magára. Igen ígéretes tehetségeknek bizonyultak a Beregszászi Kossuth Lajos Középiskolában, valamint a Zrínyi Ilona Középiskolában tanuló fiatalok.

A fiatal alkotók műveit rendszeresen közli a Kárpátinfo melléklete, a Naplopó, a magyarországi Partium és a Kárpátaljai Hírmondó. Egyre népszerűbbé válnak a fiatal alkotók nemcsak Kárpátalján, de az anyaországban is. Eddig két alkotó jutott publikálási lehetőséghez a Fáklya alkotói közül az „Együtt” irodalmi, kulturális és képzőművészeti folyóirat „Új vetés” rovatában: Kenyeres Mária és Lőrincz P. Gabriella.

Bízunk benne, hogy a többi fiatal is felzárkózik az elismert alkotók sorába, és lesz Kárpátalján új stílus, új irányzat, irodalmi utánpótlás.

Kenyeres Mária 1973. augusztus 5-én születtem Mezőváriban. Az általános iskola befejezését követően alsó tagozatos tanítói diplomát szereztem a Munkácsi Tanítóképzőben, majd elvégeztem az Ungvári Nemzeti Egyetem magyar nyelv és irodalom szakát. Tanár vagyok, újságíró. 2003–2005 között a Vári II. Rákóczi Ferenc Középiskola igazgatója voltam, majd az Ukrajnai Magyar Krónika és a Beregszász hetilap újságírója. Jelenleg a Beregszász hetilapnál állok alkalmazásban, illetve a Beregszászi Zrínyi Ilona Középiskola magyartanára vagyok. A Kárpátaljai Magyar Fáklya irodalmi és képzőművé-

szeti, illetve a Bóbita amatőr gyermekszínházi stúdiót vezetem. Írni szórakozásból kezdtem: amit nem írhattam le egy újságcikkben, de megírni érdemes – azt foglaltam versbe.

Imre Ádám 1992. február 10-én született Beregszászban. 1998-ban kezdte meg tanulmányait a Beregszászi Kossuth Lajos Középiskolában. Már óvodás kora óta szeret rajzolni. Még kisgyermekkorában súlyos tragédia érte: elvesztette az édesanyját. A későbbiekben Csernyiga Gyula és Gogola Zoltán festőművészek is felfigyeltek a fiatal, tehetséges alkotó műveire. Kezdetben mások műveit másolta, később gyakran illusztrálta önálló alkotásaival barátja, Fodor-Nagy Gergely verseit. Legkedvesebb témái: édesanya, édesapa, szenvedély, az élet eredete. Jelenleg a Kárpátaljai Magyar Fáklya irodalmi és képzőművészeti stúdió tagja, egyik legtehetségesebb alkotója.

Fodor-Nagy Gergely a Beregszászi Kossuth Lajos Középiskola 10. osztályos tanulója (magyartanára Huszti-Kacsur Andrea). Kedvtelésből és a magyar nemzet iránt érzett elkötelezettségből kezdett verseket írni. Szabadidejében az ifjú cserkészek számára szervez programokat, így filmklubot, közös kirándulásokat. Tervei szerint szeretne továbbtanulni magyar történelem szakon. A Kárpátaljai Magyar Fáklya irodalmi és képzőművészeti stúdió tagja.

Mónus Dóra a Vári II. Rákóczi Ferenc Középiskola 9. osztályos tanulója, aki kisgyermek kora óta az iskolai mesemondó- és szavalóversenyek lelkes résztvevője, korábban a Talentum, később a Ficseri, valamint a Kárpátaljai Magyar Fáklya irodalmi és képzőművészeti stúdió tagja. Azon túl, hogy kiválóan szaval és mond el meséket, verseket is ír, bár a prózaírás inkább az erőssége. Kedvenc költői közé tartozik József Attila és Vári Fábián László.

Délczegh Nikolett a Beregszászi Zrínyi Ilona Középiskola tanulója (magyartanára: Kenyeres Mária). Már óvodás kora óta érdeklik a mesék, a versek, a mondókák. Pár hónapja próbálkozott meg először a versírással. Jelenleg tízedikes, terveit szerint bölcsészkaron folytatja tanulmányait. Jelenleg a Kárpátaljai Magyar Fáklya irodalmi és képzőművészeti stúdió tagja.

File Anett a Beregszászi Zrínyi Ilona Középiskola 6. osztályos tanulója (magyartanára: Kenyeres Mária) még nem veszi komolyan a költészetet, így játékos, vicces formában áll hozzá a versíráshoz. Ez tükröződik vissza pl. az Itt a tél című verséből. A Kárpátaljai Magyar Fáklya irodalmi és képzőművészeti stúdió tagja.

Bodnár Alexandra a Beregszászi Kossuth Lajos Középiskola 10. osztályos tanulója (magyartanára: Huszti-Kacsur Andrea). Kedvtelésből ír verseket. Meglehetősen zárkózott, de öntudatos egyéniség. A jövővel kapcsolatos terveit nem árulta el. A Kárpátaljai Magyar Fáklya irodalmi és képzőművészeti stúdió tagja.

Horváth Adrienn a Beregszászi Zrínyi Ilona Középiskola 6. osztályos tanulója (magyartanára: Kenyeres Mária). Tisza című verse az első, amit megmutatott a kíváncsi közönségnek. A szakember, Bakos Kiss Károly véleménye szerint formailag és tartalmilag egyaránt helyes szerzemény. A Kárpátaljai Magyar Fáklya irodalmi és képzőművészeti stúdió tagja.

Szemere Judit a Beregszászi Kossuth Lajos Középiskola 11. osztályos tanulója (magyartanára: Huszti-Kacsur Andrea). A beregszászi városi és a megyei tantárgyi vetélkedők többszörös győztese magyar nyelvből és irodalomból. Érdeklődési

köre széles, szívesen vesz részt tanulmányi versenyeken, de kirándulni, olvasni – és mint kiderült – verset írni is szeret. A Kárpátaljai Magyar Fáklya irodalmi és képzőművészeti stúdió tagja.

Kalinyina Krisztina a Beregszászi Kossuth Lajos Középiskola 8. osztályos tanulója. Kedvtelésből kezdett verset írni, de figyelemre méltóak grafikái is. Rajzai közül eddig a legsikeresebbek A kisgyermek és a Női portré. A Kárpátaljai Magyar Fáklya irodalmi és képzőművészeti stúdió tagja.

Majoros Viktória a Beregszászi Zrínyi Ilona Középiskola 9. osztályos tanulója (magyartanára: Kenyeres Mária). Kedveli a verseket, szeret véleményt nyilvánítani az élet nagy kérdéseiről, a hazáról, a szerelemről, az emberi kapcsolatokról. Nem tudatosan ír, bár érdemes lenne elgondolkodni azon, hogy a prózaírást igényesebben és gyakrabban művelje. A Kárpátaljai Magyar Fáklya irodalmi és képzőművészeti stúdió tagja.

Ábrahámné Ágnes: Tizenhárom éves korom óta írok, ötévesen már olvastam, s életem során sokat szavaltam. Öt év kihagyás (haldoklás miatt) után újra írni kezdtem, tömör novellínókat, novellát és főképpen verseket. Az internetet nemrég ismertem meg, és csak egy ujjal írok. Írásaimmal szeretném megmutatni, hogy a legmélyebb poklok bugyraiból is ki lehet jönni. Mindenem a számítógép, ami ismét írásra falkasztott – férjem segítségével. Az internetnek köszönhetően tárulkozott ki előttem a világ, s találtam barátokra. Írásaim folyóiratokban, antológiákban jelentek meg.

2007 decemberére – születésnapomra – megjelent „A leletei mögött rejlő ember” c. önálló kötetem, amiben életem történetével ismerkedhet meg az olvasó. A kötet több irodalmi társaság és magánszemély meglepetés-ajándéka volt számomra.

A Barátok Verslistának köszönhetem, hogy súlyos betegen még írok, s mosolyogva élek!

Balázs László: 47 éves geofizikus vagyok. Szentendrén élek családommal. A tanítás és kutatás mellett az életem nagyon fontos része az irodalom. A napi több órás ingázás során verseken, versekben utazom, mindennap másfelé és mással. Néha, ha nem látják én is írok...

Barna Júlia: A családom mellett az írás és az olvasás a legfontosabb az életemben: ezzel mindent elmondtam magamról. Későn léptem a nyilvánosság elé a verseimmel, két éve (61 évesen) jelent meg a könyvem *Álmok másnapján* címmel. Még kétkötetnyi versem van, ha azokat is sikerülne kinyomtatni, akkor – az átélt csapások, fájdalmak, kudarcok ellenére – kerek lenne a világ számomra.

Bárdos Attila: Budapesten születtem 1941-ben. 1960-ig Baján voltam gyerek és diák. Egyetemi évek következtek Szegeden: a matematika és a számítástechnika nagyjainak bővületében. Szép Szőke Szegedem, első és igazi szerelmem is ott talált rám. Alkalmazott matematikusi diplomát szereztem. Pályakezdként Budapestre kerültem, itt ragadtam. Kutatóként, oktatóként, hivatalnokként dolgoztam Magyarországon és a nagyvilágban.

Budapesti vagyok, Bajáról álmodom, de haza már csak látogatónak járok. Írásaim jelentős része bajai ihletésű gondolat születése. Ezek közül az első válogatás, 135 haiku „*Öregszik a délután*” címmel a *bajai Sugó-kör* sorozatban jelent meg ez év tavaszán. Második kötetem most készül, amelybe a nyugtalan magyar társadalom fővárosában, a mindennapi munkába járás során tapasztalt élményeim és gondolataimat gyűjtöttem össze – verses formában.

Bodó Csiba Gizella: Eddig 12 önálló kötetem jelent meg, versek, útinaplók, önéletrajzi regény stb. Már készen áll ez évre is egy verseskötet, s félúton van egy regény is. A 11. könyvem hátoldalán ez áll: „Az írásaim én vagyok! Hangulatok – gondolatok! Magamból mindent átadok, nem tartogatok, talán így adhatok elcsendesülést, harmóniát Emberért, Földünkért kiáltózt, hogy szebben csináljuk tovább, amíg lehet, e nagy ajándékot, az Életet”. Ez vagyok! S ma is vállalom. Hiszem: ha csak néhány mondat is megérint valakit az írásainkból, már értelme volt. Budapesten élek, Miskolcon/Diósgyőrben születtem.

Írtam porba, papírra, ma már irodalmi folyóiratokba, antológiákba, honlapokra. Csak az elindulás volt nehéz, a „Barátok” sokat segített. 2008-ban kaptam meg az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat is publikációs kategóriában. Gyermekkori álmaim valósulnak meg – lehet, abban a korban, amikor sokan már nem tudnak mit kezdeni magukkal. Hálás vagyok a sorsnak s mindazoknak, akik segítenek – Barátoknak, alkotó társsaknak, olvasóknak –, mert erőt és kedvet adnak, hogy írjak, amíg van mondanivalóm.

Bor Erika (Evelyne Langerh): Bor Erikának hívnak, közel 31 esztendeje kaptam édesapámtól e nevet. Az általános iskola után tanulmányaimat a Ruhaipari és Iparművészeti Szakközépiskolában folytattam, melynek elvégzését követően – egy megváltozott anyagcsere-állapot következtében – figyelmem az egészségügyi pálya felé orientálódott. Tíz évet töltöttem el benne, részben ennek köszönhetem, hogy megtanultam a humánum fontosságát az életben. Nagy hatással van rám Antoine De Saint-Exupéry: A kis herceg című műve és József Attila költészete, valamint az amatőr, illetve a kortárs magyar irodalom. Számomra kedves dolog másokkal megosztani a gondolataimat, ha azokat a többiek is szívesen fogadják.

Ha olykor csak nagyon rövid időre lépjük át egymás életének kapuit, akkor is ott hagyunk egymásban valamit: ÉRZÉSEKET! Köszönéseket, gondolatokat, sokszor ki nem mondott

szavakat, a másik szemében meglátott érzelmeket, bánatot és – a mai életben ritkán – boldogságot! Az élet viharai messzire sodorja tőlünk a barátokat, ismerőseket, családtagokat, egyszer VOLT szerelmeket, EMBEREKET. És mégis valami – MINDEN – itt marad belőlük, hiszen vannak dolgok, melyek nem logikai elven működnek, hanem ITT, legbelül a szívben, érzésekből táplálkoznak...

Ezek a kis írások egy amatőr alkotó időtöltésének gyümölcsei; szeretnék most megosztani közülük néhányat Önökkel is.

Demjén Lászlóné vagyok, Sátán lakom, és az ózdi kórházban dolgozom mint ápolónő. Gyermekkoromtól kezdve szeretem az irodalmat, az olvasást, nem is emlékszem, mikor nem írtam verseket, novellákat. A kötetbe kerüléssel egy álmom válik valóra. Egyszer elhatároztam: ha negyvenéves leszek, megjelenik valahol egy művem. Májusban leszek negyven... Ez már magában is dicséretes dolog, azt hiszem. Csak nagyon rövid időnk van arra, hogy beteljesítsük a vágyainkat. Nekem ez volt az egyik, s lám – teljesült.

Dobler Anita: Budapesten születtem, jelenleg Kecskeméten élek és dolgozom. Felsőfokú tanulmányaimat is „Hírös város” jogi egyetemén folytatom. Nagyon szeretek olvasni és verset írni – több-kevesebb sikerrel, ám annál nagyobb lelkesedéssel. Szeretném, ha versebe öntött érzéseimet minél több ember fogadná jó szívvel, és ha csak egy gondolat is célba talált, arra szokták mondani: „már nem hiába kelt fel a nap”...

Fazekas Margit (Szomorúfűz) vagyok. Régen, egy októberi napon, a Mérleg jegyében születtem. Talán ezért is kedvelem az őszt. Több évtizedes könyvtárosi munkám során végérvényesen elkötelezettje lettem a könyveknek, a zenének, az irodalomnak. A szépség, a nyíltság, az őszinteség, a szeretet fon-

tos számomra. Szeretek álmodozni, hiszen ott szabadon szárnyalhatok. Lételemem a napfény. Szeretem a holdat, a csillagokat, a természetet. Az 1980-as évektől – mióta tolókcocsiba kényszerültem – írom ki magamból az érzéseimet, a gondolataimat, a fájdalmamat. Az írásaimat nagyon sok szeretettel ajánlom az én Kincseimnek.

Fehér Kornél: Miskolcon születtem 1955-ben. Szüleimtől a Fencsik Imre nevet kaptam. A Bláthy Ottó Villamosipari Szakközépiskola elvégzése után villanyszerelőként kezdtem el dolgozni. A KKMFL levelező tagozatát munka, család és kisgyerekek mellett végeztem el.

Egy sugallatra, irodalmi élmények és egy örült szerelem hatására 1972-ben írni kezdtem. Földi gondok és lelki bajok miatt 1974-ben gyakorlatilag abbahagytam a verselést. Úgy egy éve írok ismét, egy internetes versíróversenynek is köszönhetően, ahol a vártnál nagyobb sikerrel szerepeltem. A Fehér Kornél név már legelső kézírataimon is megtalálható.

Lelkem mélyén titokban írónak készültem, de csak egyszerű iparos lett belőlem. Ma már legfeljebb költőként nevezhetem magamat „fiatalnak”, hiszen túl vagyok életem felén, most mégis úgy érzem, sikerülhet megvalósítani egykori álmomat. Ez első publikációim egyike, amibe három régi és egy új vers került bele.

Geisz László: Tösgyökeres soproni vagyok, nős, két nagylány apja. Bár az irodalmat mindig is szerettem, eredeti szakmám a tollforgatástól eléggé távol áll. Kenyeremet évtizedeken keresztül gépész üzemtechnikként kerestem, mérnöközemgazdász másoddiplomával. Mint sokan mások, ifjú koromban én is írtam pár szösszenetet, de komolyabban kb. három évvel ezelőtt kezdtem írni. Ebben a rövid időszakban több mint negyedezer írásom született. Főleg verseket írok, de van jó néhány dalszövegem, és írtam pár rövidebb prózai művet is.

Néha elég egy gondolat, hangulat, ritmus vagy egy bennem motoszkáló dallamfoszlány, hogy tollat ragadjak. Verseim között vannak gondolkodásra késztetők ugyanúgy, mint hangulati alapokon nyugvó természeti versek. Vannak szerelmes verseim is. Gyerekeknek szánt írásaimból lassan összejönne egy kötetre való. Dalszövegeim még megzenésítésre várnak.

Önálló kötetem megjelenésének anyagi korlátai vannak, de több írással szerepelek pl. a Verselő Antológia 2008 kiadványban és a 2009-ben megjelent Tízek kötetben is. Nyomtatásban csak pár pályázati eredményem révén vagy antológiákban vagyok fellelhető.

A Barátok Verslistán kívül megtalálható vagyok több fórumon és portálon, pl. az Amatőr Művészek Fórumán Soproni G. László néven, a Napkorong, a GothArt és a Virtus portálon – eredeti nevemmel. Tagja vagyok az Irodalmi Rádióknak is.

Gere Irén: Szigetszentmiklóson születtem, a Kis-Duna partján. Ott is nevelkedtem, ott végeztem az általános iskolát, ott írtam első verseimet még egészen kisdíák-koromban.

Könyvtáros lettem, tehát a „Könyv” állandó társammá vált. Életem minden sorsfordító pillanatában velem volt a vers – akár olvastam, akár írtam. Teljessé tette, teszi az életemet.

Gergely Edit: Esztergomban, a szülővárosomban élek. 32 éves vagyok. Egy helyi középiskolában tanítok angolt és történelmet. Időnként szeretem képekben átadni, amit gondolok és érzek – történjék ez egyszerű szavak vagy festmények formájában. Úgy találom, hogy amikor írok, akkor festek is, és amikor festek, akkor írok is egyben.

Úgy látom, hogy sodrásban lenni örömet és bánatot, szabadságot és kiszolgáltatottság-érzést egyaránt jelenthet. Ám csak a hit adhat igazi látást mindahhoz, ami történik velünk. Ha bíznak, akkor biztonságban érezhetjük magunkat – akár az erőteljes hullámok között is.

Golán Angéla Gabriella (Gambia): 1968. december 7.-én születtem a művészek városában, Szentendrén. Apám által, aki szobrász, már korán lehetőséget kaptam arra, hogy a művészek életébe és munkájuk világába betekinthessek. Már gyermekkoromban többször eltévedtem az irodalom rejtelmes útjain. 1984-ben Németországba kerültem, és miután megtanultam az irodalom e klasszikus nyelvén is kifejezni magam, 1987-ben elkezdtem a magam gondolatait és érzelmeit németül leírni. E mellett igyekeztem az anyanyelvemet is ápolni és fejleszteni. 2004-ig azonban inkább passzívan használtam a magyar nyelvet. Gyermekeim születése után viszont az aktív anyanyelvhasználat mindennapossá vált, és nagy örömmel vettem észre, hogy gondolataim egyre sűrűbben magyarul kíváncznak papírra. Így kezdtem el szabadidőmben az élet rám gyakorolt, sokrétű hatását: benyomásaimat és érzelmeimet magyarul is feljegyezni.

Gösi Vali: Mottóm: „Az igazi remekmű néha nem is olyan tökéletes. Csak sugárzik, a »csak álom« is benne van, a csillagok fénye, a tündéri. S a feladatnak ez a része, amikor a művész már nem tud művén segíteni: az utolsó ecsetvonást, a tündérit az Isten végzi el.” (Márai Sándor)

Nekem a versek, a könyvek, az irodalom: élet és halál. Nekik köszönhetem, hogy hálás vagyok létemért – még ha megmutatta legkegyetlenebb arcát is, és nem hívom, de nem is félem a halált. Nekem a rím, a ritmus: a lét dallama. A boldogság és a fájdalom muzsikája. Olvastam egy véleményt a verselésről, ahol a kritikus valahogy így fogalmazott: „a vers írója kiereszkolja magából a rímeket, feláldozva a mondanivalót is”. Én erről másként vélekedem. Lelkem hangjait ha versbe szedni készülök, előtte már hosszan muzsikál bennem az örömteli ritmus, vagy szomorú dalra kél a bánat, és szinte ösztönösen, lágyan köréje gyűlnek a dallamos verssorok. Nem érzem úgy, hogy rabságban tartják gondolataimat a rímek, a ritmusok, és

ma már tudom: a vers, az irodalom szeretete létünk értelme lehet: élni segít, és meghalni tanít. Nekem a vers a lelkem is.

Hajdu Mária: Hagyományörző, rímes, ritmusos verseket írok. Többnyire a szerelem, a természet motivál. Verseket már kisgyermekként írtam, de a prózaírással még ismerkedem. Mindkét területen bőven van tanulnivalóm. Van, akinek tetszenek a verseim és prózáim, biztosan van olyan is, akinek kevésbé. Megtekinthető minden írásom a www.hajdumaria.hu weblapomon. Szeretnék néhány kellemes percet szerezni az olvasóimnak, ebben a rohanó világban. Mottóm: „Csak a boldog ember gazdag, koldusszegény az, ki boldogtalan.”

Hangya Lajosné Korek Anna vagyok (59 éves), Gyomaendrődön élek. Fő műveim (közös alkotások a férjemmel): három remek felnőtt gyermek, akik energiát és hitet adnak. Gazdagok vagyunk, mert vannak kincseink: öt unokánk. Állattenyésztő agronómusból lettem pedagógus. 16 évvel ezelőtt találtam meg az igazi hivatásom – kollégiumi nevelőként. Szaközépiskolás, szakiskolás diákokat nevelek, tanítok önismeretre, türelemre, a valódi ÉLET-re. Őáltaluk vagyok „fiatal”. Középiskolás koromban írtam verseket, de azokat összetéptem. 2005 óta próbálkozom ismét versírással. Az ihlet hajnalban talál rám, amikor az iskolába indulok kerékpáron. Verseimet a gyermekeimnek és a fiataloknak ajánlom, valamint a közélet szereplőinek, mert Magyarországot meg kell mentenünk!

Hanyecz István (Stefanicus Hungaricus Firkász): 1946. december 25-én, Garán születtem. 1971-ben kötöttem házasságot Lám Etelkával. Nehéz, embert próbáló évek következtek. 1978 óta élünk Svédországban. Ma mint nyugdíjas, irodalmat, sportot szerető ember élem a hétköznapijaimat. Az írás gondolta lassan érett meg bennem. Hangos gondolatimat, az

írott szót, a verselést cirka 1990 óta művelem; kb. hét éve kapcsolódtam be a „firkáim” révén különböző magyar honlapok életébe. A Barátok Verslista tagja vagyok. 2005-ben jelent meg önálló kötetem, címe: Napfogyatkozás Etelkával a Duna partján. 2007-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat.

Horváthné Nagy Zsanett: 1982 telén születtem, Miskolcon. Iskoláimat nagyon sok helyen végeztem, kanyargós utakon és kalandos eredményekkel. Felnőttként már lelkesebb diák vagyok, 2005-ben szereztem pedagógiai diplomát, és idén vagyok harmadéves a Szegedi Tudományegyetem pszichológia szakán. Még keresem a helyem. Nagyjából egy éve kezdtem verseket írni és hangulatokat festeni. A művészet mindig közel állt hozzám, legtöbbször a befogadói oldalról, vagy pedagógiai módszerként, diagnosztikai eszközként, pszichoterápiás tanulmányként, vagy mint kreatív kifejezési forma – amit most igyekszem megragadni. Az alkotói oldal persze egészen más, telve meglepetések sokaságával és rengeteg tanulnivalóval, amikben majd boldogan veszek el. De egyelőre csak lenyűgöz az ezerarcú lehetőség, ami az egyszerű fehér papírban rejlik. Az ember felépíthet és le is rombolhat rajta egy egész világot.

Jószay Magdolna: Debrecenben, 1956-ban születtem, ma is itt élek; szerkesztő-tördelőként dolgozom. Gyermekek- és ifjúkorom óta voltak próbálkozásaim az írás területén, ezek jórészt elvesztek. Komolyabban a 1990-es évektől kezdtem versekben kifejezni magam, s igazán pedig az internethez való kapcsolódásom után, mindössze három éve mutatkoztam be nyilvánosság előtt különböző verses irodalmi oldalakon. 2006-ban jelent meg a Pedellus kiadó gondozásában *Aranygondolatok* című kötetem, mely nem internetes – hanem kizárólag saját olvasmányaim alapján, egy éven át, kézzel kigyűjtött – idézeteket

tartalmaz. Azóta két megjelent antológiában szerepeltem versekkel (*Héttorony*, *Téltúlélők*); folyamatban van három, s macskás történeteimet közli *A macska* című magazin. Büszke vagyok arra, hogy a Héttorony irodalmi felolvasóestjein már harmadik alkalommal választották az én versemet felolvasásra, s több mint két éve vagyok topikgazdája a Gyöngyszemek irodalmi fórumnak. Elsősorban saját kedvtelésből verselek; én úgy gondolom, hogy könnyebb megélni örömeinket, egyéni tragédiáinkat, lelki vívódásainkat, és letisztulnak, megnyugvást hoznak gondolataink, ha „kiírjuk” magunkból érzéseinket. S ha akad pár ember, akinek sikerült valamit közvetíteni, akkor már megérte.

Kacskovics Attila: Na, mi van? A legjobb válasz erre az, hogy na, semmi. És semmi képen lehetnék bármi. Élek, írok, festek, létezem, figyelem a világot magam körül, s ha valami nem tetszik, leírom, vagy elrakom befőttnék. Nem tudom, mi lesz belőlem, csak reménykedni tudok, hogy tetszeni fog. Az élet kemény, de csináld úgy, hogy megkedveljenek. Ja, és igen: 1989. április 13-án születtem Budapesten. Pont.

Kiss Csilla: Elmúltam negyvenéves, húsz évvel ezelőtt tanítónőként kezdtem a pályámat. Ma újságíróként dolgozom egy országos civil szervezet havi lapjánál és végzős pszichológia szakos egyetemi hallgató vagyok. Gyerekkorom óta szükségét éreztem annak, hogy a benyomásaimat, gondolataimat papírra vessem. Naplóírásnál, egyszerű verseknél, rövid szösszeneteknél tovább nem jutottam. Fiam orvosi műhiba miatt ma kerek székben, nem beszélő fiataalként éli velem az életét. Szmélyes tragédiám, haragom az évek alatt tapasztalattá szelődött. Mélyebb önismeret, a világ tudatosabb szemlélése és egy más – szavakon túli – kommunikáció felfedezése lett az eredmény. A fiammal való különleges kapcsolatból nyertem bátor-

ságot, hogy a tapasztalataimat másokkal is megosszam az írásaimon keresztül. Ha hosszan egymás szemébe nézünk, én kapom el hamarabb a tekintetem. Negyvenévesen értettem meg: csak az képes a mélységet elviselni, aki már ismeri – és ő megismerte azt.

Kondi Nikoletta: 1977-ben születtem Miskolcon, több éves utazgatás után Szigetszentmiklóson telepedtem le. Angoltanár vagyok, bár szerelmem örökre az irodalom és a filozófia maradt. Az írás számomra önkifejezés – sem több, sem kevesebb. Már jó ideje barangolok belső ösvényeken a „teljesség felé”, ebből az élményből születnek jelenlegi verseim. Az itt közölt három vers az „Út Sophiához” című ciklusból való.

Kovács József Tibor: Eltelt egy újabb év, ismét szólók hozzád a lapok felszínére felvéselt gondolataimon át, Ismeretlen. Tudom, csak élünk a semmiben súlytalanul, kortalan szerzetesként, de a végtelen felismerése a legbelső nyugalom kapujához vezet, hiszen múltad jelen-lét. Lépj ki velem a valóságból, hogy beléphess a valóságba.

Krausz István: Baracson születtem 1940-ben egy földműves család negyedik gyermekeként. Jelenleg Dunaújvárosban élek a feleségemmel. Két lányom, három gyönyörű unokám van. Géplakatos-hegesztő szakmából való nyugdíjba vonulásom óta hobby-kertemben töltöm szabadidőm nagy részét. Az irodalom szeretete gyermekkorom óta kísér, ez abban is megnyilvánul, hogy két verseskötetem már megjelent, a harmadik kiadása (novellák és regények) most van folyamatban. Tagja vagyok a helyi versbarátok körének és a Váci Mihály Irodalmi Körnek.

Kürtösi Gizella: Bócsán születtem, 1958. szeptember 22.-én. A Fővárosi Béke Gyermekotthon bócsai lakásotthonában dol-

gozom. Droggal érintett és magatartászavarral küzdő fiataloknak munkaterápiás módszerrel, személyre szabott családi neveléssel igyekszünk hosszú távú segítséget nyújtani további életükhöz. A harmonikus, derűs élet biztosíthatja azt az örömforrást számukra, amely kiválthatja és feleslegessé teheti a drog jelenlétét életükben.

Hobbim az írás. Szeretem a természetet, az embereket és a mosolygó arcokat.

Lelkes Viktória: Lelkes Viktória vagyok, felvidéki – pontosabban: csallóközi – 16 éves fiatal lány. A pozsonyi magyar gimnázium tanulója vagyok. Az irodalom nagyon rég foglalkoztat, és első verseimet Balassi hatására írtam. Majd – ahogy a suliban vettük tovább a magyar irodalom nagyjait – sorra jöttek a hatások, és keresgéltem saját utam, saját stílusom... Eleinte a barátaimnak mutattam meg a verseket, amelyeket írtam, de nem volt elég a 'Jééé, ez nagyon tetszik' kijelentés, így kezdtem keresni a kritikusokat, s bizony sokat koppantam is... ám ezek a „koppanások” segítettek hozzá a fejlődéshez, s úgy érzem, ennek köszönhetően „tisztultak” le a verseim, és nem maradtak mindössze csak formátlan gondolatszösszenetek. Ez az első komoly lehetőség, hogy megjelenhetnek a verseim, és ez nagyon feldob – nagyon hálás vagyok.

Magyar Magda: 1952-ben születtem, ma Hosszúpályiban élek. Itt egy irodalmi klub vezetője vagyok, remek tollú íróársakkal dolgozom együtt. Több aktív irodalmi csoport tagja vagyok, országos terjesztésű folyóiratok, antológiák közlik a műveimet. Több mint húsz éve írok, elsősorban verseket. Az érzések világa, a tapasztalás, a fantázia és a természet csodáivaló ereje egyaránt ott él az írásaimban. Eddig három kötetem jelent meg.

Michael Mender (Newyear): A Sors hullámai messze elso-dortak. Nagyon sokat láttam és tapasztaltam. Hátam mögött a beleilleszkedések hosszú sora. Több nyelv tanulása, több országban. Egyetemet végeztem, de nyugtalan lelkem nem engedett egy helyeben megmaradni, és azt tenni, amit tanultam. Érdekel minden, ami az emberi lét legnagyobb kérdéséhez közel hoz: Mi a célunk „itt”? Hosszú, küzdelmes utak után, visszafordultam magamhoz, a kiinduló ponthoz. Ezeket az utakat (belső harcokat) próbálom kiírni magamból!

Molnár József Bálint: 1940. novemberben születtem Szekszárdon. Nagydorogon nőttem fel. A középiskolát Pécsen jártam. Az ELTE matematika-fizika szakán diplomáztam 1965-ben. Rövid tanítás után mint számítógépes programozó helyezkedtem el. Munkám mindvégig a számítógéphez kötött, egészen nyugdíjba vonulásomig. Tíz évet dolgoztam német nyelvterületen is. Főleg Németországban, de Bécsben is sok időt töltöttem. Így például 1986-88 között is, amikor a családom is velem volt. Két gyermekem van. A fiam mérnök, a lányom közgazdász. Csepelen lakunk 1975 óta. A verselés, kisebb prózák írogatása régóta kedvenc időtöltésem, azonban csak nyugdíjba vonulásom után jelentek meg írásaim, többek között a KLÁRIS, a budaörsi Rímkovácsok című irodalmi folyóiratokban stb., valamint antológiákban, pl. a debreceni TÜKÖRKÉPÜNK, a pécsi TOLLFORGATÓK címűekben stb... Szívesen fordítom német köteteket (pl. Heinrich Heine, Christian Morgenstern) verseit. Írásaim olvashatók a <http://verseim.uw.hu> weboldalon.

Molnár Szilvia (Aphrodite): 1973-ban születtem Szegeden. Itt élek és dolgozom könyvtárosként. 13-14 éves koromban jelentkezett nálam először az a bizonyos kísérteties érzés: formába öntött gondolatnak kell a papíromra kerülnie. Az „írást” 1995-96 óta művelem tudatosan. Akkortájt születtek első hai-

kuim, azóta is ez a versforma a legkedvesebb számomra, ezért Fodor Ákos költészete példa előttem. Sok költővel tudok azonosulni, kiemelkedően Ladányi Mihállyal, akinek fanyar, kesernyés szerelmi kifejezésmódja belém ivódott. Kedvenceim: Beney Zsuzsa, Baka István, Kányádi Sándor, Weöres Sándor és még sokan. Sorolhatnék saját publikációkat, de nem teszem. Örök amatőrnek tartom magam, ez késztet folyamatosan arra, hogy szívjam magamba az újat, a szépet, s maradjak befelé örök elégedetlen...

Móricz Eszter: Debrecenben születtem. Írogatással már kamaszkorom óta foglalkozom. Az irodalom szeretete mindig is meghatározó volt számomra: amolyan családi örökség. A szépirodalom, a versek lételememmé váltak. Nagy kedvenceim: József Attila, Szabó Lőrinc, Tóth Árpád és Baranyi Ferenc. 2005 szeptembere óta jelentek meg igazán írásaim: először a Netversek, majd a Barátok Verslista, a Forrás, a Napsziget Íróklub, a Művészetek forrása és a Kaláka honlapjain. Nyomtatásban a Jelen-Lét, a Sodrásban 2006-2007-2008-2009 c. antológiákban, a Napsziget és a Képzeld el c. folyóiratokban, valamint a Torontóban megjelenő magyar nyelvű folyóiratban, a *Naplóban*. Eredeti foglalkozásomat is így választottam: nyomdász lettem, betűszedő. Mára már a számítógépes technika kiszorította „ólmos” szakmámat. Szerkesztő, montírozó, korrektor lettem. Két felnőtt gyermekem van. Nagyon pesszimista ember vagyok: ezt tükrözik a verseim is. Szeretem a természetet úgy, ahogy van, szeretem az embereket, szeretem a szépet s a jót... Úgy gondolom, ha egy valaki is elolvassa az írásaimat, akkor már megérte tollat ragadni.

Nagy Erzsébet (Pendzsi): 1953 januárjában, Hajdúböszörményben csodálkoztam rá először élő, lüktető világunkra. Már fiatal lány koromban írtam verseket, de azok elvesztek a fiókok mélyén. Inkább csak olvasója és tisztelője voltam szellemi

életük nagyjainak. Intenzívebben hat-nyolc éve írok verseket, s ha azon tűnődöm, miért is ragadok tollat, s írom ki magamból gondolataimat, elmém behúzódik a vackába, és tüntet. Éberem figyel, s kierőszakolja belőlem, hogy ne vele, de nélküle találjam meg kérdéseimre a választ. Ne elmémből, de lelkemből hozzam föl, s emeljem tudatom szintjére. Lelkem élő, lüktető szeretet, amely kényszeríti elmémet érzéseim fizikális kifejezésére. S ez a „szeretlélék” ösztönöz, hogy másoknak is adjak ebből a szeretetből, nyújtsak örömet, tegyek boldoggá másokat is, akiknek szintén tárva lelkük, nyitottak arra, hogy befogadják mindezt. Az én lelkem boldog. Az a küldetésem, hogy próbáljak megérinteni más lelkeket is ezzel a boldogsággal. Ennek egyik „eszköze” nálam a vers. Egyszerű ember vagyok, egyszerű gondolatokkal. De egyedi és megismételhetetlen, mert a gondolataim az enyéme, az én lelkemből fakadnak. S ha egész életemben csak egyetlen ember lelkét „érintetem” is meg, az már küldetésem sikerét jelenti.

P. Borbély Katalin: Hosszúpályiban élek. Írással 6 éve foglalkozom komolyabban. Elsősorban prózát írok, csak most kezdek a versekkel foglalkozni. Tagja Vagyok a Hosszúpályi Alkotókörnek, a Klárisnak, az Irodalmi Rádióknak a Héttorony internetes folyóiratnak és a Barátok Verslistájának.

Írásaimat gyakran küldöm pályázatokra és újságokba. Többször részesültem elismerésben.

Ihletadók számomra az élet nehéz pillanatai és örömteli eseményei egyaránt.

Pál Gabriella: 1963-ban születtem Komlón. A foglalkozásom (végzettségem) jogász. Baranya megyében élek és dolgozom.

Péter Erika: Szarvason születtem, de már majdnem 20 éve Békéscsabán élek. Jelenleg tárlatvezetőként dolgozom a

Jankay Galériában. Gyermekkorom természetes próbálkozásaitól eltekintve kb. 1980-tól írok intenzíven. Szinte felsorolhatatlan minden hely: antológiákban, folyóiratokban, újságokban és az interneten jelentek meg verseim. Első önálló kötetemet – *Mindörökké mosoly* címen – az Accordia Kiadó 2005-ben adta ki, 500 példányban. A Verselhetek c. gyermekeknek szóló kötetemet 2007. októberben a Móra Kiadó jelentette meg 4000 példányban, ezt 2008-ban követte a második kiadás, ami kuriózum a Móra Kiadó történetében is, hiszen az elmúlt 10 évben egyetlen verseskönyv sem fogyott el ilyen rövid időn belül ekkora példányszámban a könyvpiacra. 2006-ban Pápán, a „Boldog Jövőnkért” Ezüst Toll Irodalmi Pályázaton I. helyezést értem el. 2007-ben megkaptam a Barátok Verslista Amatőr Irodalomért Verslista Díját Publikációért kategóriában, 2008-ban Lengyelországban, Tarnowszkie Goryban a II. Európai Irodalmi Találkozón Különdíjas lettem. A Palinta Társulat 2009 januárjában megjelent Három holló című CD-jén Verselhetek c. kötetemből zenésített meg gyermekverseket.

R. Vítál Mária: 1958. december 25-én, Kemecsen születtem. Nagyhalászbán a játékos gyermekkorból felcseperedtem, és 1973-tól nyíregyházi lakosként Nyíregyházán, a Bessenyei György Tanárképző Főiskolán szerzett diplomát követően, hamar felnőtté lettem. 1981-ben férjhez mentem, 1984-ben született leányunk lett az életünk ételme és öröme. Családi vállalkozásunk küzdelmes útján sikerek és kudarckok számtalan ösvényére leltem. A Krúdy Irodalmi Kör, a Barátok Verslista, az Irodalmi Rádió tagja vagyok. 2006-tól antológiákban, irodalmi-kulturális folyóiratokban, különböző kiadványokban jelennek meg az írásaim. Érzéseimet, gondolataimat nemzeti nyelvünk gyöngyszemével: a verssel, versben próbálom közvetíteni, amely: „*a magány, üres udvarában, a fájdalom sötét kapujában, a siker fényes küszöbén, az öröm bódító mámorában, a képzelet szárnyaló szárnyán, a Múzsával együtt születik*”

Eddigi tevékenységem erkölcsi elismerései a kitüntetések: a Podmaniczky-díj (2002), Nyíregyháza Város-émlékérem (2003), FIABCI-nívódíj (2004) Krúdy-émlékérem (2005), a Magyar Kultúra Lovagja kitüntetés (2006).

Szabolcsi Erzsébet: 1954. április 12-én születtem Sátoraljaújhelyen, a Zemplén szívében. Gyermekkoromtól kezdve minden érdekelt, ami a természettel és a művészetekkel kapcsolatos. Magyar-latin szakon végeztem a Kossuth Lajos Tudományegyetemen, harminchárom éve tanárként dolgozom. A kunszentmiklósi Baksay Sándor Református Gimnáziumban tanítok. Három fiam van és egy lányunokám. Édesapám sokoldalúsága volt a példa előttem, hogy képezsem magam, és próbáljak alkotni. Szeretem megörökíteni azt, ami tetszik nekem, képpel, hanggal, verssel. 2008-ban megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat.

Szabó Edit Irma: Számomra az írás az önjutalmazás különös formája, amely alkalmas belső világom kifejezésére, belső békém, harmóniám megteremtésére. Egy menekülési útvonal a rohanó mindennapok feszítő világában, amely során képes vagyok megállni, s a versírással kapcsolódni.

A bennem rejlő gondolatok, érzések néha olyan elemi erővel törnek fel, annyira „kikíváncsoznak” belőlem, hogy csak a költészet eszközeivel lehet őket méltó rangra emelni.

Tagja vagyok a Barátok Verslistának, és a 7torony irodalmi online magazinnak. Verseim megjelentek az Accordia Kiadó három antológiájában (2004, 2005), a Szárnypróbálgatók c. antológiájában (2007), a Barátok Verslista Jelen-lét c. antológiájában, és a Képzeld el c. folyóirat számaiban (2008)

Irodalmi eredményeim: Az Alföld Művészeti Egyesület költészeti pályázatának kétszeres bronz oklevele (2007, 2009). A Barátok Verslista Nyár pályázatának 2. helyezése (2008).

A „Vers Értéke” c. pályázat alapján, két versemmel lehetőséget kaptam arra, hogy az Irodalmi Rádió tagja lehessen 2009-ben.

Szabó Gitta (Schlemmerné): 1961-ben születtem, Komlón. Kezdjük talán a legelején, néhány megmaradt gyermekkori emlékekkel, ami az írás felé terelhetett. Emlékszem a meghitt esti együttlétekre, amikor a családunk még teljes volt, ahogy édesapám ült az ágy szélén, és meleg, barátságos hangján olvasott nekünk. Vagy később, mikor már anya nélkül éltünk, ám a mesélések nem szűntek, és az esti diafilm-vetítésekkor a testvéreimmel egybegyűltünk, és bővölten lestük a vonuló képkockákat, s hallgattuk, amint apu olvassa a képek alatti szöveget. A mesélést én folytattam a saját gyermekeimnek. Belekóstoltam a versírásba, és írok rövid prózákat is. Rajzok, főképp érzéseket. 1995-től jelennek meg írásaim antológiákban, önálló kötetekben. Célom, hogy legalább az olvasás idejére legyen néhány felhőtlen perce az olvasónak.

Szabó Kila Margit: 1939-ben születtem Budapesten. Pár éves voltam, amikor a Káli-medence kis falujába, Salföldre költöztünk. 4 és fél éves koromban megérintett a fájdalom. Anyámat és Öcsémet elvesztettem. Iskoláimat Salföldön, Balatonfüreden és Hőgyészen végeztem. Óvónőként dolgoztam a nyugdíjazásomig. 3 gyermekem és 5 unokám van.

10 éve ismét egy halál: a férjem halála hagyott mély nyomot a lelkemben. Azóta írok verseket, történeteket. Írásaim a Lyrában, a Pápai Kristályban, 2-szer a No-Ko Sat-ban, a Lázadó Dalnokban, a 2008-as Sodrásban, antológiákban jelentek meg. Internetes portálokon is publikálok. Tagja vagyok a Veszprém Megyei Alkotó Közösségnek. Ennek folyóiratában, a Csillagfényben jelennek meg rendszeresen alkotásaim.

Szakáli Anna 1952. január 1-jén született Zamárdiban. Korai alkotói tevékenységét egy-egy novella megjelenése és különböző alkalmakra írt versei jellemezték. Önálló kötetei: 2003-ban a *Tisztafényű lélekkel*, majd 2005-ben a *Hajnali napköszöntő*, 2008-ban a *Nevető hold*. Az önálló köteteken kívül több antológiában, kiadványban jelentek meg versei. Szerzője és tagja az Irodalmi Rádiónak, és a Barátok Verslista nevű irodalmi csoportnak.

Szemán Erzsébet: 1955. március 22-én születtem Borsod Megye Meszes nevezetű (gyönyörű) kis falujában. Miskolcon a József Attila Könyvtárban dolgozom könyvtárosként.

Az írás számomra nem mindennapi lelkiállapotot: egy belső kényszer, mely tollat ad a kezembe, hogy írjak. A legnagyobb boldogság az lenne, ha gondolataimat megoszthatnám mindenki vel. Ha ez még örömet is adna másoknak, ez volna a legfontosabb.

Sokáig csak az asztalfióknak írtam. Mivel nekem az írás felelősség is, talán most érkezett el az idő, hogy megmérgettem magamat és a verseimet is.

Szügyi Dávid Patrik vagyok, Nagykanizsán születtem 1984-ben, majd Zalaegerszegen folytattam tanulmányaimat. Jelenleg Vácott, az Apor Vilmos Katolikus Főiskolán vagyok másodéves szociál-pedagógia szakos hallgató. Kiskorom óta rengeteget olvasok, így nyilvánvaló, hogy magam is próbálgatok írni, nemcsak verseket, novellákat is. Csak remélhetem, hogy idővel én is tudok másoknak olyasmit adni, amit én is kaptam Beagle vagy Gaiman írásaitól.

Tatár Judit Budapesten született, ha jól emlékszem, 1955-ben. Szinte a kezdetektől szimbiózisban élünk.

Behatóan ismerem, bár néha még mindig képes meglepetést okozni. Olykor megpróbálok eltávolodni tőle, hogy jobban lássam. Nem mindig sikerül. Néha ő próbál levetni magáról, de akkor én nem hagyom magam. Szerintem ez már így is marad. Örökös harc és béke az életünk. De én így szeretem.

Török Ferencné vagyok, írói nevemen T. Bognár Márta. Szegeden születtem. A Tanárképző Főiskolát is ott, illetve Egerben, majd Nyíregyházán végeztem. A Nyíregyházi Gyakorló Általános Iskolából mentem nyugdíjba. – 2006-ban két könyvem jelent meg: az Életmorzsák (novellák, elbeszélések), és a Gyökereim (családrege). Ezen kívül több antológiában, irodalmi magazinban jelentek meg írásaim. Tagja vagyok a HAT-oknak (Hegyaljai Alkotók Társasága – Szerencs), a miskolci MAIT-nak (Magyar Alkotók Internetes Társulása) és a miskolci irodalmi rádióknak. – Folyamatosan 2000-től írok, és egyelőre úgy érzem, létszükségletemmé vált az írás. – Mindkét kiadott könyvem folytatása kész, illetve félkész állapotban kiadásra várna (vár is) – pénzhiány miatt.

Újlaki T. Erzsébet: 1955. március 21-én születtem Somlyóújlakon, Szilágymegyeben, 1991-ben települtünk át. 1979-ben végeztem a marosvásárhelyi Pedagógiai Főiskola bölcsészkarán. Zalagyömörőben (Veszprém megyében) élek férjemmel és öt gyermekemmel. Jelenleg éneket tanítok óraadóként. A versírás mellett Rákosi Viktor író életét és munkásságát kutatom, népdalkört vezetek. Verseim multat, családot, természetet idéznek.

Varga Katalin: 53 éves, 14 éve elvált, leszázalékolt, mozgásrűlt nő vagyok. Sokízűleti gyulladásom van, csonttritkulásom. Jobb oldali csípőprotézis-műtötem és fél évvel ezelőtti combnyaktörésem után sem adom fel. Mosok, főzök, takarí-

tok. Szeretek rajzolni, énekelni, színészkedni. Esténként számítógépezem. Hiszek abban, hogy minden ember egyforma! Mert a jelszavam, ahogy írtam is: Nem adom fel!

Viemann László: Ki vagyok én? Nem más, mint egy ötvenkét évvel ezelőtt száműzött, húszéves magyar gyerek, aki 1956-ban, új hazájában családot alapított, és most egy 73 éves nyugdíjas fiatalember, akit az emlékei fűznek vissza oda, ahol anyja megszülte. Ahová, amihez hű maradt, és aggodalommal figyeli országát, népét, nemzetét, éppen olyan élénkséggel, ahogy tette azt húszéves korában.

Mi vagyok én? Újpesten végeztem ipariskolát, az USA-ban, New Jersey államban pedig hároméves ipari szépművészetet tanultam, ezzel a végzettséggel szerszámkészítő és legyártó üzemet nyitottam; ezt a tevékenységet űztem harmincöt évig. 2000 után felvettem a tollat és az ecsetet: mondani és mutatni velük az életemből valami keveset.

Remélem, szerény bemutatkozásommal megelégednek, tehát ennyi az egész, mert a többit úgyis ki tudják szűrni majd az alkotásaimból. Talán van olvasóim között, aki már ismer, persze ez csak az én feltételezésem, mivel más listán is vannak fenn műveim, nemcsak a Barátok Verslistán.

Villant József a polgári nevem. 1966-ban születtem egy felvidéki kis faluban, Ipolybalogon. Kamaszkorom óta írok verseket. Önálló kötetem még nem jelent meg. Mesterdiplomás tanár vagyok (magyar-biológia).

Zsatkovics Edit: 1951-ben születtem, a Vízöntő havában. Kreatívnak tartom magam, nem szeretem a kötöttségeket. Talán a szüleim korai, kétszeri elvesztése miatt kezdtem el írni középiskolás koromban. Egyszer elváltak, másodjára meg fiatalon elhunytak. Bölcsész vagyok. Orvos-írnok, egészségnevelő, népművelő, újságíró, könyvtáros, egyetemi tudományos segédmun-

kás voltak eddigi foglalkozásaim; jelenleg szociális munkás vagyok. Publikáltam több megyei és ifjúsági lapban, valamint az Alterra Kiadó egyik antológiájában is. 30 éves koromban egy összeállított kötetemet visszautasították. Azóta sem „adom fel”. 25 éve házasságban élek, fiam pályakezdő biológus, lányom is élettudományt választott: harmadéves pszichológus-hallgató. Úgy érzem, a szépirodalom közelében szeretnék maradni.

Tartalomjegyzék

ÍRÁSAINK.....	3
FÁKLYA IRODALMI ÉS KÉPZŐMŰVÉSZETI STÚDIÓ – KÁRPÁTALJA.....	4
ÁBRAHÁMNÉ ÁGNES.....	17
BALÁZS LÁSZLÓ.....	19
BARNA JÚLIA.....	20
BÁRDOS ATTILA.....	24
BODÓ CSIBA GIZELLA.....	26
BOR ERIKA (EVELYNE LANGERH).....	32
DEMJÉN LÁSZLÓNÉ	42
DOBLER ANITA	46
FAZEKAS MARGIT (SZOMORÚFŰZ).....	52
FEHÉR KORNÉL.....	56
GEISZ LÁSZLÓ	59
GERE IRÉN.....	60
GERGELY EDIT	64
GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA (GAMBIA).....	65
GÓSI VALI.....	75

AMATŐR KÖLTŐK ANTOLÓGIÁJA

HAJDU MÁRIA	77
HANGYA LAJOSNÉ.....	79
HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász)	80
HORVÁTHNÉ NAGY ZSANETT	90
JÓSZAY MAGDOLNA	95
KACSKOVICS ATTILA.....	97
KISS CSILLA.....	98
KONDI NIKOLETTA	101
KOVÁCS JÓZSEF TIBOR.....	103
KRAUSZ ISTVÁN	106
KÜRTÖSI GIZELLA	109
LELKES VIKTÓRIA	110
MAGYAR MAGDA.....	112
MICHAEL MENDLER (NEWYEAR).....	113
MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT	116
MOLNÁR SZILVIA (APHRODITE)	117
MÓRICZ ESZTER	118
NAGY ERZSÉBET (PENDZSI)	119
P. BORBÉLY KATALIN	120

PÁL GABRIELLA	121
PÉTER ERIKA	122
R. VITÁL MÁRIA	123
SZABOLCSI ERZSÉBET	128
SZABÓ EDIT IRMA	131
SZABÓ GITTA	132
SZABÓ KILA MARGIT	138
SZAKÁLI ANNA	142
SZEMÁN ERZSÉBET	143
SZÜGYI DÁVID PATRIK	145
TATÁR JUDIT	146
T. BOGNÁR MÁRTA	150
ÚJLAKI T. ERZSÉBET	158
VARGA KATALIN	162
VIEMANN LÁSZLÓ	165
VILLANT JÓZSEF	168
ZSATKOVICS EDIT	170
BEMUTATKOZUNK	171
TARTALOMJEGYZÉK	197

A BARÁTOK VERSLISTA KIADVÁNYAI:

- 2001 – Hálóba szőtt szavak c. verseskötet. A könyv ára: 400 Ft.
2004 – Álmodók Földje c. verseskötet. A könyv ára: 450 Ft.
2005 – VersüzeNET c. verseskötet. A könyv ára: 500 Ft.
2006 – A lélek temploma c. kötet. A könyv ára: 500 Ft.
2008 – JELEN-LÉT c. kötet. A könyv ára: 600 Ft
2009 – TÍZEK c. kötet. A könyv ára: 1000 Ft
- 2005 – Magánkozmosz I. c. novelláskötet. A kiadvány ára: 320 Ft.
2005 – Magánkozmosz II. c. novelláskötet. A kiadvány ára: 320 Ft.
2006 – Magánkozmosz III. c. novelláskötet. A kiadvány ára: 320 Ft.
2007 – Magánkozmosz IV. c. novelláskötet. A kiadvány ára: 320 Ft.
2004. 10. 01. – Képzeld el c. folyóirat 1. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2005. 04. 11. – Képzeld el c. folyóirat 2. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2005. 10. 01. – Képzeld el c. folyóirat 3. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2006. 04. 11. – Képzeld el c. folyóirat 4. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2006. 10. 01. – Képzeld el c. folyóirat 5. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2007. 10. 01. – Képzeld el c. folyóirat 6. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2008. 02. 01. – Képzeld el c. folyóirat 2008/1. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2008. 04. 11. – Képzeld el c. folyóirat 2008/2. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2008. 06. 01. – Képzeld el c. folyóirat 2008/3. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2008. 08. 11. – Képzeld el c. folyóirat 2008/4. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2008. 10. 01. – Képzeld el c. folyóirat 2008/5. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2008. 12. 11. – Képzeld el c. folyóirat 2008/6. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.
2009. 04. 11. – Képzeld el c. folyóirat 2009/1-2. szám. A kiadvány ára: 800 Ft.
2009. 04. 11. – Irodalom Feketén–Fehéren 2009/1. szám, BCSG írásaival
2009. 05. 06. – Irodalom Feketén–Fehéren 2009/2. szám, Gere Irén írásaival
- 2006 – Sodrásban 2006 c. antológia. A könyv ára: 500 Ft.
2007 – Sodrásban 2007 c. antológia. A könyv ára: 800 Ft.
2008 – Sodrásban 2008 c. antológia. A könyv ára: 1000 Ft.
2009 – Sodrásban 2009 c. antológia. A könyv ára: 1000 Ft.

*A fenti kiadványaink megrendelhetők a megrendeles@verslista.hu
e-mail címen, illetve a következő postai címen:*

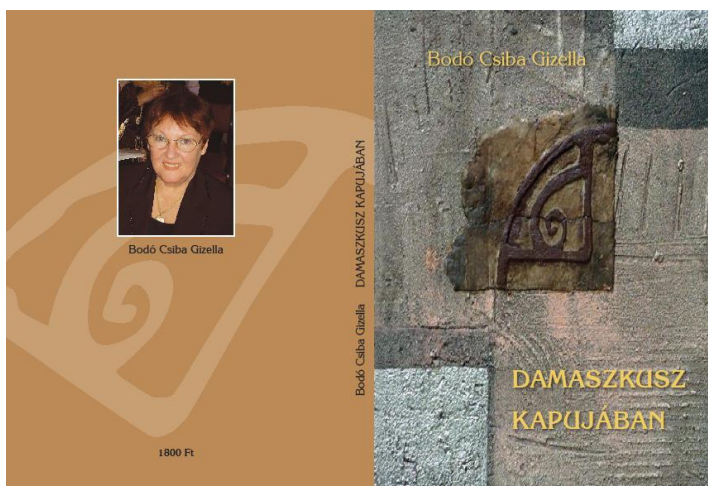
Barátok Verslista 8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

**A Barátok Verslista tagjai közé a subscribe@verslista.hu címre írt
e-maillal kerülhetsz fel, ha elfogadod a lista szabályait.**

**Honlapjaink: <http://www.verslista.hu>; <http://www.kepzeldel.hu>;
<http://www.alkot.hu>; <http://www.poeta.hu>.**

Rendszeres pályázatainkat a <http://www.poeta.hu> oldalon keresd!

Ajánló Bodó Csiba Gizella Damaszkusz kapujában című könyvéhez

„A dolgok egybevágnak.” „Nincsenek véletlenek.” „Semmi sem mutatja meg korábban magát, mint ahogyan meg kell mutatnia!” – írja Bodó Csiba Gizella. Damaszkusz kapujában minden részlet értelmet nyer. Az újra megtalált időtlenségben megtalálunk valami eredendőt, ösit; és megtalálunk talán még valamit – magunkat. A könyvben minden olvasó számára valódi kincsek rejlenek. Az egyes fejezeteket napi bölcsesség nyitja meg és a beszámolók nemcsak történelmi és kultúrtörténeti részeket tartalmaznak, hanem filozófiai, pszichológiai eszmefuttatásokat is, amik ebbe a szerves egészbe úgy illeszkednek bele, mint Gizella az Univerzumba. Azt hiszem, mindnyájan ezt a harmóniát keressük: a természet, az emberi kultúra és a transzcendens tökéletes egységét.

Mintha mi is ott lennénk, hihetetlen pontossággal írja le az őt körülvevő világ apró részleteit, minden pillanat történetét. Teljes leírást kapunk a városokról, az épületekről, a falakról – kívülről és belülről. Az író képes átérezni, magába szívni a kövek kisugárzását, értelmezi azok üzeneteit. Bodó Csiba Gizella ember és Isten kapcsolatába vetett hite képessé tesz minket is, hogy megszabaduljunk az idő és tér képzeleti által felállított korlátoktól és valami sokkal ősbibbi élet részeseivé váljunk: újra megéljük a múltat a jelenben. Minden párhuzamosan történik, ha tudatosítjuk, hogy nincs idő.

A könyv nemcsak útleírás; sokkal több, mint beszámoló. Mélto tanítómestere lehet bármely embernek, aki a béke és a szeretet útját keresi. Az első tanítását így lehetne megfogalmazni: Milyen szép, mekkora csoda ez az élet! *(Dénes Mónika)*

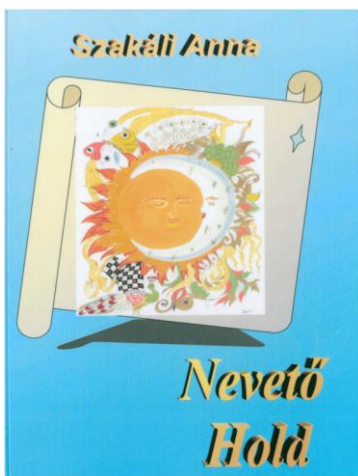
Bodó Csiba Gizella

Szíria

Kövek és jelek
több ezer évesek
köbe vésetek
írasos ékek
ékirasos képletek
Mindezek – üzenetek
a múlttól a jövőnek
a körbe forgó időnek
a megismétlődő
soha-sem-voltnak
az emberiségnek

A kötet 1800 Ft-os áron rendelhető meg a megrendeles@vpm.hu címen.

Szakáli Anna: Nevető Hold

Pár évvel ezelőtt volt egy olyan álmom, amelyet elfelejteni nem lehet. Azóta bármi nehézség adódik, mindig megszólal egy hang belülről, ne idegeskedj, tudod, minden elrendeződik! Abban az álomban hiába akartam átmenni odaátra, vissza kellett térnem. Így szólt a parancs: Még dolgod van a Földön. Térj vissza!

– És mit kell tennem? – kérdeztem megadással.

– Ne kérdezz semmit! Térj vissza, minden elrendezett!

Nem tudom ma sem igazán, mi a feladatomban, de teszem a dolgom, és megpróbálok én is valami szépet és jót tenni az emberek elé. Ez vagyok én. Ezt gondolom, így látom és érzem az életet. Most elmondhatom, hogy megint teljesítettem valamit, aminek nem tudom a hasznát, értékét, de belőlem fakad, magamból adom – másoknak. Harmadik kötetem alakja, formája megegyezik az első kettőével. Öt fejezete földi létünk öt jelentős kérdésére vetíthető. Öt grafikáját Jónás László grafikus készítette. Jónás László teljesen egyedi stílusú képei a ma emberének időszerű üzenetet hoznak, és visszatükrözik a kor szellemiségének zavartságát, minden durvaság nélkül.

A Nevető Hold című kötet 1700 Ft-os áron rendelhető meg a 20/9949-201-es telefonszámon.

Szabó Gitta: Verika, az elátkozott tündérlány

A mesében összefonódik a valóság a mese világával. A kiindulási helyszín egy olyan régi malomház az erdő közepén, ahol a régmúltban játszódtak események a jelenben megismétlődni látszanak. Az akkori tragédiát elkerülni csak akkor lehet, ha hősnünk, a szegény ember, elvégzi a rábízott feladatot. Ehhez szükséges segítőtársat kap – egy törpe személyében. Az úton különböző elemekkel kell megküzdenie, mint pl. a tűz, víz, levegő.

A *tűz* elem az égből érkezik: villámlásokkal, dörgéssel és a villámok átalakulásával tüzes lasszókká, melyek megsebzik hőseinket. A *víz* elem egy befedett tavacska alakjában jelenik meg, melyben egy óriás teknősbéka él. Napsütés hiányában, a kihűlés ellen, bevonta a tó felszínét egy szilárd anyaggal, amit hőseink véletlenül tönkretesznek. A *levegő* elemet egy buborék segítségével ismerhetjük meg. A csábító piros bogycsók elfogyasztása után hőseink felfújódnak, és a levegőbe emelkednek, fel a fák fölé, ahol újabb nehézségekkel találkozhatnak.

Fontos az *úti cél* is. Egy bányász, ahonnan a címszereplőt, az elvarázsolt, megátkozott Verikát kell kiszabadítani. Verika: egy mozaikszó: a ver és az Erika összevonása. A történetben ezt a leányzót gonosz bátyjai megátkozzák, a jósága miatt, és ebbe a bányába száműzik. Még egy igen fontos elem van a mesében. Egy gombolyag *fonal*, amely a történet során többször formát, vastagságot, mennyiséget vált.

Talán nevezhetjük a mese, a történet fonalának is, hiszen sok bajból kerülnek ki győztesen a szereplők. Az *időnek* is fontos szerepe van. Egy terhesség kihordása, a gyermek megszületése és az azt követő fél év. Ennek az időnek a múlását hőseink csak Mihály, a főhős álmain keresztül érzékelik.

Verikával való találkozásukkor fény derül a titokra, az összefüggésekre. Végül, a feladat elvégzésével, az átok is megszűnik.

A könyv megrendelhető a <http://www.gitta1961.gportal.hu> illetve a <http://bookline.hu/>.

A Barátok Verslista levelezőlistának bemutatása

„A barátság klasszikus kapcsolat, s a mai ember a klasszikus kapcsolathoz kicsiny.” (Hamvas Béla)

Félreértés ne essék, nem vitatkozni akarunk az idézet szülőatyjával, csupán kiteljesíteni, tovább szőni e gondolatot a XXI. század embere számára. Napjainkra teljesen természetessé vált az információ könnyed áramlása a világhálón keresztül, így a kapcsolattartás már nem lehet kibúvó az egymást megismerés alól. Hiába élünk távol a másiktól, ha érdeklődésünk egyfelé mutat, nincs az a földrész, amely elválaszthatna minket, s ezáltal, egyfajta barátság ki ne alakulna közöttünk. Igen, barátság, egy apró rügy az emberi természet dzsungelében, mely, ha megfelelően ápolják, virágot bontva életre kelhet. Mindenkinek szüksége van valamilyen virágkehelyre, közösségre, ahol saját boldogságát megtalálja, s ehhez kíván segítséget nyújtani kis csapatunk, a **2000-ben** Anisse és Dina által **alapított Barátok Verslista** is.

Hogy hogyan? Mondhatnám: klasszikusan, egyszerűen, a magunk kicsiny, szerény „eszközeivel”, mindenekelőtt a nyitottsággal. Szeretettel várunk ugyanis mindenkit, aki hozzánk hasonlóan affinitást érez a művészetek iránt, mint pl. az irodalom. Bízunk benne, hogy egy otthon tudunk ezáltal kialakítani a virtuális tér eme bizzar világában. Ehhez sokféleképp igyekszünk hozzájárulni. Ha már internet, létrehoztunk magunkról egy saját honlapot (<http://www.verslista.hu>), mely állandóan frissülő oldalaival gyönyörködteti el az arra járó. Ízelítőnek rögtön elolvashatók és megtekinthetők a Barátok írásai, (versek, prózák), alkotásai (grafikák, fotók), tájékoztatást kaphat az Olvasó a művészetek sokszínűségéről, (pl. zenei blokk, művészetek blokk), s részt vehet fórumunkon is, alkotásainkról írhat kritikát, rendelhet könyveinkből, vagy

információt szerezhet további hasznos linkjeink által. S hogy miért is jó a Barátok tagja lenni? Mert nemcsak a gép mögött ülve ismerjük egymást, hanem egyre sűrűbben találkozunk az ország különböző helyein, s a tagok között őszinte barátságok, szerelmek is kialakultak. Egymás szemét látva, egymás hangját hallva, egymás kezét fogva. Mert az internet csak egy lehetőség, hogy megtaláljuk egymást, s kapcsolatot tudjunk tartani azokkal, kiktől nagy távolság választ el, mikor nincs arra lehetőség, hogy mindennap összefussunk az utcán, beüljünk egy kávéra, és így osszuk meg egymással gondolatainkat. Emberek maradni, nyitottnak a világ felé, egymás felé – talán ez az egyik jellemezője a Barátok vers- és irodalomkedvelők levelezési listájának, s reményeink szerint ez tükröződik a levelezőlista honlapján is. Tagjaink olyan humán érdeklődésű személyek, akik verseket, novellákat írnak a Listára, legyen saját vagy idézett alkotás. Mint afféle lelkes amatőrök vehetünk részt itt a különféle irodalmi, fotó- vagy grafikapályázatokon, egyéb műveltségi feladványokban, agytornáztató játékok inspirálhatnak, lehetőséget adva számunkra a kibontakozásra. Minden pályázatot szavazás követ, mely a mi „kezünkben van”, azaz egymás pályaműveire voksolunk. Természetesen nem elhanyagolható az elismeréssel járó jutalom sem, amely legtöbbször valamilyen könyv, kiadvány akár dedikálva is, de már maga a részvétel örömet okoz. Az emberi kapcsolatok személyes voltát mi sem kívánjuk megkerülni, ezért mindenkinek lehetősége van a találkozóinkon való megjelenésre, mely az ország különböző helyeit érinti. Ezenkívül részesei vagyunk a saját magunk által létrehozott antológiáknak (**Hálóba szőtt szavak**, **Álmodók Földje**, **VersüzeNET**, **A lélek temploma**, **Jelen-Lét**, **Tíz**ek). Rendelkezünk önálló folyóirattal (**Képzeld el...** címmel, elérhetősége: <http://kepzeldel.hu>), novellás kiadvánnyal (**Magánkozmosz I-IV.**) és többfelé kikacsingatunk, értem ezalatt pl. a **Másképp látók**, az **Irodalmi Rádió**, a **Kaláka**, a **MAIT** és a **Fullextra** nevű irodalmi portálokat, ahol mind az online, mind a nyomtatott sajtóban való publikálás adott lehet.

Barátaink, ismerőseink, rokonaink, lett légyen irodalommal, avagy más művészeti ággal foglalkozó egyén vagy társaság, lehetőséget kaphatnak reklám nélküli internet megjelenésre két szintén saját honlapon, a <http://www.poeta.hu> vagy a <http://www.alkot.hu> társoldalak alatt. Rendszeresen írunk ki nyílt pályázatokat, amiket a <http://www.poeta.hu> oldalon találhat meg a érdeklődő. Évente jelentetünk meg nyílt bekerülésű antológiákat is – **Sodrásban** címmel.

Úgy hiszem, ez a kis csapat – a nevéhez hűen, – valóban egy baráti gárdává állt össze, így mindannyian egy-egy önálló gyöngyszem vagyunk társadalmunk kultúr-arszenáljában. Talán nem túlzás azt állítani, hogy ez a kis internetes sziget a lelkes emberek kikötője – azoké, akik nemcsak odaadásukkal támogatják a művészeteket, ezen belül az irodalmi élet terjedését, hanem anyagi segítséget is nyújtanak.

Évi 3500 forintos tagdíjunk fejében a fentebb említett lehetőségek között, értékes emberek értékes műveinek kavalkádjában bolyonghat a hozzánk ellátogató. A levelezőlistára a subscribe@verslista.hu címen lehet feliratkozni.

Irodalom Feketén–Fehéren – irodalmi folyóirat köszöntő és ajánló az új irodalmi laphoz

Köszöntelek, kedves Olvasó, aki kezdedbe veszed az „Irodalom Feketén–Fehéren” címmel jegyzett új irodalmi lap 2009/01.-es és 2009/02.-es számát! (Internetes változat: <http://feketen-feheren.poeta.hu>)

A lapot a Barátok Verslista – fáradhatatlan – alapítója, vezetője, Baranyai Attila „képzelte el”, s indította útjára azzal az elgondolással, hogy még egy lehetőséget teremtsen a megjelenésre mindazok számára, akik nem rendelkeznek könyvnyi terjedelmű írással, akik szeretnék nyomtatásban látni eredetileg íróasztalfióknak szánt munkáikat, vagy nincs lehetőségük önálló kötet megjelentetésére.

S bár mindent megtett, hogy érveit elküldje a szélrózsa minden irányába, talán a mai gazdasági helyzet miatt, talán bizonytalanságból, talán félve az „ítélettől” az utolsó pillanatig nem volt jelentkező, hogy önállóan megtöltsse a folyóiratot, így a lapengedély s az indítással járó minden munka már-már veszendőbe ment.

S ezt a befektetett munkát sajnálva arra gondoltam, hogy annyi pletykalap, reklámújságnak nevezett szenny tölti meg a világot, hogy miért épp az ne kapjon lehetőséget, ami esetleg ennél jóval többet ad sok embernek, esetleg örömet szerez egy kis csapatnak, egy családnak, az egyénnek.

„Építs egy házat, ültess egy fát, nevelj egy gyermeket, írd egy könyvet, s nem éltél hiába.” - szól a görög bölcsesség.

Az Irodalom Feketén–Fehéren nem könyv, hanem egy negyvenoldalas folyóirat, amely azonban az először megjelenő szerzőnek igazi könyvélményt jelenthet. Az anyagi ráfordítást is visszakapja olyan formában, hogy ajándékozhatja ünnepekre, kedvességéből, viszonzásképpen mások kedvességéért. S akkor már megérte.

Ahogy a lap szinte egyetlen nap alatt összeállt, már meg is érkezett az első két jelentkező, így valószínűleg a következő számok is meg fognak születni.

A megjelenésről az alapító-főszerkesztő minden fontos információt elmond, én e sorokkal csak „jó utat”, „hosszú életet” kívánok ennek a lapnak, úgy is, mint első bemutatkozója, s úgy is, mint jövőbeni olvasója.

Találkozzunk e lapban egymással minél többen, a szerzők és az olvasók oldaláról is!

A folyóirat iránti érdeklődéseket a folyoirat@poeta.hu címen várjuk!

Hasznos időtöltést kívánok: Bodó Csiba Gizella szerkesztő